

Giới thiệu Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc

Truyện Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc có nội dung rất gây chấn, bởi những tình tiết của thể lực ngầm xã hội đen và cô nữ cảnh sát.

Bắt được những điểm mạnh của cô nữ cảnh sát mà cấp trên yêu cầu cô phải làm tay trong, và quyết lấy được các chứng cứ tội phạm đặc biệt nguy hiểm kia.

Những ngày đầu tuy khá thuận lợi, nhưng xui xẻo cho cô sơ suất một chút là bại lộ thân phận rất nguy hiểm đến tính mạng của cô! Vì vậy mà cô đành hi sinh thân mình để anh ta ăn một cách dễ dàng..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Một buổi tối ở thành phố Đài Bắc to lớn, tất cả các loại cú mèo ăn đêm đã bắt đầu hoạt động rất sôi nổi, chỉ cần có chút tiền và chút thời gian rảnh rỗi là tất cả bọn đàn ông ở mọi nơi sẽ hướng đến phố Hoa Tây để tìm kiếm những thân thể để vui thích trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Còn cô – Quý Tiệp không phải là đàn ông mà là một cô gái, thể mà vào giờ phút này cô lại phải mặc một bộ quần áo bó sát người màu đen đứng giữa góc phố Hoa Tây tối đen. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể thấy bộ quần áo ngắn bó chặt lấy cơ thể làm lộ lên vóc người hoàn mỹ mà bình thường cô không thể lộ ra! Lộ ra bộ quần áo khoét ngực cực sâu, hiện lên đường cong nơi bộ ngực của cô có thể đánh giá cô là hạng người như thế nào, đôi bờ vú căng lên 34 tấc phù hợp với đôi chân dài miên man.. Nhưng chỉ có một khuyết điểm duy nhất trên người cô chính là đôi giày thể thao kia.

Chưa từng thấy cô nàng nào lại kết hợp một thân hình quyến rũ với đôi giày thể thao như thế kia, đúng không?

Bọn họ là đội chuyên án nhỏ, mà đội trưởng đã nói như vậy với Quý Tiệp nên phải bắt ép cô thay đôi giày vải trắng bệch kia ra. Họ tin Quý Tiệp nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời bởi họ không ngừng khuyên giải cho nên cô mới chấp nhận mặc bộ quần áo vô cùng lộ liễu đó, nhưng lại không thể nào cưỡng ép cô mang giày cao gót.

Nhưng mà... họ đã đánh giá quá thấp tính tình quái dị của Quý Tiệp rồi. Cô nói muốn mặc bộ quần áo Bát Tam Hạ Tứ (đồ có bốn góc: lưng, đùi, ngực, eo) này là vì phá án nên cô đành chấp nhận, nhưng việc mang giày cao gót là hành động ngăn cản cô đi bắt tội phạm, vậy thì... nhất định là cô không làm!

Đội trưởng cũng phải bó tay với cô, ai bảo cô là nữ cảnh sát lợi hại nhất của anh, hơn nữa còn là phụ nữ, như vậy thì không thể đắc tội được, nhưng nếu không thì nhiệm vụ hôm nay ai có thể làm được?

Chẳng lẽ bắt bọn đàn ông dưới trướng của anh phải giả gái à?

Không được đúng không?

Chính vì không được, cho nên, hôm nay họ mới phải.. Cố gắng “nhấn nhện” đồng ý cho Quý Tiệp đi đôi giày vải kia, sau đó đứng từ xa nhìn cô “câu khách” nhưng lại chẳng dụ dỗ được ai đến. Ai! Nhìn ánh mắt “câu khách” của cô đã không thấy hấp dẫn rồi, hôm nay họ làm sao mà bắt được nghi phạm bị tình nghi đây?

Thật ra, nói Quý Tiệp có đôi mắt không hấp dẫn người khác là không công bằng. Mặc dù cô không phải loại xinh đẹp phải khiến cho người khác phải kinh ngạc, nhưng ngũ quan bình thường trên gương mặt cô cùng vẻ mặt hằm hằm lửa giận lại khiến người ta thấy cực kỳ thoải mái.

Huống chi, hôm nay cô còn đội cả tóc giả, mái tóc dài xoắn gọn sóng xoả hai bên bờ vai trắng nõn như tuyết, kết hợp với một đôi chân thon dài...

Ai chà! Làm họ nhìn cô không nhìn được mà chảy nước miếng!

Khuôn mặt Quý Tiệp ngày càng suy sụp, cô dần mất đi tính kiên nhẫn theo thời gian. Trong lòng cô trở nên oán thán, thực sự làm cô tức chết mà, cô đứng đây hứng gió lạnh thổi vào đã gần hai tiếng đồng hồ rồi mà sao tên biến thái kia vẫn chưa xuất hiện? Chẳng lẽ mặt cô thực sự tồi tệ như vậy sao? Nếu không thì tại sao một con ruồi cũng không đến tìm cô chứ?

Quý Tiệp không nhìn được mà dựa lưng vào tường, ánh mắt lộ rõ vẻ khó chịu.

Đột nhiên, từ phía dưới truyền đến tiếng nói hỏi thăm ngập ngừng: “Cô ơi, bao nhiêu tiền?”

Mất Quý Tiệp liếc xuống dưới.

Cái gì đây? Thời buổi này cả một thằng nhóc cũng ra ngoài chơi gái sao? Nhìn một lúc về phía cậu nhóc nói “Nhóc đã tròn mười tám chưa?”. Nếu như nhóc còn chưa tròn mười tám tuổi mà đã ra ngoài chơi gái thì chị sẽ lập tức còng tay nhóc lại, mang nhóc đến cục cảnh sát.

Cậu nhóc uốn thẳng lưng lên lộ rõ dáng vẻ khí phách hiện ngang uy vũ.

“Tôi 20 rồi.” Cậu nói.

Mặc dù cậu không cao to nhưng cũng chừng 1m69, chỉ thiếu 1cm nữa là được 1m70 rồi. Cái bà chị này sao cứ chất vấn tuổi tác của anh chứ, nghĩ kỹ lại thì cách cô liếc nhìn anh như vậy cũng bởi cô quá cao.

“Hả?” Quý Tiệp nhếch mắt có vẻ không vui, cô liếc xéo anh rồi phát tay một cái, “Tôi không tiếp khách lùn hơn tôi.” Thật ra thì nhìn một cái cũng biết anh không phải hạng người cô đang tìm.

Tuy thẳng nhóc này không thông minh, nhưng là do diện mạo khi sinh ra đã như vậy nên cô không hề nghĩ tên nhóc này tuyệt đối không phải là một tên biến thái.

Cậu nhóc tức đến đỏ mặt tía tai, phồng má nói: “Không phải tôi muốn cô, người muốn cô là đại ca của tôi.”

Đại ca?!

Đột nhiên mắt Quý Tiệp sáng lên, nếu là đại ca thì có khả năng chính là nghi phạm cũng nên.

Mặc dù Quý Tiệp rất vui mừng vì cuối cùng cô cũng có thể bắt tên tội phạm biến thái, nhưng cô không hề để lộ vẻ vui sướng hiện lên trên mặt, cô vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng, uể oải nói: “Đại ca của nhóc? Không phải cũng có bộ dạng giống nhóc chứ?”

“Dĩ nhiên là không rồi! Đại ca của tôi cao to lực lưỡng, gương mặt tuấn tú không ai có thể địch nổi, đại ca là thần tượng mà tôi sùng bái nhất.” Ánh mắt cậu nhóc hiện lên tia sáng nóng bỏng.

Quý Tiệp không nhin nổi mà nhướn mắt lên.

Ai quan tâm đại ca của nhóc ta oai phong lẫm liệt thế nào, đẹp trai tuấn tú thế nào, cô chỉ muốn biết hắn có phải loại người xấu xa kia không, sau đó bắt hắn về cục, làm giấy tờ thủ tục xong xuôi rồi trở về nhà ngủ.

Ông trời ơi! Cô đã một ngày một đêm không ngủ rồi, công việc cảnh sát thật sự không phải dành cho người làm chứ đừng nói là phụ nữ.

Ai~~ Mỗi phút qua đi, cô đều oán giận công việc của mình, trong lòng có chút oán giận mới có thể làm cô thư giãn một chút.

“Gọi đại ca của nhóc ra đi.” Hắn ta không hiện diện thì làm sao cô biết hắn có phải hạng biến thái hay không.

“Cái gì?” Chàng trai tức giận hét to “Cô là cái đồ...Ả điểm này, sao dám gọi đại ca của ta xuất hiện chứ!”

“Hắn ta không xuất hiện cho tôi gặp thì tôi làm sao biết được hắn ta không giống như nhóc, vậy thì oan ức cho tôi rồi, tôi rất sự phiền phức.”

Cậu nhóc nắm tay lại thành quyền và không ngừng run rẩy, cái này...Ả điểm này thật không muốn sống nữa rồi, cô, cô, cô “A Minh, có chuyện gì xảy ra vậy? Sao lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thu xếp xong hả?”

Một người đàn ông to lớn khác đi về phía họ, ánh mắt chăm chăm quan sát kỹ Quý Tiệp.

Quý Tiệp không thêm để ý đến hắn, tiếp tục phô bày bộ dạng cá lợ phát phơ kia, mặt không hề để ý hắn.

Cái tên A Minh tức giận dùng đầu ngón tay chỉ vào Quý Tiệp “Cô ta nói muốn gặp đại ca, nhìn đại ca xem có vừa mắt không rồi mới chịu tiếp khách.”

Người đàn ông to lớn nghe xong, không nói thêm lời nào dắt tay Quý Tiệp đến chỗ chiếc xe hơi Rolls-Royce đỗ bên đường.

Quý Tiệp ngoan ngoãn để hắn lôi đi mà không hề phản kháng.

Đến gần bên xe, chiếc cửa sổ được kéo xuống, Quý Tiệp chần chừ như muốn nhìn về phía người ngồi trong xe.

Đúng rồi, là hắn ta! Cho dù cô không chắc chắn trăm phần trăm nhưng cũng khẳng định là 99%.

Nhìn ánh mắt đăm đăm của người đàn ông ngồi trong xe, cộng với kinh nghiệm của cô thì người đàn ông này tìm đến mây gió không chỉ đơn giản là muốn phát dục, trên người hắn còn toả ra khí phách thô bạo, nguy hiểm. Người đàn ông ngồi trong xe vừa nhìn thấy Quý Tiệp đã gia tăng tính thêm khát trong anh, cô không giống các cô gái phong trần khác, ngoại trừ toàn thân không toát ra vẻ tao nhã mạnh mẽ của gái điểm, nhưng cô lại thể hiện lên vẻ kiêu ngạo của mình.

Phụ nữ kiêu ngạo rất khó chinh phục, mà hắn là người rất thích khiêu chiến với những thứ khó nắm bắt như thế này, luôn luôn có hứng thú.

“Đưa cô ta vào!”

Người đàn ông trong xe ra lệnh, người đàn ông cao to không khách khí liền đẩy Quý Tiệp vào trong xe, không nói thêm lời nào đóng sập cửa xe rồi

vòng qua sườn xe, thân thể to lớn của anh ngồi vào bên ghế lái, chân đạp cần ga chờ Quý Tiếp đi.

Mắt Quý Tiếp trừng trừng hướng tới người đàn ông trong xe, người đàn ông lịch sự, mặt trắng bệch làm người khác cảm thấy không được dễ chịu mà khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Cô miễn cưỡng tựa đầu ra sau sau khi nhìn thấy gương mặt trắng bệch khác thường của hắn ta, mỉm cười duyên dáng rồi dùng đầu ngón trỏ vẽ lên cằm của người đàn ông kia. Giả bộ không đứng đắn hỏi: “Anh à, vốn dĩ trước khi lên xe tôi muốn hỏi giá tiền trước, nhưng mà, thấy anh có vẻ không thể chờ được nữa nên tôi mới phá lệ để đến bây giờ mới hỏi, anh không để ý chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Người đàn ông đó đẩy ngón tay của Quý Tiếp ra “Đừng giả bộ lẳng lơ trước mặt tôi, cô làm không giống đâu, tôi không cần cô phải làm như vậy!”

Dù sao không phải ai cũng thích loại gái điểm phóng túng ám muội kia, có lúc họ lại thích loại phụ nữ cao ngạo ồn ào.

“Cô chỉ cần giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng như vừa rồi là được, không cần phải quan tâm đến thân phận của tôi!”

Vậy sao? Muốn cô không để ý đến hắn, như vậy không phải là quá đơn giản sao, cô cũng không cần phải làm bộ như mui phần theo hắn, bởi đối với loại đàn ông biến thái này, nếu không phải vì công việc của mình thì cô cũng chả thèm nhìn!”

Mặt Quý Tiếp càng lạnh lùng hơn, cô không còn trò chuyện với người đàn ông trong xe nữa mà chỉ nhìn vào kính chiếu hậu trong xe để quan sát nghi phạm một lần nữa, nhớ rõ bộ dạng đáng ghê tởm của hắn vào tâm trí cô, không muốn bỏ qua bất cứ một biểu hiện nhỏ vào trên khuôn mặt của hắn, như vậy khi mình trở thành nhân chứng trong tương lai sẽ có nhiều sức thuyết phục hơn.

Người đàn ông thấy Quý Tiếp lén dùng kính chiếu hậu để nhìn mình, khoe miệng không nhìn được lộ ra vẻ vui sướng. Anh biết, với dung mạo tuấn tú của mình không người phụ nào không chịu quý lạy dưới gối của anh.

Dù Quý Tiếp không hề xinh đẹp, nhưng gương mặt rất có cá tính khiến dục vọng của hắn càng dễ bùng cháy. Hắn nghiêng người đến đằng trước nói với người lái xe “Đến khách sạn gần đây đi!”

Hắn cần giải quyết chuyện đó cho xong! Cũng may, để phòng tình huống bất ngờ có thể xảy ra nên trong xe hắn đã chuẩn bị tất cả những dụng cụ hắn cần dùng, chỉ cần bắt bọn thuộc hạ mang dụng cụ vào phòng là hắn ta có thể hưởng thụ khoái cảm hạ nhục thân thể của cô, mang đến cho hắn nhiều niềm vui sướng.

Cuối cùng Quý Tiếp cũng thở dài một hơi, vừa rồi cô sợ tên biến thái này sẽ đưa mình về nhà hắn, chỉ sợ người trong cục cảnh sát không kịp thời cứu cô sẽ làm hại đến sự trong sạch của cô, nhưng cô lại không nghĩ đến chuyện không cần cô năn nỉ hắn mang cô đến khách sạn gần nhất thì hắn đã mở miệng ra lệnh rồi, coi như cũng đã hoàn thành tâm nguyện của mình.

Xem ra ông trời vẫn đang cố giúp cô, cố tình để tên biến thái này rơi vào lưới để đền tội!

“Đừng mà! Anh không thể làm như vậy!” Quý Tiếp có chút không thể chịu nổi, hét to vào máy ghi âm.

Ông trời ơi! Về sau cô sẽ không nhận nhiệm vụ biến thái như thế này nữa đâu. Đã bắt cô mặc quần áo hở hang rồi lại còn bắt cô phải diễn cảnh kịch tính và phải hét thật lớn nữa chứ.

Chỉ có trời mới biết, cô không bao giờ hét lên khi nhìn lấy các loại bộ ngựa hay côn trùng như các loại phụ nữ khác, trên thế gian này không có gì khiến cô hoảng sợ mà phải hét lớn như vậy.

Trên gương mặt nhợt nhạt của tên kia hiện lên nụ cười đắc ý, anh thích nhất khi nghe được tiếng hét của con gái, nhất là những thứ thoát nhìn trông rất thuần khiết kia hay là bộ dáng không thể làm cản với cô gái này.

Hắn ta lấy ra một sợi dây được bọc lớn trói chặt tay của Quý Tiếp, trói thân thể cô lên cao còn mình thì đứng cách đó không xa để hưởng thụ cảnh cô vô cùng luống cuống.

Hắn lại lấy ra một cây roi ngựa màu đen từ trong túi, nhìn Quý Tiếp rồi cười lạnh.

Quý Tiếp cũng rất phối hợp với hứng thú của hắn, nhiệm vụ của cô chính là hét lên thật chói tai, cố tình giả vờ như đang hoảng sợ, cực kỳ hoảng sợ.

Đột nhiên, roi thứ nhất rơi trên người Quý Tiếp, bộ quần áo đen bó sát người bị dây roi làm rách ra, một vùng trắng như tuyết trước ngực hiện ra như ẩn như hiện.

Chết tiệt! Chờ một chút nữa cô sẽ bắt được hắn, nhất định cô sẽ móc hai con mắt của hắn ra để tránh hắn nói xuyên tạc bậy bạ về thanh danh của mình.

Càng đáng chết hơn nữa chính là đám đồng nghiệp của cô, bọn họ chết dẫm ở đâu rồi? Sau không xuất hiện ngay bây giờ chứ? Chẳng nhẽ họ thật sự để cho tên này làm ô nhiễm sự trong sạch của cô sao?

Trời ơi! Cuối cùng họ cũng đã đến!

Chờ họ đem bản mặt không còn chút máu của tên biến thái kia ra trước công lý, Quý Tiệp tức giận mở miệng “Các người chết hết rồi hả? Còn không mau qua đây giúp tôi, còn đứng ở đó nhìn gì hả?”

A Cường bắt đầu cời dây trời cho Quý Tiệp và cười cợt nói: “Chắc chắc chắc! Không ngờ vóc dáng của cô lại đẹp đến thế.”

Bốp một tiếng, Quý Tiệp cho một thương vào đầu của A Cường một tiếng vang dội “Có tin rằng nếu cậu nói nhảm thêm một câu nào nữa thì tôi sẽ đâm mù mắt phải của cậu, sau đó lại đâm mù con mắt bên trái xem sau này cậu còn dám nhìn lên thân thể của bốn tiểu thư nữa hay không, còn dám giễu cợt bản tiểu thư nữa hay không.”

“Không dám, không dám, về sau không dám nữa.” A cường dùng đôi tay bảo vệ mắt mình, thật là sợ lão già Quý Đại Chân móc hai con mắt mình ra.

Ông trời ơi! Hôm nay sao hoá khí của Quý Tiệp lại lớn như vậy chứ? Chỉ đùa một chút cũng không được sao?

Quý Tiệp lạnh lùng liếc nhìn đồng nghiệp một cái rồi mạnh mẽ cướp chiếc áo khoác mà A Cường đang mặc, vuốt vuốt cổ tay đau đớn của mình, nói thảm: “Thực là tức chết mà, về sau đừng hòng bắt ta tham gia vào nhiệm vụ quái quỷ này nữa.”

Mất một ngày chấp hành công vụ, Quý Tiệp định trở về chỗ của mình nhưng lại phát hiện ra...Aaaaaaaa! Không thấy chìa khoá nhà đâu. Nó đi đâu rồi?

Quý Tiệp đang ngồi lục tìm tất cả các nơi nhưng cả trong lẫn ngoài đều không thấy, cô lại còn đang một muốn chết, đột nhiên một ý tưởng loé lên: Nếu không phải thì chỉ còn “Nơi đó” là nơi duy nhất để đi!

Mặc dù bác sĩ đã nhiều lần nói với cô, muốn cô thề rằng sẽ không bao giờ đến đó nữa nhưng bây giờ là tình trạng đặc biệt, cô không phải có ý muốn đến đó, cho nên, bác sĩ chắc cũng không trách mắng cô đâu.

Khoé miệng Quý Tiệp giương lên, lộ ra một nụ cười nhẹ, bánh xe chuyển động một lúc rồi vòng qua hướng một khu vực khác.

Đó là một ngôi nhà biệt thự không mở đèn, cho thấy chủ nhân của nó vẫn chưa về.

Không tệ! Điều này làm cô dễ dàng hành động hơn. Quý Tiệp nước đến cầu thang lên lầu hai, thân thể nhẹ nhàng bước qua ban công, cô nhón chân sờ xem vật kia còn ở chỗ cũ hay không.

Vẫn còn! Cô chạm vào.

Giày vải, áo lót, áo sơ mi, quần jean...còn có cả quần lót nữa! Dương Sĩ Bảo vừa đi dọc cầu thang lên lầu vừa nhặt đồ, sắc mặt của anh càng lúc càng kém đi.

Chết tiệt! Nhà đầu Quý Tiệp kia, chắc hiện giờ đang không mặc gì cả.

Dương Sĩ Bảo một hồi về nhà, tưởng có thể về là ngủ ngay, nhưng không ngờ rằng mình vừa bật đèn lên lại thấy quần áo con gái la liệt từ cầu thang kéo dọc theo lên phòng anh, mà cái người gây ra lại đang chiếm giường của anh ngủ một giấc ngon lành!

Thật là tức chết mà, cô ta cứ như không thể chờ được ấy! Đã cời hết sạch rồi sao?

Quan trọng nhất là, giờ cô đang ngủ trên giường của anh, vậy anh muốn ngủ thì phải làm sao?

“Cô mau đứng lên cho tôi!”

Dương Sĩ Bảo tung một cước đá vào mông Quý Tiệp.

“Muốn chết hả? Là ai, ai đá vào mông bà hả?” Quý Tiệp đang ngủ chợt lãnh một phát đá nên cô trở nên cáu gắt, mắt còn chưa mở ra đã vội vàng tìm người kia để trả thù.

Cô tức giận đứng thẳng dậy thét lớn.

Chết tiệt, cô thật sự là không mặc đồ! Dương Sĩ Bảo nhanh chóng dùng chân vút vào mặt cô. Dáng người mảnh khảnh của cô, anh thật sự không muốn nhìn thấy.

“A Bảo” Dương Sĩ Bảo đã trở về, Quý Tiệp vui mừng chạy đến nhảy lên người anh.

Nhưng Dương Sĩ Bảo lại tung một cước làm cô ngã lăn quay.

Hu hu hu~~~~ Thật là đau đó! Tại sao anh lại có thể đối xử với cô như vậy? Quý Tiệp cố gắng giả vờ đáng thương, nhưng Dương Sĩ Bảo căn bản không muốn cô gái ‘được voi đòi tiên’ này.

“Không phải tôi đã cảnh báo cô không được tùy tiện đến nhà tôi nữa sao? Tại sao không nghe lời tôi? Tại sao biết rồi còn cố tình vi phạm hả?” Dương Sĩ Bảo cực kỳ tức giận, anh đem đồng quần áo vừa nhặt trên mặt đất lên ném vào mặt của Quý Tiệp.

Anh không thích Quý Tiệp coi nhà anh như nhà của mình. Mà động tác toàn thân anh đã thấy rõ, nếu Quý Tiệp đủ thông minh thì cô nên hiểu anh đã cố gắng chịu đựng trong lòng, cái câu không thốt lên lời kia là có ý gì, nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Nha đầu chết tiệt này lại dùng bộ dạng giả ngu với anh! Cô tưởng anh dễ tính lắm có phải không? Dương Sĩ Bảo đã hai đêm không được ngủ rồi nên tạm thời mắt đã biến thành kim tinh hoá nhân của Tôn Ngộ Không rồi.

Mất anh thật sự rất đỏ! Quý Tiệp cũng thấy anh thực sự đáng thương đấy nhưng cô cũng rất đáng thương mà!

“Bởi vì tôi quen đem chìa khoá nhà theo! Cho nên, tôi chỉ có thể đến nhà người bạn thân duy nhất của mình thôi!”

Quý Tiệp tỏ vẻ bản thân cực kỳ đáng thương, tội nghiệp.

Nhưng Dương Sĩ Bảo không dễ dàng bị mắc mưu. Cái gì mà quên mang theo chìa khoá chứ? Sao chìa khoá nhà anh đặt ở kia cô lại không quên chứ? Căn bản là cô cố ý mà!

“Cô không biết tìm thợ sửa khoá tới mở cửa à?”

“Cái gì? Hiện giờ đã trễ thế này rồi à! A Bảo, anh không phải đã quên tôi là một cô gái yếu đuối đến một con gà cũng không thể trói nổi chứ? Nếu lỡ tôi tìm đến một tay thợ sửa khoá mặt người nhưng lại mang lòng lang dạ thú thì sao?”

“SHUT UP!” (câm miệng) Cô đừng nói nữa, nói thêm lời nào chắc anh sẽ giận tới mức phun lửa mất!

Cái gì mà cô gái yếu đuối không có sức trói gà chứ? Người nào lòng lang dạ sói? Những lời này cô gái nào cũng có thể nói ra, nhưng Quý Tiệp thì không thể được.

Vì anh đã từng thấy hai cuộc thi tài của cô, cô sử dụng mưu kế rồi động chân động tay đá lẫn cậu bé làm cậu nhóc kia không kịp trở tay, cô gái như vậy mà là cô gái yếu đuối, tay trói gà cũng không chặt sao? Định lừa ai chứ!

Lại nói đến, nếu như cô thực sự là kẻ trói gà không chặt thì sẽ không làm nữ cảnh sát rồi, mặc dù cô chỉ là thành viên của nhóm bắt tội phạm gia đình thôi nhưng vẫn dùng cảm cũng chả kém ai.

Dương Sĩ Bảo cười lạnh với cách nói của Quý Tiệp xong hung hăng lườm cô một cái. Không ngờ rằng kẻ táng tận lương tâm kia chẳng thèm đếm xỉa gì đến con tức giận của anh, cô lại dám ung dung nằm trên giường ngủ tiếp, rốt cuộc cô có biết liêm sỉ hay không hả?

Dương Sĩ Bảo chạy đến bên tai Quý Tiệp hét to “Cô đứng lên cho tôi, tôi đưa cô về nhà!”

“Cái này có liên quan gì? Chúng ta không phải vẫn luôn như vậy sao? Từ nhỏ đến lớn đều tắm cùng nhau, ngủ cùng nhau mà.” Cô và A Bảo đã lớn lên cùng nhau, là đôi bạn thân cực kỳ tốt. Nếu như cô không phải là con gái, nói không chừng có thể sẽ có một quan hệ vô cùng mật thiết với anh rồi “Sau giờ anh trở nên kỳ lạ vậy chứ? Chẳng giống hồi bé một chút nào, giống như ông cụ già cứ bám theo đuôi tôi.”

Huhuhu~~~~ Cô thật là đáng thương! Từ một đại tỷ biến thành một cô nhóc đáng thương, huhuhu~~~~ A Bảo đáng yêu ngày trước của cô giờ đang ở đâu rồi?

Cô nên dùng cách lúc trước để anh có thể ngoan ngoãn phục tùng, A Bảo sẽ không còn la mắng cô nữa.

“Huhuhu~~~~ Tôi muốn A Bảo ngày trước cơ!” Quý Tiệp giả khóc.

Cô không biết vì sao cứ đứng trước mặt A Bảo cô lại cứ phải làm trò hề, như một đứa trẻ chưa trưởng thành, phải dùng kế gian xảo để làm nũng với anh. Mặc dù mỗi lần anh đều đáp lại cô với bộ mặt như đồng phân lớn, nhưng cô không ngại, bởi cô biết A Bảo thật sự rất cưng chiều cô.

“A Bảo đó sẽ không trở lại nữa.” Anh tức giận nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì nó đã trưởng thành, bởi vì nó không giống cô, bởi vì nó hiểu được cái gọi là ‘Lễ nghi liêm sỉ’”

“Ừm! Nói như vậy.” Giống như cô không biết cái gọi là “Lễ nghi liêm sỉ?” Làm ơn đi, người ta cũng được đi học mà? Người ta cũng biết cái gì là tam tòng tứ đức, cái gì là trung hiếu nhân ái, chân thật nhã nhặn mà. “Anh đừng có xem thường tôi.”

“Vậy sao? Nếu không muốn để người ta xem thường thì cô mặc y phục vào ngay rồi rút về nhà cho tôi.”

Tay anh nắm lấy cửa, bàn tay không lồ có vẻ run run, có thể thấy anh thực sự đã bị làm tức điên, nếu như người nọ còn biết thức thời thì nên nhanh chóng chạy thoát thân để khỏi phải chết, nhưng vấn đề là đôi khi Quý Tiệp rất thô lỗ và ngang bướng.

Căn bản là cô không muốn đi, muốn tiếp tục dựa vào anh. Cô không hiểu sao họ không thể quay lại ngày xưa ấy, giống như lúc trước, luôn yêu thương nhau.

Cô thích nhất là những lúc nói chuyện với A Bảo.

“Tại sao?” Cô hỏi.

Dương Sĩ Bảo hừ lạnh một tiếng “Tại sao à? Việc này không đơn giản đâu, bởi chúng ta đều đã trưởng thành, không còn là những cô bé, cậu bé 7,8 tuổi nữa. Giờ chúng ta đã là người lớn hết rồi.”

“Vậy thì sao? Người lớn thì không thể làm bạn bè sao?”

“Có thể, dĩ nhiên có thể! Nhưng mà, dù bạn bè cũng chẳng giống như cô, cởi hết quần áo nhảy lên giường người khác.” Anh không chịu được hành vi giết người của cô, kìm lòng không được nhìn thân thể trần truồng của cô một cái.

Tiểu yêu nữ này đúng là to gan lớn mật, cái gì cũng không che giấu được, không sợ anh trở thành ác lang bỏ nào vào dê con sao?

Quý Tiệp bĩu môi trả lời anh “Cái này thì có liên quan gì? Hai chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, thậm chí là tắm cùng với nhau.” Thân thể của anh cô cũng đã sớm nhìn thấy hết rồi, còn gì mà mất thể diện chứ? Còn cần gì phải giữ ý tứ chứ?

“Tại sao anh lại trở nên kỳ quái như vậy chứ? Tôi còn biết anh lúc nào thì nằm mơ xuất tinh nữa kia!” Cô nói chuyện không hề giữ ý tứ.

Cô với A Bảo không hề có bí mật gì, cô vẫn cho là như vậy cho nên A Bảo chỉ giả bộ làm ông già để cự tuyệt cô mà thôi. Như vậy thì thật khiến cô bị tổn thương.

Mà Dương Sĩ Bảo chỉ thiếu chút nữa bị tức chết bởi bộ dạng của cô.

Người ta vẫn xem anh là bạn bè nhưng anh thì lại không thể.

Lúc còn nhỏ, anh vẫn luôn nghĩ rằng sẽ có ngày cô trở thành bạn gái của mình, nhưng anh lại chưa bao giờ nghĩ Quý Tiệp sẽ trở thành anh em với mình.

Nghĩ lại ngày còn trẻ con đó, ngày nào đêm nào anh cũng nghĩ đến Quý Tiệp, nhưng cô vẫn ngu ngơ không chịu hiểu rõ, không hề biết đến tư tưởng bản thủ trong đầu anh, lại còn coi anh như anh em nữa chứ.

Năm mười bảy tuổi, cô vẫn giống như bây giờ, không hề phòng bị gì mà cứ ung dung ngủ trên giường của anh như vậy. Ngày đó, anh giống như sống trong mộng cùng cô, cứ “anh em” quay cuồng trên giường, chém giết cả một đêm đến sáng hôm sau, quần áo anh đã ướt thành một mảng, còn Quý Tiệp thì cứ ngu ngốc an ủi anh nói “Không sao”, nói an ủi anh là bình thường, nhưng nó đã trở thành chứng cứ thời còn trẻ của anh.

Vậy sao? Nếu như Quý Tiệp biết rằng ngày đó người anh nghĩ đến là người nào thì cô còn có thể nhẹ nhõm như vậy không?

“Ngu ngốc.” Dương Sĩ Bảo chẳng thèm để ý đến cô.

Anh đi ra khỏi cửa phòng, dùng hết sức đâm vào cửa thể hiện cơn giận của mình.

Đúng, không sai, anh đang tức giận, giận chính bản thân mình khi nhìn thấy cơ thể trần truồng của cô lúc đó lại có phản ứng đặc biệt như vậy! Mặc dù chỉ là kinh động thoáng qua, nhưng với cảnh xuân hồng ở trước ngực cô làm lòng anh tạo thành một ảnh hưởng cực kỳ lớn.

Anh giận chính mình năm đó khi còn là một cậu bé 17, 18 tuổi, đối vs cơ thể của Quý Tiệp lại có phản ứng khác thường như vậy. Chuyện...không phải là như vậy.

Anh biết rõ Quý Tiệp chỉ coi anh là anh em, là anh em tốt, những năm gần đây, anh không còn nhận ra chuyện này hay sao? Nhưng tại sao đến khi ba mươi một tuổi rồi mà vẫn bị kích động như một tên nhóc vậy, thật là mất mặt.

Dương Sĩ Bảo tựa người vào cửa, anh oán hận không thể đập đầu mình vào cửa.

Quý Tiệp nghe thấy mà lòng run sợ, lúc này cô mới bắt đầu nghĩ, chẳng lẽ mình làm sai thật sao?

Những năm gần đây, cô luôn cải thiện mối quan hệ giữa cô và A Bảo, nhưng với tính cách của cô thì quan hệ của hai người không những không cải thiện được mà ngược lại càng lúc càng kém.

Thấy biểu hiện ác liệt này của A Bảo, cô chợt nghĩ: A Bảo, thật sự ghét cô thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Sáng sớm, đúng 9 giờ sáng đồng hồ của Quý Tiệp bắt đầu reo inh ỏi.

Theo cảm giác, cô mở mắt ra, nằm trên giường mà không nhúc nhích và bắt đầu suy nghĩ: hôm nay là thứ bảy, là ngày nghỉ phép của cô, vậy tại sao cái đồng hồ kia lại báo thức sớm như vậy chứ?

Cô cau mày nghĩ: Ừm. nghĩ không ra, cho nên cứ tiếp tục ngủ thôi! Quý Tiệp nhắm mắt lại lật người qua, chỉ sau chốc lát đã truyền đến tiếng hít thở trầm ổn của cô.

Hơn 10 giờ sáng, điện thoại nhà họ Dương vang lên. Rạng sáng lúc 3 giờ Dương Sĩ Bảo tức giận rời giường. Đáng ghét! Giờ này còn người nào gọi điện tới chứ?

Suốt đêm đã phải ngủ trên ghế sofa làm anh cực kỳ tức giận, anh nhảy từ trên ghế salon xuống, cầm điện thoại hét lớn “Này!..”

Đầu dây bên kia truyền đến... .

“Sĩ Bảo hả? Ta là mẹ Quý nè! A Tiệp nhà chúng ta có phải ở bên con hay không? Bác gọi điện đến chỗ ở của nó nhưng không có nó ở đó, bác nghĩ ngay nhất định con bé lại đến nhà con rồi. Ai~~ A Tiệp nhà ta sao luôn như vậy chứ? Con ranh này lúc nào cũng bám dính lấy con. Có phải nó lại gây phiền toái gì cho con nữa không?”

Lúu rúu... .Lúu rúu... .

Mẹ Quý lại nói đến chuyện ngày xưa, những lời đó Dương Sĩ Bảo đã nghe nhiều lần rồi, chỉ cần mỗi lần mẹ Quý không tìm được Quý Tiệp thì sẽ nhắc lại chuyện cũ năm đó, nhưng anh rất nghi ngờ, tại sao anh lại phải chịu đựng những chuyện này? Anh chỉ nghĩ rằng anh rất xui xẻo khi làm bạn với Quý Tiệp thôi?

“...Còn nữa, cái con bé này cũng thật là, tại sao cứ muốn người ta cưng chiều như còn nhỏ như vậy chứ...” Mẹ Quý vẫn còn cầu nhàu “...Nếu như Quý Tiệp lại đến làm phiền con, con đừng chiều theo con bé nha! Lúc nào cần độc ác thì phải độc ác, nếu không thì suốt đời con cũng đừng mong thoát khỏi lòng bàn tay của con bé nhà chúng ta. Sĩ Bảo, Sĩ Bảo..Con có nghe mẹ Quý nói chuyện không?”

Đầu dây bên kia không truyền đến tiếng nói, bà còn tưởng điện thoại bị hỏng chứ!

Bà gõ gõ ống nghe vào bàn khiến Dương Sĩ Bảo không phòng bị liền bị “đả kích” nghiêm trọng đến mức ngã nhào.

“Có ạ, con có nghe. Mẹ Quý, mẹ đừng đập ống nghe vào bàn nữa.” Dương Sĩ Bảo lấy tay bịt lỗ tai lại, hét to vào ống nghe.

Tại sao anh lại đáng thương như vậy chứ? Hôm qua phải chịu đựng một Quý Tiệp quậy phá, hôm nay lại nhận thêm trận bom này của mẹ Quý khiến cho anh mệt nhừ, rốt cuộc kiếp trước anh đã làm sai điều gì? Tại sao kiếp này anh phải chịu đựng hai mẹ con này như vậy? Dương Sĩ Bảo im lặng hỏi ông trời!

“Mẹ Quý...” Vất vả lắm anh mới tìm được cơ hội nói chen vào “Mẹ có phải muốn nói chuyện với Quý Tiệp không? Để con chuyển điện thoại cho cô ấy.”

“Không cần, không cần.” Mẹ Quý vội vàng ngăn cản chuyện ngu ngốc mà Dương Sĩ Bảo đang định làm. Đối với con gái của bà, bà không hiểu nó hay sao? Nhất định con bé đã quên lời hẹn với bà vào hôm nay.

“Sĩ Bảo, con giúp mẹ Quý một chuyện nha. Con bé kia hôm nay hẹn gặp mẹ ở nhà hàng ‘Kyoto’, con phải dùng mọi cách để đem con bé đến và không cho phép con bé giờ trò, không cho phép con bé ăn vạ, bằng không thì cuộc hẹn của mẹ Quý nhất định sẽ đi tong. Sĩ Bảo, con có nghe không?”

“Con hiểu rồi. Con sẽ đem Quý Tiệp đến và tự tay giao cho mẹ.” Nói xong, Dương Sĩ Bảo vội vàng cúp điện thoại.

“Đợi chút, Sĩ Bảo...” Bà còn một chuyện nữa cần giao phó.

Dương Sĩ Bảo lại đặt ống nghe bên lỗ tai.

“Con hãy bắt con bé A Tiệp ăn mặc đẹp một chút, tốt nhất là nên mặc váy nhé.”

Đẹp một chút? Váy?

Dương Sĩ Bảo cau mày. Từ nhỏ anh với Quý Tiệp lớn lên bên nhau, ngoại trừ quy định của trường học ra thì chưa bao giờ anh thấy cô mặc váy.

“Mẹ Quý, cái này thực sự làm khó người khác đó.” Dương Sĩ Bảo nghi ngờ, có thể nhìn thấy Quý Tiệp mặc váy sao? Anh thử tưởng tượng nhưng hình ảnh thực sự quá đáng sợ, làm anh sợ hãi không ít. Lắc đầu một cái, anh vội vàng ngừng lại không dám nghĩ tiếp.

“Ta biết, ta biết mà, nhưng con hãy cố gắng dùng mọi cách được không? Con bé Quý Tiệp kia từ nhỏ đến lớn chỉ nghe lời mình con...”

“Mẹ Quý, mẹ đề cao con quá rồi.” Quý Tiệp nào có nghe lời anh đâu! Giống như anh đã nói với cô không dưới một trăm lần rằng đừng có lên lút vào nhà anh, nhưng cô có thêm nghe đâu, cứ thế phạm sai lầm mãi.

“...Hôm nay phải bắt con nhỏ kia đi xem mắt, nhưng ta lại sợ nó hành động thô lỗ làm đối phương bị hù dọa mà chạy mất. Tốt nhất con nên bắt nó trang điểm cho thật đẹp vào để đối phương vừa gặp đã si mê, sau đó cứ mãi nhớ nhung con bé A Tiệp xinh đẹp nhà ta, không chừng còn nhớ đến chuyện...”

Sau đó mẹ Quý lại nói rất nhiều, nhưng Dương Sĩ Bảo chẳng nghe nổi một từ nào cả, anh chỉ biết rằng hôm nay Quý Tiệp phải đi xem mắt.

Cuối cùng cô cũng đã đến tuổi lấy chồng rồi!

Dương Sĩ Bảo ngồi trên giường nhìn gương mặt đang ngủ say kia. Không biết Quý Tiệp quá tin anh hay do thói quen luôn có anh bên cạnh, tóm lại, cô luôn là người rất nhạy cảm nhưng khi đứng trước mặt anh thì lại như một người ngu ngốc.

Thấy anh đi vào lâu như vậy mà cô vẫn cứ tiếp tục say sưa ngủ, dường như chỉ có ở bên cạnh anh cô mới có thể ngủ thật ngon giấc.

Có phải vì nó hay không mà Quý Tiệp luôn thích đến chỗ anh, bởi cô biết rằng chỉ khi bên cạnh anh cô mới có thể quên đi thân phận của mình.

Đừng ngu ngốc nữa Dương Sĩ Bảo, mày đừng tự dát vàng lên mặt mình. Tỉnh dậy đi có được không? Cô gái này hôm nay sẽ phải đi xem mắt rồi, hơn nữa cô ấy chỉ là người anh em của mình, ngoại trừ tình cảm thanh mai trúc mã, cô ấy không có bất kể cảm giác gì đối với mày cả.

“Dậy mau.” Anh khề thờ dài mà Quý Tiệp vẫn cứ ngủ giống như heo.

“Dậy đi.” Anh thử dùng giọng ngọt ngào, thử dùng phương thức nhân đạo để đối xử với cô nhưng những cách dịu dàng đối với người có tình ngủ nướng mà nói, căn bản không thể dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Quý heo, tôi bảo cô rời giường, cô có nghe không?” Dương Sĩ Bảo cực kỳ tức giận, vì dồn hết sức để hít sâu một hơi, hét to vào lỗ tai Quý Tiệp.

Cô bị âm thanh sấm sét dọa cho tỉnh lại.

“Dậy rồi.” Cô từ trên giường uể oải tỉnh dậy, nhìn chăm chăm vào anh “Làm gì vậy chứ?” Giọng điệu vội vã xen lẫn mệt mỏi. Xem ra cô vẫn còn chưa muốn tỉnh ngủ.

“Mặc quần áo từ từ tề vào.” Anh rống lớn với cô. Kể từ khi nghe chuyện Quý Tiệp phải đi xem mắt, tâm tình của anh ngày càng trở nên tồi tệ hơn.

“Vi sao?”

“Tại sao mỗi lần tôi bảo cô mặc quần áo vào cô đều hỏi tôi là tại sao? Mặc quần áo thì cứ mặc quần áo, làm sao mà hỏi chứ? Cô biết biết rằng đáng người của cô rất khó coi sao?”

“Biết rồi! Vì anh nói nhiều lần lắm rồi.” Tính khí Quý Tiệp cũng không vừa.

Do tối qua mất ngủ nên bụng cô tích đầy hỏa khí, A Bảo ghét cô nên muốn giày vò cô đây mà! Nhưng không cần phải vào bây giờ chứ? Sáng sớm vẫn

chưa còn, còn chưa có...

Cô nhìn sang đồng hồ báo thức.

Còn chưa tới một giờ mà! Nghĩ đến đây cô liền ngáp to một cái, ánh mắt oán hận bắn thẳng về phía anh.

Dương Sĩ Bảo không thèm để ý xem cô giận anh thế nào. “Cô đã hẹn với mẹ Quý mà giờ đã trễ nửa tiếng rồi đó.”

“Mẹ tôi?”

“Đúng, mẹ cô.”

“Vậy cứ để cho bà ấy đợi đi! Ai bảo bà ấy không chăm sóc cho con gái, để tôi phải kiếm tiền cực khổ như vậy, tối hôm qua tôi phải làm nhiệm vụ đến rạng sáng, chỉ vừa mới chợp mắt...”

“Đi ấy còn hẹn thêm một người đàn ông khác nữa.” Dương Sĩ Bảo cắt ngang lời lầm nhảm của cô.

Quý Tiệp đột nhiên ngậm miệng “Một người đàn ông khác?” Cô cau mày cố suy nghĩ, nhưng cô thật không nghĩ ra đó là ai. “Hắn là ai chứ?” Cô ngược mắt lên hỏi Dương Sĩ Bảo.

Làm ơn đi, cô không biết thì làm sao anh biết được chứ? Rốt cuộc cô và Dương Sĩ Bảo ai mới là người nhà của bà ấy chứ?

“Không biết. Nhưng theo cách nói của mẹ Quý thì hẳn ta chính là đối tượng mà cô phải đi xem mắt.” Dương Sĩ Bảo tức giận đáp lại cô một câu.

“Xem mắt? Tôi không cần! Tôi còn trẻ, cũng không phải là không ai cần, tại sao lại phải đi xem mắt chứ?” Quý Tiệp khó chịu nằm trờ lại giường, hơn nữa lần này còn dùng chăn che kín cả đầu.

Dương Sĩ Bảo duỗi tay ra kéo Quý Tiệp từ trong chăn ra, không cho phép cô ngủ tiếp “Cô phải đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì năm nay cô phải được gả đi, tôi không muốn làm bảo mẫu cho cô nữa, cô có hiểu không hả?” Nếu như cô cần một người đàn ông để dựa vào thì cô cần phải rời giường và tự mình đi chọn, không nên cứ dựa dẫm mãi vào người ‘anh em’ này, nếu cứ như vậy thì cô không thể tìm được người đàn ông mà mình cần.

“Anh thật sự muốn đuổi tôi đi như vậy sao?” Quý Tiệp thờ hờn hờn nhìn chăm chăm Dương Sĩ Bảo, chỉ là nhìn dáng vẻ cười cợt của anh nên cô không thể nhìn thấy suy nghĩ tâm tư của anh.

A Bảo thấy thái độ ám muội của cô nhưng cô vẫn cứ khẳng định, nếu như cô gặp nạn sẽ cứu giúp người bạn mà không hề tiếc rẻ mạng sống của mình, sẽ mãi mãi đưa tay ra giúp đỡ cô dù không phải người thân, người đó chính là Dương Sĩ Bảo. Nhưng mấy năm gần đây, thái độ của anh làm cô càng lúc càng không hiểu nổi suy nghĩ trong lòng anh.

A Bảo thực sự ghét cô sao?

Cô thực sự khiến canh cảm thấy phiền lòng như vậy sao?

Được rồi! Coi như vậy “Anh có thể ghét tôi, không quan tâm đến tôi, nhưng anh không được ép tôi đi xem mắt, có hiểu không?”

“Không hiểu.”

“Đạo lý đơn giản như vậy mà anh cũng không hiểu à?” Anh ta căn bản là một tên vô lại, căn bản chỉ thuận miệng bịa ra một cái đáp án. “Anh vẫn muốn mang tôi đi xem mắt đúng không?” Cô tức giận giọng chân lên đá anh một phát.

Hành động thô lỗ của cô làm anh nhũn chặt màu, cô làm cho tim anh đập mạnh bởi nhìn thấy cảnh xuân môn mơn của cô, anh nhìn thấy bắp đùi bóng loáng trắng nõn, cũng thấy cả chỗ sâu của bắp đùi...

Trời ơi, tiểu yêu nữ đáng chết này!

Càng nghĩ anh ta lại càng tức “Rốt cuộc cô có chịu rời giường hay không đây?” Anh đem tất cả bức mình trong người mình trút hết lên người Quý Tiệp. Cô không phải kẻ vô tội, bởi vì cô là kẻ đầu sỏ đắc tội với anh, cho nên cô sẽ trở thành người để anh trút hết cơn giận, cứ xem như đang trừng phạt kẻ đáng trừng phạt đi.

Dương Sĩ Bảo kéo Quý Tiệp đến nhà tắm, cầm kem đánh răng bôi đều lên bàn chải rồi thô lỗ đẩy vào trong miệng cô, nếu như bản thân cô không làm được vậy thì anh sẽ giúp cô đánh răng.

“Không mở.” Cô mím chặt môi.

Cô cho rằng anh không có cách để đối phó với cô sao?

Dương Sĩ Bảo dùng sức đẩy nắp bồn cầu để Quý Tiệp ngồi trên nắp, sau đó đặt mông của mình lên đùi cô, dùng sức nặng của bản thân áp chế cô.

“Anh làm gì vậy? Anh rất nặng đó! Tránh ra đi!” Quý Tiệp tức giận hét lớn.

Dương Sĩ Bảo nhân cơ hội này dùng sức cạy miệng cô ra, giúp cô bắt đầu đánh răng.

Hu hu hu... Cô thật sự là đau đó!

“Anh dùng sức ‘đánh’ quá thô lỗ đó, đau quá đi!”

Mặc dù là người bị khống chế, nhưng cô vẫn không chịu hiểu hai chữ ‘thuận theo’ là như thế nào, còn liều mạng nói chuyện khiến kem đánh răng phun đầy vào mặt anh.”

Đánh răng xong, Dương Sĩ Bảo lại dùng nước sạch lau mặt cho cô, coi như đại công cáo thành.

:Tôi nói trước với anh là tôi không có quần áo để mặc, cho nên tất cả những cố gắng của anh đều là vô ích mà thôi...”

Ah? Cô đang uy hiếp anh mà anh vẫn còn cười được ư? Cô nghi ngờ nhìn chằm chằm anh nhưng lại không muốn tra hỏi thêm.

Anh nhe răng cười rồi nói: “Không sao, vì cô chỉ cần quần áo...tôi có.”

“Anh có sao?” Ánh mắt cô mở to, không ton vào lời anh nói.

Nhưng mà biểu hiện của A Bảo rất tự tin. Tiêu rồi! Chẳng lẽ anh ta thực sự có sao? Nhưng mà, tại sao anh ta lại có quần áo của phụ nữ chứ?

A Bảo chưa từng nói với cô là anh có bạn gái mà! Híc...

“Chẳng lẽ anh có sở thích mặc quần áo phụ nữ? Thì ra anh là kẻ biến thái...” Cô ngạc nhiên.

Anh không quan tâm cô, mặc cô muốn hạ nhục anh thế nào cũng được “Cô ngoan ngoãn ở đây chờ đến khi tôi quay lại!”

“Được.” Cô vui vẻ gật đầu đồng ý, mắt nhanh như tia chớp đảo chung quanh.

Không, anh vẫn thấy không yên tâm. vừa mới rời khỏi phòng tắm, Dương Sĩ Bảo thấy có gì đó không ổn cho nên khoá trái cửa bên ngoài, sợ Quý Tiệp trốn mất.

Quý Tiệp nghe thấy tiếng khoá cửa của anh, tuyệt đối không sợ sệt.

Hừ! Anh cho rằng có thể nhốt cô trong này sao? Vậy thì anh quá xem thường bản lĩnh của cô rồi. Cô là người của nhóm tội phạm gia đình. Chuyện vi phạm pháp lệnh của cô xem ra còn nhiều hơn những tên trộm mà cô đã bắt.

Chờ cho đến khi bước chân của anh hoàn toàn biến mất, cô sẽ nhanh chóng khoá trái cửa phòng từ bên trong lại.

Cô muốn chạy trốn nhưng không thể đi ngay, cho nên cô phải chờ ở đây đợi tìm được cái áo sơ mi đang đợi giặt sạch từ trong sọt móc ra, mặc thêm chiếc quần dài vào.

A Bảo luôn thích sạch sẽ, cho nên quần áo đợi của anh cũng không hề bẩn, không bị hôi, đều đáng tiếc duy nhất là cơ thể anh cao hơn cô gần một cái đầu, cho nên áo sơ mi của anh hơi lớn, quần cũng hơi dài.

Những thứ này cũng không cần gấp, dù sao cô không nên đi xem mắt nhất là trước mặt anh. Quý Tiệp không hiểu tại sao mình muốn Dương Sĩ Bảo để ý mình, từ nhỏ đến lớn có thể để cho cô chú ý chính là người bạn này, nhưng anh cứ luôn bài xích cô, nhưng hiện giờ cô cũng không rảnh để nghĩ đến chuyện này.

Quý Tiệp đi đến cửa sổ, phát hiện cửa thông gió hơi cao, không dễ dàng để leo ra ngoài.

Cô dẫm lên bồn tắm, chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể nắm lấy cửa sổ rồi...

“Tổng giám đốc, quần áo anh cần đã được đưa tới rồi.”

Thư ký thấy Dương Sĩ Bảo đi ra ngoài vội vàng đưa quần áo mà anh cần, nhưng...nhìn bộ dạng có vẻ nhếch nhác của ông chủ... Chuyện gì đã xảy ra vậy? Hình như cô vừa nghe thấy có tiếng cãi vã.

Là phụ nữ sao?

Không ngờ rằng ông chủ luôn sạch sẽ mà cũng có lúc như bây giờ!

Dương Sĩ Bảo chưa từng lảng tránh ánh mắt tò mò của thư ký, anh đang tập trung...anh chỉ muốn cô đi mua chút đồ. Đồ công sở, áo lót, quần lót và cả

giày cao gót. “Tốt rồi” anh gật đầu khen hay “Cô có thể về rồi.”

Anh đem đồ đến cạnh cửa, khoé mắt vô tình liếc về phía lầu hai một cái, thấy hai ống quần vắt giữa không trung đang bay bay, chủ nhân của chiếc quần đó vẫn còn đang cố gắng kéo cho tấc quần cho nó nằm im trên người, nhưng do chiếc quần đang mặc trên người quá lớn và không ngừng tụt xuống, cô một lòng chạy trốn giữ mạng, một tay giữ lấy chiếc quần...

Chết tiệt!

Dương Sĩ Bảo phi tới, mặt không biến sắc đứng dưới chòr cô tự mình chui đầu vào lưới.

Quý Tiệp cứ cho rằng phía dưới không có ai nên mình không cần phải lo lắng, thế nên chòr quần trên người mình ổn định, cô liền dùng tay nắm chặt để đáp xuống, cả người từ cửa thông gió rơi xuống...

Mặc dù Dương Sĩ Bảo biết mình nhất định sẽ bắt được cô, cũng biết bản lĩnh của cô chính là hình cảnh nên anh không hề lo lắng, nhưng lúc cả người cô rơi xuống làm tim anh thiếu chút nữa đã ngừng đập.

Cô cô cô.. Nhất định sinh ra để làm giảm tuổi thọ của anh mà! Anh luôn biết rõ như vậy.

Dương Sĩ Bảo vươn dài đôi tay ra, chạy đến ôm lấy Quý Tiệp, tìm anh lúc ấy mới bình ổn trở lại. Anh nhìn chăm chăm vào cô, bộ dạng hung dữ nhìn cô như muốn phanh thây xé thịt cô ra, mà cô không sợ anh, ngược lại còn đang cực kỳ giận anh nữa kia.

“Anh đã sớm biết tôi ở trên rồi, biến tôi muốn trốn đi đúng không?” Nhất định anh đã đứng dưới từ trước, nhưng anh vẫn ung dung nhìn bộ dạng xấu xí của cô khi leo từ trên cửa sổ xuống.

Đáng chết!

“Anh là tên khốn khiếp, vô lại! Nếu sớm đã phát hiện ra, tại sao không gọi tôi một tiếng? Anh nói trước với tôi cò phải tôi sẽ không phí công leo từ trên cửa sổ xuống rồi không. Anh có biết rằng cửa thông gió nhà anh rất nhỏ không, lại còn cao nữa, tôi phải cố gắng rất nhiều mới bò ra ngoài được! Trong khi đó anh thì, cứ im lặng không nói tiếng nào rồi đứng sẵn bên dưới đón tôi, hành động của anh như vậy căn bản là hành động của một tên khốn, anh có biết không hả?” cô bắt đầu thanh toán tội của anh, hai người bọn họ vẫn hồn nhiên ngu ngốc, lúc lên lúc xuống làm những động tác vô cùng mập mờ chen ép lẫn nhau.

Thư ký Thẩm chưa bao giờ gặp qua vẻ mặt tức giận của ông chủ như vậy. Tất cả sự quan tâm không chút che giấu nào được biểu hiện hết trên khuôn mặt của anh đối với người con gái đang dựa vào lồng ngực anh.

Chà ~ Không phải hiện giờ ông chủ đang dồi dào tình cảm sao? Nhìn đáng về chuyện tâm kia cứ như một cậu bé đang giận dỗi! Thư ký Thẩm không nghĩ một Dương Sĩ Bảo hồ phong hoán vũ thương trường lại có bộ dạng như ngày hôm nay.

A ~ Cô rất muốn xem cảnh nào nhiệt sau đó!

“Thư ký Thẩm!”

“Dạ?”

“Cô còn không đi làm mà còn ở đây làm gì? Thế nào, muốn đến lượt xin nộp đơn từ chức sao?” Dương Sĩ Bảo không quay đầu lại mà đưa ra một lời uy hiếp.

Mặc dù không quay đầu lại nhưng khí thế như vậy đã đủ tấn công thư ký Thẩm đáng thương rồi.

“Dương Thăng” là một công ty lớn, trên thương trường có một vị trí không hề nhỏ, hai mươi tám tuổi cô mới thi đậu vào làm ở “Dương Thăng”, chò ở phòng văn thư bảy năm, cho nên nay mới được lên chức thư ký trưởng, cô thực sự không muốn tiền đồ của mình... mặc dù thực sự tò mò về chuyện của ông chủ với con mèo hoang kia có quan hệ như thế nào, nhưng cô vẫn là người biết thức thời, tốt nhất nên rút lui thì hơn.

Dương Sĩ Bảo chòr thư ký Thẩm rồi khỏi mới ôm Quý Tiệp lên, không khống chế cô nữa, bởi anh biết anh sẽ không thể đến gần được nha đầu này, nha đầu này nhất định sẽ làm chuyện xấu. Xem đi. Anh vừa mới thả lỏng tay, cô đã hết đá lại cắn anh, còn hét to là không muốn đi xem mặt nữa chứ.

Trước mặt cấp dưới anh luôn giữ vẻ mặt nghiêm khắc, cho nên anh mới đuổi thư ký Thẩm đi trước, nếu không thì con cộp này phải để anh một mình ứng phó, thực sự phải cần dùng đến rất nhiều sức lực...

Trước tiên Dương Sĩ Bảo đặt tay Quý Tiệp lên vai mình rồi đi vào phòng, đem mấy túi quần áo mà bí thư Thẩm mua hộ ném cho cô ta rồi ra lệnh đi thay.

Chậc! Anh xem cô là ai hả? Anh bắt cô đi thay, cô liền đi, việc này nghe có vẻ cô không có chí khí nhỉ!

“Không mặc.” Nói không mặc nhất định sẽ không mặc, xem A Bảo có thể làm gì cô nào.

Chương 6

“Cô không chịu mặc sao?” Được thôi, anh thắng thường gạt đầu “Cô không chịu thay, vậy tôi không ngại làm giùm đâu.” Dương Sĩ Bảo không câu giỡn với cô, nhanh chóng giơ tay lên động tay động chân với Quý Tiệp.

“Dương Sĩ Bảo, anh muốn làm gì...” Quý Tiệp kinh hãi thét lên chói tay, còn có ý đồ dùng tay chân đánh đá anh, nhưng mà động tác của Dương Sĩ bảo rất nhanh. Anh, anh, anh... Anh làm sao thay đồ cho cô đây?

Quý Tiệp ngẩn ngơ cả người.

Dương Sĩ Bảo trước mặt cô đã hoàn toàn thay đổi, thay đổi đến mức cô không thể nào nhận ra được nữa.

“Tôi có học qua nhu đạo đó.” Mắt anh liếc nhìn cô lạnh lùng, lúc mắt dời đi, cổ khổng chế cô ở dưới anh. Không biết đây là lần thứ mấy hai người cứ tái diễn tư thế ám muội này nữa, nhưng nó lại hoàn toàn không khơi dậy chút kích thích nào trong lòng anh.

Bởi vì anh biết hai người bọn họ chỉ có thể duy trì quan hệ như thế nào, nếu nhiều tình cảm hơn nữa... Anh không dám nghĩ thêm những điều gì quá đáng.

“Anh học nhu đạo từ khi nào vậy? Tại sao tôi không biết?” Làm cô vẫn tưởng anh còn yếu đuối, còn rất dễ bắt nạt. Không nghĩ tới anh lại cao như cây tre vậy, làm sao có thể khổng chế anh sao?

“Khi cô ghi danh học ở trường cảnh sát thì tôi đã ghi danh học không thủ đạo rồi, mãi cho đến những năm gần đây mới dừng lại để tiếp nhận công ty mới.”

Trong mắt cô bỗng nhiên thoáng vẻ vui mừng.

Anh cười thầm vì cô quá ngây thơ, anh còn không hiểu chút tâm tư của cô sao?

“Đừng tưởng rằng anh chăm chỉ luyện tập mấy tháng hay mấy năm nay là để vượt qua tôi. Mặc dù tôi không có tiền bộ nhiều, nhưng lúc tan ca tôi hay đến phòng thể thao để rèn luyện thân thể, cũng có thể ngang bằng với hoạt động của anh, cho nên nếu so về thể lực so với tính nhẫn nại của tôi còn mạnh hơn anh đó.”

Thật là ghê tởm! Anh lại đoán trúng mười phần tâm tư của cô rồi.

Quý Tiệp giận đến mức thiếu chút nữa đã học máu. Nhưng cô không hiểu, A Bảo đi học không thủ đạo để luyện tập thân thể vì muốn làm người đàn ông có thể địch lại cô.

Trên thực tế, cô biết, dù là về thể lực hay võ thuật thì anh không cho phép mình yếu hơn cô, bởi vì ý chí muốn làm người đàn ông có thể bảo vệ cho cô!

Ngón tay của anh bắt đầu mở nút áo của cô ra.

“Anh làm gì vậy?” Quý Tiệp vì động tác của anh làm cho khó khăn trong việc hô hấp. Sao anh lại cời y phục của cô?

“Ta nói rồi, người phải đi xem mắt.”

“Tôi không muốn đi.” Cô lớn tiếng kháng nghị.

“Cái này không phải do cô quyết định.” Anh cời áo sơ mi của cô ra. Từ nhỏ tới lớn, thân thể của cô anh đã nhìn tới không dưới trăm lần nhưng vẫn bị rung động như cũ.

Dương Sĩ Bảo cố gắng giữ vững tinh táo trước mặt Quý Tiệp. Vào lúc này, anh mới biết mình tuyệt đối không được nghĩ bậy, nếu để cho Quý Tiệp thấy anh có tình cảm không bình thường với cô, như vậy sau này bọn họ không thể làm bạn với nhau được nữa.

Anh bỏ quần áo xuống, thấy bộ ngực của cô nhưng cô vẫn khổng chế được bản thân, mặt anh không hề đỏ, hơi thở không gấp giống như bộ dạng của Thánh Nhân vậy! Nhưng Quý Tiệp lại gấp phải trở ngại vì phản ứng của anh mà cô bị đã thương nghiêm trọng.

Quý Tiệp phải đau khổ lấy tay che kín mặt.

Thật ra thì cô có thể nhận lấy công việc của anh, nhưng cô lại không ngờ rằng chuyện xảy ra như thế này! Cô cứ chìm trong nội tâm thương tâm của mình, để mặc cho Dương Sĩ Bảo thay quần áo cho mình, cứ để mặc anh thấy đường cong của mình, để mặc anh giúp cô mặc quần áo vào.

Mặc dù cô nhắm mắt lại không dám nhìn biểu hiện của anh, nhưng khi ngón tay thon dài của anh phớt qua bộ ngực của cô thì đầu vú cô lập tức có phản

ưng không nên có!

Anh nhìn thấy rồi sao?

Quý Tiệp sợ tới mức mở mắt to nhìn anh, thấy sắc mặt Dương Sĩ Bảo không hề biến chuyển trong khi đang giúp cô cởi chiếc quần lót xuống, chạm chỉ ngón tay còn chạm đến hông cô, ngón trở móc vào quần lót từ từ trượt xuống bắp đùi cô.

Đột nhiên, dưới bụng Quý Tiệp có một luồng khí nóng kỳ lạ xuất hiện. Trời ơi! MC của cô đến rồi sao! Cô bắt đầu nghĩ lung tung.

*MC : bất cứ cô gái nào cũng có ngày này, mỗi tháng một lần. Trừ phụ nữ có thai.

Không đúng! MC của cô tuần trước rồi mà, cho nên... Cái này không...

“Tự tôi làm được!”

Đột nhiên cô trở nên gaijgt mình, tay vội vàng ngăn cản bàn tay anh, không thể để cho anh tiến thêm nữa, như vậy sẽ phát hiện ra bí mật của cô.

“Tại sao?”

“Bởi vì nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Giờ mới biết sao?” Anh hừ lạnh “Sao tối qua cô ngủ trên giường của tôi không hề nói vậy mà?” Anh châm chọc cô, đồng thời bỏ tay ra.

“Nhanh lên!”

“Ừ!” Cô gạt đầu “Anh ra ngoài trước đi!”

Anh nhú chặt mày, biểu hiện không đồng ý rất rõ ràng “Nếu như cô bỏ chạy lần nữa thì sao?”

“Đảm bảo với anh là tôi không chạy nữa đâu.”

“Cô là người không có chữ tín gì cả.”

“Sĩ Bảo?” Anh nói như vậy thực sự là quá đáng đó! Cô liền dùng biểu hiện của một cô nhóc ra, đỏ mặt, dậm chân muốn anh mau đi ra. “MC của tôi, chắc anh không sợ nhìn thấy nó xong sẽ không ‘ham muốn’ chứ?” Cô không cần khiêm tốn nữa, nhanh chóng uy hiếp anh.

Dương Sĩ Bảo hừ lạnh một câu, nhưng lần này anh vẫn ngoan ngoãn đi ra ngoài nhưng không phải sợ câu nói ‘ham muốn’ kia, bởi vì anh rõ chu kỳ của cô hơn cả, biết cô đã hết vào tuần trước rồi.

Hừm! Cô cũng biết xấu hổ à? Cũng vui thật.

Anh bước ra ngoài, đóng chiếc cửa phía sau một cái ầm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Anh phải đi với tôi!”

“Tại sao?”

“Còn hỏi tại sao à? Là ai bắt tôi phải mặc bộ quần áo này hả? Lại còn phải đi giày cao gót nữa chứ! Làm ơn đi, làm sao tôi có thể mặc cái này mà đi ra đường được chứ? Anh phải đi bên cạnh để đỡ tôi, nếu không tôi sẽ té ngã, chẳng phải đó là chuyện xấu sao?”

Quý Tiệp và Dương Sĩ Bảo, mỗi người ở trong phòng, còn một người ở ngoài phòng nhưng vẫn không ngừng nói chuyện với nhau.

Anh đã yêu cầu cô làm nhiều chuyện như vậy, cho nên cô cũng phải làm khó anh một chút. Hừ! Ai bảo anh làm tay sai cho mẹ cô, ép buộc cô phải đi xem mắt. Thật là làm cho cô tức chết mà!

Quý Tiệp vừa thay quần áo vừa lèo nhèo với Dương Sĩ Bảo, cô còn nguyên rửa, chiết tiết, quần áo này sao lại khó mặc vậy chứ!

“Sĩ Bảo!” Cô mở cửa ra.

Quả nhiên anh đứng ngoài cửa canh chừng, là sợ cô chạy trốn.

“Thế nào?”

Anh đang đứng ngoài cửa hút thuốc lá, thấy cô mặc quần áo xộc xệch bước ra, cả ngực cũng rớt hơn phân nửa ra ngoài, cô mặc quần áo như thế nào vậy chứ?

“Anh đừng cau mày, quần áo là do anh mua. Nhưng sao lại khó mặc vậy chứ, nó quá nhỏ rồi!” Cô vừa oán trách, vừa túm lấy quần áo trên người mình, một bộ quần áo công sở, liếc mắt một cái đã biến thành bộ dạng này.

Dương Sĩ Bảo không nhịn được liền than thở. Cô có phải là con gái không vậy trời?

Anh dập tàn thuốc rồi đến giúp cô sửa sang quần áo.

“Tôi mua theo số đo của cô mà.” Cho nên không thể nào quá nhỏ được.

“Mua theo số đo của tôi? Thật buồn cười, làm sao anh biết size của tôi chứ?” có phải A Bảo thấy thân thể của cô đẹp quá không? Bằng không, sao bộ quần áo này lại khó mặc như vậy chứ.

“Cô mặc quần lót rồi chứ?” Tuy không có lộ trên vai, nhưng đường cong áo lót đang mặc vẫn hiện diện quanh người cô.

“Nói nhảm! Tôi đi xem mắt chứ không phải đi làm gái, tôi không mặc áo lót vậy khi họ mở máy lạnh lên không phải sẽ rất lạnh sao, lại còn những chỗ lồi lõm sẽ hiện lên rất khó coi sao?”

Anh nói: “Cả áo lót mà cũng không biết mặc!”

“Ai nói vậy!” Cô hét to. Anh dám sỉ nhục cô, đùa gì thế, mười bốn tuổi thì cô đã trở mã rồi! Nói mặc áo ngực ít nhất cũng đã mặc mười ba năm, sao có chuyện cô không biết mặc chứ?

“Lúc cô mặc áo ngực thì phải khom lưng xuống rồi kéo áo ngực ra để bộ ngực vào.”

“Tôi mặc như vậy mà, không đúng sao?”

“Tôi còn chưa nói xong mà. Sau khi cô mặc vào, đẩy hai nú thịt vào, như thế mới không bị lộ ra bên ngoài.” Anh tả rất lâu, còn cô giống như con khỉ, làm những động tác khiến cho người khác thấy rất buồn cười.

“Thôi, để tôi giúp cô!” Anh giúp cô nhét bộ ngực vào trong áo lót.

“Làm như vậy, biết không?” Anh sờ vào ngực cô cũng là chuyện bình thường.

Quý Tiệp không vui nhìn anh chăm chăm.

“Sao hả?”

“Sao anh biết mặc quần áo của con gái còn hơn cả tôi chứ?” Rốt cuộc cô đã biết mình dùng sức không đúng chỗ...Hi...Hi! “Chẳng lẽ anh thực sự có bạn gái à?”

“Cô cho rằng năm nay tôi mấy tuổi?””

“31 à?” Tuổi của anh cô quá rõ rồi, anh hơn cô đến 4 tuổi mà.

“Là ai? Khi nào? Cả hai có thường qua lại không? Tại sao anh không nói cho tôi biết chứ?” Quý Tiệp giận dữ, thậm chí A Bảo còn giấu không nói cho cô biết nữa! Cô tức giận vung nắm đấm lên muốn đấm vào mặt anh.

“Cô đừng lộn xộn nữa, cô cứ như vậy làm sao tôi có thể mặc quần áo cho cô chứ?”

“Tôi không mặc có được không?” Tính tình cô lại bộc phát rồi.

“Không mặc? Vậy thì cứ trần truồng như vậy đi xem mắt đi. Cô không cần phải đi làm nhiệm vụ của mình nữa à?” Anh chế giễu cô, biết cô không thích làm nhưng vẫn cố ý vạ vạ.

Anh càng lúc càng kỳ quái, hoàn toàn không giống với Dương Sĩ Bảo mà cô quen... Quý Tiệp không thể nói hết được cảm giác đau lòng của mình.

“Tôi thật sự không thích như vậy, A Bảo...” Cô cho rằng anh không nghe thấy, nhưng mà...Anh nghe thấy cô nói rất nhỏ, giống như đang rỉ tai nhưng anh lại nghe rất chính xác.

Tay anh hơi dừng lại.

Không sai, lời cô nói làm anh bị tổn thương, nhưng với tài nghệ trong chớp mắt, anh đã khôi phục lại bình thường, cố gắng giữ bình tĩnh nói cho cô biết “Cô không thích tôi cũng không sao, nhưng hôm nay cô phải dùng toàn lực ứng phó với buổi xem mắt này.”

“Tại sao?”

“Bởi vì người kia tôi có quen. Trương Cảnh Trạch là một người rất tốt và khó gặp.” Anh thừa dịp cô ở trong phòng mà gọi điện thoại ngay cho mẹ Quý, thuận tiện hỏi luôn chuyện của đối phương.

Trương Cảnh Trạch, là người thừa kế công ty Hoa Dương.

“Nếu so anh với anh ta thì sao?”

“Tốt hơn nhiều, ít ra anh ta không làm cho cô thấy ghét.” Anh nói, giọng điệu có chút lạnh nhạt và buồn bực.

Quý Tiệp ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào anh.

Anh cố ý né tránh ánh mắt của cô, để cô không thấy rõ vẻ mặt của mình, nhưng cô vẫn muốn giải thích rõ tâm tình của mình.

“Tôi không có ghét anh, thật đó.”

“Chuyện này không quan trọng.” Anh ngẩng đầu lên, lộ rõ ánh mắt âm trầm.

Anh cởi nút áo ngực của cô rồi kéo nó ra, lạnh lùng nói: “Dùng miếng dán ngực đi.”

“Như vậy bộ ngực sẽ hạ xuống.” Cô chống nạnh, đem bộ ngực rút xuống ra ngoài cho anh nhìn. Nhìn nè, hạ xuống như vậy đó! Như vậy rất khó coi.

“Ở chỗ này cứ dán miếng dán ngực lên, như vậy bộ ngực sẽ hiện ra.” Tay anh dờ xuống hai bên ngực, làm cô thấy vóc dáng mình thật tuyệt.

Dương Sĩ Bảo cố gắng thay y phục giúp cô, nhưng Quý Tiệp nhìn anh chăm chú nhìn như vậy làm cho gò má cô ửng hồng. Thật ra thì Quý Tiệp không nói thật lòng mình, thật ra cô ghét chuyện Sĩ Bảo hiểu rõ thân thể mình đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Cô vẫn nghĩ rằng anh biết....nhưng chỉ có cô.

“Anh phải cùng tôi vào đó!”

“Đừng đùa! Cô đã không còn là một cô bé nữa, không cần cứ có chuyện gì là đi tìm chỗ dựa dẫm, chàng trai kia là một người tốt, cô phải học cách nắm bắt đời.” Dương Sĩ Bảo đưa Quý Tiệp một hộp com hộp, mặc cho Quý Tiệp cứ nói mãi nhưng nhưng vẫn không chịu theo cô vào.

“Nhưng mà tôi không có tự tin. Anh biết tính tôi đan ông như thế nào, sẽ không có ai yêu loại người nào như tôi đâu.” Quý Tiệp không tự nhiên nâng cao cổ lên nói, cảm giác quần áo này quá hở hang rồi.

“Cô mặc vậy rất đẹp, không trách chút nào đâu, từ khi tôi biết cô đến nay, hôm nay chính là ngày cô trông đẹp nhất đó.” Anh cố gắng dụ dỗ cô trở nên vui vẻ, Quý Tiệp vẫn cứ cố tình tra hỏi tiếp.

Cô hơi hướng mắt lên nhìn chăm chăm vào anh, chứng tỏ như anh đang lừa gạt người vậy. “Tôi muốn mình trông thật đẹp, tại sao khoe mắt anh giống như đang lừa dối tôi vậy?”

Cô không an tâm chạy vào trong xe anh, từ trong kính chiếu hậu không ngừng nhìn chính bản thân mình. “Ái chà! Lông mi của tôi dày quá, miệng cũng rộng nữa, hơn nữa tôi qua còn thiếu ngủ, anh xem đi, mắt tôi bị thâm cuồng rồi...” Cô chạy tới, so với mắt mình thì mắt anh còn thâm cuồng nhiều hơn.

Dương Sĩ Bảo tức giận nhìn chăm chăm vào cô.

Rốt cuộc cô muốn đùa cợt anh đến khi nào thì cô mới vui cơ chứ?

“Vào đi!” Anh ra lệnh cho cô.

“Không muốn.” Cô mím môi khó chịu “Không hiểu anh làm gì mà biến tôi trở nên xấu xí như vậy, sao trông tôi khó coi vậy chứ, anh còn muốn đưa tôi đi

xem mắt nữa! Anh có lương tâm hay không vậy?” cô dùng ngón trỏ đâm mạnh vào ngực anh, cảm nhận được lồng ngực săn chắc của anh.

Dương Sĩ Bảo cố gắng kiềm chế cơn giận của mình.

Quý Tiệp vội vàng thu tay mình lại, giận dữ bĩu môi nói: “Được rồi, được rồi! Vào thì vào!” Cô vẫn không cam lòng, không hề muốn đi vào trong nhà hàng.

Bước được mấy bước, cô thấy mẹ mình đang vẫy tay với mình.

Quý Tiệp ngẩng đầu rồi đi thẳng về phía mẹ mình, trên đường đi cô tranh thủ nhìn người đàn ông mà mình phải xem mắt.

A Bảo không gạt cô, người đàn ông ngồi đối diện mẹ cô kia, chỉ cần nhìn nửa gương mặt anh ta thôi đã cảm thấy bất phàm rồi, và lại anh ta ăn mặc rất cẩn trọng. Lần này mẹ cô giúp cô tìm một con rùa vàng để làm ứng cử viên xem mắt rồi.

Nhìn đáng đáp anh ta xem ra cũng không tệ, bề ngoài trông có vẻ là người có tiền... Quý Tiệp nở nụ cười khuyh đảo.

Cô cười, Dương Sĩ Bảo đứng cách chỗ cánh cửa thủy tinh mà vẫn có thể nhìn thấy được.

Anh ra lệnh cho bản thân nên xoay người bỏ đi, vì... đã không thuộc về Dương Sĩ Bảo, anh tuyệt đối không được luyến tiếc!

“Tôi nói cho anh biết, lần này mẹ tôi giới thiệu một người rất tốt lại từ tế, không thể tin được anh ta lại là chủ của một công ty lớn. Anh biết không, lúc chúng tôi vừa đến, anh ta lập tức đứng dậy kéo ghế cho tôi, a.....”

Quý Tiệp hướng về phía microphone cười đầy ám muội. “Tôi chưa bao giờ gặp qua anh chàng nào lại lịch lãm như vậy. Anh ta cho tôi cảm giác như một vị công tước ‘xuyên thời gian để gặp người yêu’ vậy, thật là một người nho nhã! Không ngờ rằng mẹ tôi lại tinh mắt như vậy, giúp tôi tìm được một chàng trai tốt như thế.”

Quý Tiệp gác chân lên giường, tư thế vô cùng bất lịch sự khi ăn thức ăn, lại còn đang báo cáo với Sĩ Bảo chuyện đi xem mắt hôm nay của cô nữa. Cô nói rất lâu nhưng không hề nghe thấy tiếng trả lời nào của Dương Sĩ Bảo.

Chết tiệt! Chẳng lẽ A Bảo đã bỏ ông nghe rồi, dám để cho cô ngồi nói một mình ư?

“A Bảo, anh đâu rồi?”

“Tôi ở đây!” Anh miễn cưỡng đáp lại một tiếng.

Lúc này Quý Tiệp mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ‘phì’ phun ra mấy hạt dưa hấu rồi mới nói “Anh ở đây sao không trả lời? Hại tôi cứ tưởng tôi đang nói một mình với cái microphone. Đúng rồi, anh có nghe những lời tôi nói không? Có muốn nghe lại lần nữa không?”

Quý Tiệp rất hào hứng, cô cực kỳ muốn thuật lại lần nữa chuyện đi xem mắt ngày hôm nay, thế nhưng Dương Sĩ Bảo lại bảo ngừng “Không cần, tôi nghe rất rõ rồi.” Anh chỉ hi vọng cô nhanh chóng cúp điện thoại đi, anh còn rất nhiều chuyện cần phải giải quyết!

“Vậy à?” Anh cự tuyệt khiến Quý Tiệp hơi thất vọng, vì cô không có cơ hội khoe bạn trai mới của mình với A Bảo, nhưng mà không sao, vẫn còn nhiều thời gian mà.

“Vậy anh cảm thấy thế nào?” Cô lại đề cập đến đề tài này lần nữa, khiến anh không thể cúp điện thoại được.

Dương Sĩ Bảo khẽ thở dài, nhưng vẫn kiên nhẫn đáp trả cô một tiếng “Cảm thấy gì chứ?”

“Anh ta đó! Bạn trai của tôi. Anh thấy anh ta được không?”

“Anh ta được hay không có liên quan gì đến tôi? Cô hai à, người muốn anh ta làm người yêu là cô chứ không phải là tôi, nên tôi cũng không cần phải cảm nhận gì anh ta cả, không phải sao?”

“Ừm... Ừ...m! sao mà anh lại vô tình như vậy chứ? Tôi là bạn từ nhỏ đến lớn của anh, anh lại còn là bạn thân tốt nhất của tôi nữa. Là ai từng nói với tôi rằng sẽ bảo vệ tôi để tôi được hạnh phúc hả?”

“Là tôi.” Anh vội vàng thừa nhận, tránh khỏi chuyện bị Quý Tiệp lôi ra nhiều bằng chứng gây hại cho lỗi tai của anh.

“Đúng rồi! Chính là anh, anh thừa nhận là được rồi, tôi không nhiều lời với anh nữa, tha cho anh một mạng đó. Nhưng mà....ah?” Quý Tiệp rất thánh tai, cô có thể nghe được tiếng vang từ trong phòng của Dương Sĩ Bảo.

Cái gì thế?

Cô chú tâm lắng nghe, dường như cô nghe thấy không khí xung quanh A Bảo.

“Sĩ Bảo, ông ở đây làm gì?”

“Không có gì!”

Anh đáp lại rất nhanh, nhưng...Không đúng, giọng kia không giống với giọng thường ngày của A Bảo. Lúc bình thường giọng của A Bảo sẽ không hạ thấp xuống như vậy, lại còn từ tốn như vậy nữa. Hơn nữa, hô hấp của anh có chút dồn dập, mặc dù anh đã khống chế hết sức nhưng cô vẫn nghe ra được.

Hí...t! “Trong phòng anh có con gái à?” Giác quan thứ sáu của con gái như một cái nam châm, cảm nhận có gì đó không ổn liền lập tức truy tìm dấu vết.

“Không có!”

“Anh gạt tôi! Rõ ràng có âm thanh như đang yêu.”

Cô chưa bao giờ nghe được giọng nói say lòng người của A Bảo như vậy. Anh đúng là ghê tởm, có bộ dạng ‘mạnh mẽ’ lại còn vờ như ‘nâng cái gì đó rất mờ ám’, không giống như nói với cô, đúng là không có tí nghĩa khí nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Các người hiện đang làm ở đâu? Tay của anh giờ đang làm gì?” Quý Tiệp vốn dĩ đang nằm ườn người một môi liền ngồi thẳng dậy, tất cả dây thần kinh bắt đầu hoạt động, hơn nữa cả dĩa hẩu cũng không thèm ăn, nước lạnh cũng không thèm uống, cô thật sự muốn biết cảnh làm tình của A Bảo.

“Tay tôi đang cầm ống nghe mà.” Anh giận dữ trả lời cô một tiếng.

Vấn đề là Quý Tiệp không tin những lời anh nói! Dĩ nhiên là một tay anh đang cầm điện thoại! Không thì làm sao mà nói chuyện với cô được chứ?

“Tôi hỏi cái tay còn lại kia, anh sờ vào chỗ nào của cô ta rồi? Anh sờ tới đâu hả? Ái chà...Đúng là một kẻ háo sắc! Anh vừa nói chuyện với tôi lại vừa ân ái với cô ta! Cô ta đang làm gì đó?” Quý Tiệp trở nên tò mò, vì cô giống như nghe được người đang kêu “A,a...nhanh hơn nữa, ừ...ừ...” tiếng rên rỉ này làm cho người ta cũng muốn nóng lên rồi.

Quý Tiệp tò mò chết đi được, cô gái ấy là như thế nào đây? Tại sao cô ta có thể buông thả như vậy chứ?

A Bảo thực sự có thể làm được sao? Làm sao mà cô gái kia lại kêu thành như vậy được, làm cả xương cũng trở nên mềm nhũn ra. Quý Tiệp rất hiếu kỳ, vấn đề là Dương Sĩ Bảo chẳng thèm quan tâm cô, thậm chí đến hừ một tiếng cũng chẳng có.

“Anh không có thời gian để trả lời tôi sao? Hừm.ừm..! Anh ‘vội’ đến mức không có thời gian để trả lời cô ư, đủ để thấy bọn họ đang chiến đấu ở đâu đó như củi khô bùng cháy thành lửa to rồi.

Trong đầu Quý Tiệp tràn đầy tư tưởng đồi trụy, và lại cô nghe thấy rất nhiều âm thanh mập mờ và thờ dốt.

À! Cô muốn được tận mắt chứng kiến cuộc chiến đó..Nếu vậy, tên A Bảo kinh tởm, vô tình kia không nói tiếng nào đã cúp điện thoại cái ‘rụp’.

Đáng ghét! Cô không vui quảng điện thoại ra xa.

Quý Tiệp càng nghĩ càng không cam lòng, đùa giỡn như vậy không tốt, cô không có lý do gì để bỏ qua cả.

Giờ là mấy giờ?

Cô nhìn đồng hồ. Vẫn chưa tới mười hai giờ đêm, chắc vẫn còn kịp.

Quý Tiệp không thay quần áo khác mà nhảy thẳng lên xe cảnh sát của Harley, mở tiếng còi cảnh sát inh ỏi đi bắt gian tặc “Bắt kẻ thông dâm”

“Mây hãy nhanh thu dọn đồ của mây đi, thu dọn nhanh rồi lập tức cút cho tao.” Sau khi Dương Sĩ Bảo ném chiếc điện thoại thì lập tức nhảy khỏi ghế sofa, chân dài đá một cái muốn em trai anh nhanh chóng biến mất.

“Làm gì vậy? Vừa mới nói chuyện điện thoại xong mà, anh với bạn gái cãi nhau hả?”

Dương Văn Bảo nhỏ hơn Dương Sĩ Bảo mười ba tuổi, năm nay vừa tròn mười tám tuổi. Đối với tính tò mò muốn chết, cổ tình ở trong nhà hẩn như một người ngoan ngoãn hiểu chuyện cho nên mới trở thành một mớ hỗn độn như vậy, giờ đến cả A Phiến cũng lên anh trai mình đến nơi này.

Gia đình anh quản lý thực sự rất nghiêm túc. Cũng chỉ có anh trai anh là còn có chút nhân tính, không nghĩ tới mới có nửa tiếng đã bị anh trai đá mông đuổi đi. Còn gì là thiên lý nữa hả?

“Hôm nay em mới đi thi thử xong, khó có được những khoảng thời gian nhẹ nhõm như thế này, giờ anh đuổi em đi sao? Không được!” Cậu không muốn, cậu còn có ba đĩa A gốc còn chưa được xem. “Huống chi, em đã nói với ba mẹ rồi, tối nay sẽ qua đêm ở đây, bọn họ đều không dị nghị gì cả.”

“Họ không dị nghị, nhưng tao có.”

Dương Sĩ Bảo thu từng món đồ gì đó của Dương Văn Bảo, trong đó tám chín phần đều là sách báo gọi dục, những cảnh tình dục. Anh không muốn để cho Quý Tiếp thấy những thứ này, bằng không cô gái chết tiết kia sẽ xem anh như là đồ háo sắc mất.

Dương Sĩ Bảo đem toàn bộ đồ đạc của Dương Văn Bảo vứt ra ngoài cửa sổ, thấy Dương Văn Bảo kêu lên đầy sợ hãi “Anh.” thảm thiết “Anh làm gì thế hả?” Hắn vội vàng chạy tới cửa sổ xem xét.

Thật may chỗ ở của anh cậu có thể nhìn rõ phía bên dưới, một cửa và một sân, phòng khách cách với bên ngoài cũng chỉ có một cánh cửa, cho nên hắn có thể nhìn thấy sách gọi dục không bị hư hại nặng, nhưng mà đề phòng người khác lấy trộm bảo bối của cậu, Dương Văn Bảo nhanh như chớp lao ra ngoài cứu lấy sinh mạng thứ hai của hắn.

Dương Sĩ Bảo nhìn thấy bảo bối của em trai hắn vắng từ tung, anh lập tức đến trước cửa chính. . .

Két! Anh cậu sao lại đóng cửa chứ?

“Anh!” Dương Văn Bảo chạy tới đập cửa, lúc này mới phát hiện ra, anh cậu không chỉ đóng cửa mà còn khoá trái từ bên trong “Anh. . .!!!” Cậu kháng nghị.

Nhưng kháng nghị không có hiệu quả, Dương Sĩ Bảo hết vọng qua vách ngăn với cậu “Hôm khác đến đây mà xem!”

“Những thứ này em mà đem về, ba mẹ thấy được thì làm sao giờ?” Dương Văn Bảo cũng biết không dùng bạo lực được nên đổi trạng thái sang trạng thái buồn bã, năn nỉ muốn anh cậu mở cửa.

“Nếu đạo hạnh của mày thất thế thế kia, bị người khác nhìn thấy sổ sách và đồng đĩa cấp A kia thì phải trách mày không có bản lĩnh làm chuyện xấu. Mày có đi không hả?” Dương Sĩ Bảo lên tiếng đe dọa.

Hừ, cậu không sợ đâu! “Không đi!” Dương Văn Bảo đầy chí khí nói, cậu muốn xem ngay hôm nay.

Hôm nay cậu đến là để nướng nhò, nhìn xem anh cậu có thể làm gì với cậu bây giờ?

Dương Văn Bảo nhìn Dương Sĩ Bảo đứng trên cửa sổ nhìn xuống, trông Dương Sĩ Bảo không có vẻ gì là sợ cậu, ngược lại chạy thẳng vào trong bếp múc ra một ca nước, mở cửa sổ dội thẳng xuống dưới.

Ánh trăng chiếu xuống cửa sổ, Dương Văn Bảo không hề phòng bị mà bị ướt sũng. Không chỉ như vậy, Dương Sĩ Bảo còn đe dọa hắn nói: “Mày mà còn ở đó, tao sẽ lập tức gọi cho ba mẹ, nói mày làm những chuyện tốt gì đó.”

A? Lại dùng chiêu đó! Dương Văn Bảo bị hù làm cho chết khiếp.

“Được được được, em lập tức đi ngay, đi ngay là được chứ gì, anh đừng gọi điện thoại mách ba mẹ nhé, bằng không tiền tiêu vặt của em sẽ bị giảm đi phân nửa, cuộc sống ngày sau sẽ khổ không thể tả được.” Dương Văn Bảo nhặt bảo bối của mình từ trên mặt đất lên, vừa nhặt vừa lăm bầm hôm nay sẽ không thể lưu tình với anh.

Phải biết rằng, cái gọi là thực sắc tính (ý là com và đồ ăn là quan trọng), còn đây chỉ là những thói quen thường ngày của con người, cậu tuy chỉ là học sinh cấp ba, nhưng vẫn rất hiếu kỳ và ham vui.

“Dương Văn Bảo, mày có chịu đi hay không? Vẫn còn ngang bướng ở đó ‘nói nhảm’ cái gì hả?” Trong nháy mắt, Dương Sĩ Bảo lại dội xuống ca nước thứ hai.

“Được rồi, được rồi, em đi, lập tức đi ngay.” Anh hai sao lại vội vã vậy chứ?

Dương Văn Bảo thu dọn đồ đạc xong vội vàng co cẳng chạy, sợ rằng mình chạy không nhanh sẽ lại chọc giận anh hai mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Cửa chính!

A, không được! Nếu A Bảo với bạn gái vẫn còn đang làm chuyện đó, cô mà nhấn chuông cửa như vậy thì không khác nào bứt dây động rừng à, kế hoạch nhìn trộm sẽ bị cô phá hoại mất. Vì vậy, Quý Tiếp nhanh chóng quyết định, cô sẽ không đi bằng cửa chính nữa, cứ như vậy mà trèo lên lầu hai, tiến thẳng đến ban công tìm chìa khoá.

Cô vồn dài tay tìm kiếm...

Không có!

Tại sao lại không có chứ?

Quý Tiếp không tin, ngồi xổm xuống bắt đầu tìm kiếm từng đáy chậu hoa một, tay cô bị gai hoa làm cho máu trên tay cô hoà quện chung với mồ hôi.

Nhưng mà, cô khổ cực như vậy, ông trời thật tàn nhẫn, không có cô chút hồi báo nào, tìm mãi cũng không thấy.

Đáng chết! Chẳng lẽ A Bảo sớm đoán được cô sẽ đến nên đã thay đổi chỗ cất chìa khoá rồi sao?

“Cô đang làm gì ở đây?”

Cửa sổ sát bên trong phản chiếu một thân hình cao lớn đầy kiêu ngạo, bóng của người đó kéo ra thật dài, Quý Tiếp không ngẩng đầu, dùng đầu gối cũng biết được người đó là ai.

Cô ngẩng đầu lên, thấy anh đang mặc quần áo rất chỉnh tề. Thật là đáng thất vọng!

“Anh mở cửa ra đi!”

Cô lấy gỗ cửa sổ, Dương Sĩ Bảo vẫn ung dung đứng ở trong phòng, thân thể nghiêng trên bờ tường hút thuốc lá không thèm để ý đến cô.

Quần áo vẫn ăn mặc chỉnh tề, nhưng mà, Quý Tiếp tin rằng cô gái kia nhất định vẫn còn bên trong nhà. Nhất định là A Bảo nghe thấy tiếng còi cảnh sát của cô, cho nên quyết định tốc chiến tốc thắng rồi. Chẳng lẽ anh nhanh như vậy sao?

Quý Tiếp len lén liếc dưới háng anh một cái sau đó lách đầu, đem vấn đề ném ra sau ót, hiện giờ quan trọng nhất là cô muốn gặp tình nhân của A Bảo, xem xem dáng dấp của cô ta như thế nào. Sau đó muốn tìm hiểu xem cô ta là người như thế nào.

“Anh nhanh mở cửa đi. Ở đây có rất nhiều muỗi đó!” Cô giả bộ bị muỗi chích, lấy tay chụm lại dính chặt nhau. “Ngứa quá, ngứa quá!”

Đưa tay ‘bành bạch’ hai tiếng, còn có ý giả bộ đập muỗi.

Ái chà... Thật đúng là mèo mù đụng phải chuột chết, cô phải đánh chục phát mới đập chết được một con!

“Thật là buồn nôn! Mập quá à, thế nên mới hút máu ta nhiều như vậy sao?” Cô cố ý đem lòng bàn tay xoè ra nơi có ánh đèn để anh có thể nhìn rõ. “Anh xem xem, nhiều máu như vậy cơ mà! A Bảo, anh mở cửa cho tôi vào đi mà! Người ta muốn rửa tay.” Cô vẩy vẩy tay nói “Thật là bẩn đó! Anh xem đi! Như vậy rất bẩn đó!” Cô đem lòng bàn tay dính đầy máu cho anh nhìn.

Anh biết rõ cô không phải kẻ ưa sạch sẽ nhưng vẫn đánh không lại giọng yêu cầu mềm mỏng của cô, cuối cùng đành kéo cửa ra để cô tiến vào.

Quý Tiếp bước vào nhà Dương Sĩ Bảo, không đi vào bếp cũng không đi vào bồn rửa mà lại tiến thẳng đến phòng của anh, chờ để được bắt người phụ nữ bí ẩn kia.

Nhưng cả căn phòng không có, phòng tắm cũng không có, ngay cả phòng khách cũng không.

“Cô ta đâu?” Cô tìm hết mọi góc ngách trong phòng, còn vừa đụng vỡ đồ vừa lớn tiếng hỏi.

Anh biết cô ám chỉ ai nhưng vẫn giả bộ hỏi ngu “Ai cơ?”

“Cô gái trên giường bị anh vật tới lui đó. Cô ấy đâu rồi?”

“Căn bản là không có người đó.” Anh giả bộ lạnh lùng nói.

“Không có cô gái đó?” Cô sững sốt. “Làm sao có chuyện đó được? Rõ ràng tôi nghe được giọng cô ta trong phòng anh mà, giống như cô ta đang rên rỉ vậy.” Cô sợ anh già trước tuổi nên hay quên, còn ừ ha ha cho anh nghe.

Cô kêu như mèo hai tiếng “Thế nào?”

“Rất khó nghe.” Anh không chút khách khí phê bình.

“Chết tiệt! Ai hỏi anh cái đấy hả? Tôi nói là, cô gái của anh đâu?”

Quý Tiệp không tìm được người, thậm chí còn bò xuống gầm giường để tìm.

Cô cho là người bị anh giấu đi ư? Thật là tức cười mà! Không phải đang diễn kịch, huống chi nếu anh thật sự có cô gái nào thì cũng chẳng sợ bị cô nhìn thấy.

“Tôi đã nói rồi, không hề có người nào mà. Là do cô không tin tôi thì tôi biết phải làm sao?”

Anh bắt đầu dĩ vãng dài, như kiểu bộc lộ tình ý sâu đậm.

Quý Tiệp từ dưới sàn bò ra ngoài, nửa tin nửa ngờ cau mày nói: “Nhưng mà, trong phòng anh chính xác là có tiếng con gái mà.”

“Đó là em tôi ở phòng khách xem đĩa cấp A đó.”

“Cái gì? Em anh? Văn Bảo á?” Quý Tiệp cả kinh, đầu còn đụng trướng chân giường.

Úi chà... Đau chết cô rồi!

Quý Tiệp xoa đầu, nước mắt vòng quanh.

Dương Sĩ Bảo vội vàng chạy tới, ôm đầu cô xoa xoa một cái “Có đau không?”

“Đau, đau chết đi được.” Coi như không đau thì hiện giờ cũng phải nói đau, bởi rúc vào ngực anh thực sự rất thoải mái. Hơn nữa, những năm gần đây khó thấy những biểu hiện ôn nhu này của anh đối với cô. Hôm nay lại dịu dàng như vậy, thật khiến cô cảm động đến phát khóc.

Quý Tiệp thực muốn đồ thừa như vậy, nhưng chuyện của Văn Bảo. Đúng rồi, Văn Bảo xem đĩa cấp A. Cô thiếu chút nữa là quên mất chuyện này rồi.

“Sao lại như vậy? Haiz, Văn Bảo còn nhỏ mà! Anh làm anh hai kiểu gì mà lại để cho nó xem thứ đó, anh dạy nó cái kiểu gì vậy?” Quý Tiệp quở trách anh.

“Làm ơn đi, nó đâu còn nhỏ. Cũng đã 18 tuổi rồi đó.”

“Văn Bảo đã 18 tuổi rồi á?” Quý Tiệp kinh ngạc rồi bắt đầu tính toán.

Đúng rồi! Cô năm nay đã hai mươi tám tuổi, Dương Văn Bảo năm đó còn đang bú sữa đã biến thành cậu nhóc.

Nhưng mà dù cậu ấy có là thanh niên thì cũng không thể xem loại phim đó chứ.

“Sao anh hai không nói cho cậu ta biết chứ?”

Dương Sĩ Bảo liếc nhìn.

Anh phải nói thế nào đây? Anh đã từng trải qua thời còn trẻ, từng tò mò về chuyện đó, khi anh hai mươi ba tuổi đã lên xem đĩa cấp A bị Văn Bảo bắt quả tang vào lần đó, làm hình tượng anh trai bị đập nát không còn chút gì rồi, giờ làm sao anh có thể nói Văn Bảo chứ? Huống chi, tuổi như Văn Bảo mà không xem đĩa đó hay sách A mới không là bình thường.

“Rốt cuộc cô tới đây làm gì hả?” Sao lúc mưa lúc nắng thế, lúc thì nói anh dám đăng, lúc thì nói đến chuyện của Văn Bảo.

“Người ta tới để bắt gian mà! Nhưng mà anh lại không chứa chấp cô gái nào khác.”

Cô oán giận trừng mắt nhìn anh.

A! Thì ra không có trêu chọc con gái cũng là có lỗi à?

“Cô gái của tôi có gì tốt mà nhìn?”

“Tôi muốn gặp người mà anh thích, người con gái anh thích là người như thế nào? Người ta chỉ quan tâm anh thôi mà...” Nhắc tới mới nhớ, Quý Tiệp không nhìn được muốn oán trách.

“Không giống anh, chẳng hề quan tâm tôi.”

Dương Sĩ Bảo trợn trừng mắt.

Cô đến đây chỉ để gán tội cho người khác à?

“Tôi không muốn để ý đến cô!”

“Mà hôm nay tôi đi xem mắt về, anh lại không hỏi về chuyện xem mắt, đây không phải là không quan tâm thì là gì?” Cô duỗi ngón tay ra đâm đâm vào trái tim anh, trách anh không có lương tâm, uống công anh là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của cô chứ.

“Tôi không có hỏi vì tôi đã nghe tôi kể hết hai tiếng đồng hồ về hấn ta rồi.” Cô thấy Trương Cảnh Trạch tao nhã, nói hấn rất biết quan tâm, hai tiếng đồng hồ anh biến thừa lúc nào hấn cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Vậy tôi có nói cho anh biết anh ta cao bao nhiêu không?”

“A! Cái này chưa nói.” Anh kinh ngạc nhướn nhướn mày, không nghĩ tới Quý Tiệp cũng muốn kể cả những chuyện này cho mình nghe.

Quý Tiệp kéo kéo anh, cùng đo chiều cao với mình một lần.

“Ừm! Hai người các anh có chiều cao tương đương đó. Nhưng mà, so với anh thì anh ấy mỏng manh hơn, anh có chút thịt hơn...”

Anh nhướn lông mày lên, cô lập tức gió chiều nào che theo chiều đó “Là anh cường tráng hơn đó!” Lồng ngực A Bảo tương đối dày, bả vai rộng lớn như đại bàng, Quý Tiệp cứ hồn nhiên so sánh anh với Trương Cảnh Trạch.

Hai người rất giống nhau, đều là ông chủ trẻ mở công ty, bối cảnh giống nhau, kiệt xuất giống nhau mà một trong đó là bạn tốt của cô, mặc dù người bạn tốt này luôn không thay đổi sắc mặt với cô, nhưng tình cảm giữa hai người lại gắn chặt đến không gì lay chuyển được trong lòng cô, người còn lại chính là đối tượng trong lòng cô.

“Tôi vẫn chưa nhắc với anh là tôi rất thích anh ấy mà?” Quý Tiệp ngừng mặt lên mà nói với anh rằng mình đã yêu say đắm một người đàn ông khác.

Tròng mắt Dương Sĩ Bảo tối sầm lại “Không có, cô không đề cập đến.”

Anh giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, mặt mày Quý Tiệp thì vẫn hớn hờ nói: “Anh ấy mời tôi khiêu vũ, hai chúng tôi cứ tựa vào nhau như vậy, tay của anh ấy đỡ bên hông tôi.”

“Hai người còn đi khiêu vũ sao? Không phải cô chỉ đến gặp hấn và ăn một bữa cơm thôi sao?”

“Sau này hai chúng tôi càng nói chuyện càng thích thú, cho nên anh ấy đưa tôi đến tham gia một bữa tiệc tối hay quen biết, thuận tiện dẫn tôi đến quán Lượng Lượng, trông thấy quen mặt! Còn có rất nhiều điều kinh ngạc nữa. Nhưng mà này, những bữa tiệc kiểu đó anh chưa bao giờ mang tôi đi, cho đến hôm nay tôi mới biết kẻ có tiền lại hay phô trương đến vậy.” Cô xem như đã được mở rộng tầm mắt. “Nhưng mà đó không phải điều quan trọng, trọng điểm là tôi với anh ta cứ khiêu vũ như vậy, hai mắt nhìn nhau...” Quý Tiệp đem tay Dương Sĩ Bảo đặt ngang hông của mình, muốn anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Hồ hấp hai người gần như đan xen vào nhau.

Nhìn chăm chú nhau, bộ dạng của cô có thể được nhìn thấy trong mắt anh. Trong lòng Quý Tiệp không ngừng đập thình thịch. “Anh ấy muốn hôn tôi...” Cô nói.

“Nhưng mà tôi lại đẩy anh ta ra, giống như vậy...” nói xong, cô đẩy Dương Sĩ Bảo ra.

Dương Sĩ Bảo thừa nhận rằng anh có chút thất vọng, nhưng lại cẩn thận đem tâm tình thất vọng của mình che giấu đi, không để cô phát hiện ra.

“Tại sao lại đẩy anh ta ra?”

“Bởi vì hôn vào môi tôi.” Quý Tiệp liếm môi. Hôm nay cô không uống nước nhiều. “Anh ta mà muốn hôn nhất định sẽ rất thất vọng, hơn nữa...tôi chưa từng làm tình.” Quý Tiệp bạo dạn nói ra hết. Mắt chớp mấy cái rồi nhìn Dương Sĩ Bảo hỏi “Anh có biết tôi là xử nữ không?”

“Không biết.” Anh nói dối, thật ra là anh biết, bởi mọi hành động của Quý Tiệp đều nằm trong lòng bàn tay của anh.

“Anh ta có ám hiệu với cô là anh ta muốn à?”

“Không có.” Quý Tiệp lắc đầu.

“Nếu không có, vậy sao cô cứ lo lắng về chuyện ân ái làm gì chứ?”

“Bởi vì lo trước để tránh khỏi gây họa! Nếu để cho anh ta biết tôi lớn như vậy rồi mà không biết làm tình thì chẳng phải rất tệ sao?”

“Cô cứ lo lắng vớ vẩn rồi.” KKhông thể làm được một chính nhân quân tử như Trương Cảnh Thạch, không phải thứ hạ lưu như vậy có ý đồ xấu xa với cô chứ.

“Ai nói! Tôi thấy trong ánh mắt hắn có chứa dục vọng.” Quý Tiệp giận giọng lên. Người ta trước sau cũng có lỗi lầm mà, sò một đại mỹ nhân sống thế..um.. Cô tự xưng là thế á? Cũng không biết sự thực là như thế nào.

Vậy sao? Cô không nhìn ra trong mắt anh có chút dục vọng nào à? Dương Sĩ Bảo nhìn cô vô cùng tự tin.

“A Bảo!” Cô gọi anh “Anh hôn tôi có được không?” Cô bấu môi nhìn mặt anh.

Đây là loại yêu cầu gì vậy?

Dương Sĩ Bảo cau mày lại đến mức có thể kẹp chết rất nhiều con ruồi.

“Anh làm đối tượng dạy tôi đi, như vậy lúc tôi đối mặt với Trương Cảnh Hạo sẽ không gây sai sót nữa, sẽ không cho anh ấy có cơ hội cười.” Cô còn ngây thơ nói trong khi Dương Sĩ Bảo thì không dám chớp mắt lấy một cái, từ tâm tình của anh không thể nhìn thấy tâm trạng thâm kín của anh.

“Thế nào?” Quý Tiệp quỳ trước mặt anh, mắt mở to hỏi.

“Không được.” Anh quả quyết cự tuyệt.

“Tại sao?” Quý Tiệp thất vọng, không hiểu anh là thế loại bạn bè kiểu gì, thường là “Khi bạn gặp nạn, phải biết giúp đỡ bạn bè không tiếc mạng sống chứ.”

Còn nói nữa! Cô còn nghĩ cô là cô nhóc ngày xưa nói gì nghe nấy sao “Cô vẫn còn nhớ sao? Trước kia cô đều đi sau lưng tôi nói muốn tôi bảo vệ...”

Dĩ nhiên Dương Sĩ Bảo nhớ, bởi vì đó là chuyện cũ để cho anh cả đời này không thể ngóc đầu lên được. Năm ấy anh mười tuổi, vì thân thể bệnh tật nên mẹ anh đưa đến sống ở nông thôn, từ đó mới có thể quen Quý Tiệp rồi bắt đầu gắn bó keo sơn.

Khi đó, Quý Tiệp vừa mới sáu tuổi tựa như tiểu bá vương đầu đường, cô là người cầm đầu một đám trẻ, là một đại ma vương, tất cả mọi người đều phải nghe lời một cô nhóc, nếu như có người không nghe theo lệnh cô thì cô sẽ đánh người đó đến u đầu.. .khi đó Quý Tiệp rất mạnh.

Nhưng mà, lúc ấy Quý Tiệp lại rất tốt với anh, có thể là do khí chất của anh.

Bởi vì mãi cho đến khi anh mười sáu tuổi, Quý Tiệp vẫn còn la hét nói anh là Antony của cô.

Cô chẳng phải là Tiểu Diễm Diễm sao? Anh từng thấy trên mặt cô đầy tàn nhan, nhưng sao Quý Tiệp chẳng hề để ý, ngược lại cô còn nhớ đến cái chết oan uổng của Antony, cô muốn anh đừng mang Antony đi mà phải làm ba A Lực tiên sinh.

Ba A Lực....

Đó là cậu của Antony! Anh lập tức kháng nghị.

Quý Tiệp mặc kệ, tóm lại chỉ muốn anh nghe cô, cho nên từ ngày đó trở đi, biệt danh của anh liền được đổi lại thành “Ba A Lực”, nhưng điều bí mật này, cái tên này cũng chỉ có Quý Tiệp biết, cứ coi như đó là bí mật nhỏ của hai người đi. Nhưng hai người dần dần lớn lên, đã có rất nhiều chuyện Quý Tiệp đã quên nhưng anh vẫn còn cố gắng nhớ.

“...Lúc còn nhỏ anh rất thương tôi, chỉ cần tôi muốn anh đều sẽ chiều theo tôi, con anh bây giờ một chút cũng không.” Cuối cùng còn giận và trách anh.

“Ái chà! Hay là A Bảo không biết hôn là thế nào?” Cô giống như biết được một bí mật lớn, trong nháy mắt tò mò nhìn anh chằm chằm.

“Thật sự cô chưa bao giờ đóng vai bạn gái sao? Không đúng à! Lần trước cô đã nói, tôi đã ba mươi mốt tuổi rồi, cũng đã từng có kinh nghiệm tình dục.” Anh không chỉ cảnh cáo cô đừng hỏi bậy ở chỗ của anh, vì sợ cô bắt gặp điều gì đó không nên bắt gặp.

Thứ gì không nên để cô bắt gặp? Cô hỏi, nhưng thái độ trả lời mập mờ của A Bảo đối với cô khiến cái đầu thông minh của cô suy nghĩ ngay đến cái bẫy trong tình yêu nam nữ kia. Nhưng mà....

“Nào có người nào chỉ yêu mà không hôn? Đây gọi là bạn trai bạn gái gì đó sao?” Cô thất vọng cảm thấy tình sử của Dương Sĩ Bảo tràn đầy nhục dục.

“Ừ..m.ừ..m!” Cô đột nhiên lại nghĩ tới “CHẳng nhẽ đó không phải là bạn gái anh...” Cô lộ vẻ mặt hưng phấn khi lại phát hiện ra một vùng trời mới.

Dương Sĩ Bảo thật sự muốn che lỗ tai lại, không muốn nghe cô nói những điều xằng bậy.

Mắt anh lạnh lùng liếc nhìn cô một cái.

“Cô ta là người mua phải không?” Cô cũng đỏ trút xuống, miệng đầy tức giận.

Đầu cô được làm bằng nước thật à? Dương Sĩ Bảo hást mặt mặc kệ cô.

“Cho nên anh mới không biết hôn, chỉ biết ân ái.” Đây chính là kết luận sâu sắc của Quý Tiệp. “Tôi muốn đến mách mẹ Dương, nói anh quan hệ nam nữ bừa bãi.” Quý Tiệp vội vàng phúi mông một cái, đứng lên thẳng theo hướng cửa bước ra ngoài.

“Quay lại!” Anh lạnh giọng gọi cô.

Quý Tiệp dừng bước lại, ngoái đầu liếc nhìn anh một cái. Mặc dù vẻ mặt của anh cứng nhắc nhưng vẫn nhìn ra vẻ mặt kìm nén tức giận của anh. Lần này cười giong đã khai mở lớn rồi, làm thế nào đây?

Ai~~ A Bảo chính là như vậy sao, ở đâu cũng không có chút hài hước nào cả. Anh không nhận ra cô chỉ đang đùa thôi sao. Ừ... Chẳng nhẽ cô cứ như vậy mà đi thẳng ra chuyện gì sao?

Quý Tiệp nghiêm túc tự hỏi, ai bảo biểu hiện của Dương Sĩ Bảo kinh khủng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Nhưng ánh mắt của cô lại hướng theo phương hướng mà Dương Sĩ Bảo đang liếc nhìn qua. Thấy chân tay anh thật dài...

Bao nhiêu năm rồi bọn họ không thi chạy cùng nhau rồi nhỉ? Không biết tay chân người nào sẽ nhanh hơn đây? Nhưng theo như chuyện đánh lộn lần trước, A Bảo không sử dụng Không Thủ Đạo, xem ra đủ để thấy anh chính là người thân thù bất phân.

Thế nào? Cô có muốn đánh cược không?

“Tôi bảo cô quay lại.” Giọng anh càng lúc càng lạnh.

“Được rồi, được rồi.” Lần này Quý Tiệp ngoan ngoãn trở về.

Anh vỗ vỗ chỗ bên cạnh muốn cô ngồi xuống cạnh mình.

“Làm gì mà ngồi gần như vậy?” Tưởng như vậy có thể dễ dàng đánh cô sao? Hừ, cô không dễ dàng mắc mưu đâu.

Vì vậy, Quý Tiệp chọn khoảng cách ngồi xuống xa anh một đoạn.

Thật ra thì trong lòng cô biết thừa rằng A Bảo chỉ đang đùa, tuyệt đối anh sẽ không động thủ đánh cô, cô không phải vì vậy mà ăn hết đồ ăn của cô sao?

Anh không hề biến sắc tiến gần lại cô.

“Anh làm gì thế?” Làm cô sợ đến mức muốn lui về phía sau, nhưng tay Dương Sĩ Bảo đã đặt cố định phía sau cô. Hai chân anh banh ra, quỳ xuống dưới chân cô.

Mập mờ như vậy! Quý Tiệp nghĩ muốn nói gì đó với Dương Sĩ Bảo, nhưng miệng cô vừa mới ngo ngoáy thì hàm răng của anh liền cắn môi dưới cô, trần trọc mút, hai lưỡi cuốn chặt lấy nhau.

Anh đang hôn cô!

Đúng vậy, không sai, vì chặn lại tư tưởng làm loạn của cô, anh chỉ thực hiện tốt yêu cầu của cô đối với anh, tránh cho cô có những suy nghĩ lung tung, cho rằng anh có cái bí mật không thể cho ai biết kia.

Nhưng, anh không chỉ muốn làm như vậy, anh còn nhân cơ hội nói cho Quý Tiệp biết rằng, kẻ chơi với lửa cuối cùng sẽ bị lửa tự thiêu, cô không thể luôn đùa giong với anh!

Cô muốn chơi thì anh sẽ chơi cùng cô. Nhưng mà, cô cũng sẽ phải trả cái giá tương đối cao đó. Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Sĩ Bảo luôn ôn hoà như suối nước trong nhảy mất đã chuyển thành một người ham muốn tình dục.

Tay anh đùa giong trên đường cong của cô, thăm dò trên làn da mềm mại của cô. Anh cởi nút áo của cô ra, bàn tay bắt đầu đẩy áo ở ngực cô ra, hai đầu ngón tay nắm lấy nụ hoa đẹp đẽ của cô.

Đột nhiên cảm giác đau nhói làm Quý Tiệp đang trong cơn mê liền tỉnh lại.

A Bảo đang làm gì vậy? Tại sao anh ta lại cời y phục của mình? Tại sao tay anh ta lại ở trong quần áo của mình? Tại sao tay của anh ta nắm lấy...

“A Bảo...” Anh dọa làm cô sợ, hại cô không kiềm chế được mà quát to một tiếng.

Cô chưa từng thấy đáng vẻ như vậy của anh, giống như muốn ăn thịt cô vậy.

Tựa như loại sống còn. Sức lực của anh khá lớn, mặc cho cô giãy dựa thế nào anh vẫn cứng như đá.

Ghé tòm! Quý Tiệp giận đến mức mất đi lý trí, dùng chân đạp mạnh anh.

Anh như một con giun trong bụng cô, làm cô tức giận, chỉ cần một ánh mắt anh cũng hiểu rõ, cô nhấc chân lên thì anh lập tức dùng hai chân để áp chế cô xuống, lợi hại hơn là anh sử dụng các ưu thế bẩm sinh mình có, ngăn chặn thân thể cô, không để cô có thể động đậy.

Tay anh nhân cơ hội xâm nhập vào bên chân của cô.

Quý Tiệp kinh ngạc, mặt trở nên đỏ dần, hô hấp cũng trở nên rối loạn, nhưng anh lại cố ý giễu cợt cô, nói cô như thể không thể chờ đợi được, cô nào không thể chờ đợi được chứ! Cô vừa mới nhấc chân muốn đá anh, cũng không phải muốn đá vào cái đó của anh “Cái tên vô lại này!”

“Tôi vô lại?” Anh khẽ cười “Vậy phải làm sao? Rõ ràng là cô vừa mời tôi, tôi nghe theo lời cô mà làm mà, bây giờ cô quay lại cắn tôi một cái, như vậy là đồ không có đạo đức đó!” Tay của anh cầm lấy hai vú nặng trĩu của cô, không khỏi kinh ngạc, nhìn cô như vậy mà cũng có mấy phần sức nặng.

“Anh đã không cần mặt mũi thì tôi làm sao phải có đạo đức cơ chứ? Mau lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra đi.” Cô muốn vung tay xóa tan những động tác chân tay của anh, nhưng không ngờ anh lại dùng thêm sức hơn, còn cố tình làm cho sức của cô trở nên yếu đi. Tòm lại, cô vung tay đã lâu, nhưng đôi tay của A Bảo vẫn giữ nguyên tại chỗ cấm địa.

Đây không phải là kết cục mà cô muốn. A Bảo không nên khi dễ người như vậy.

Hu hu hu ~ Quý Tiệp vì thấy từ trước đến nay chưa bao giờ mình lại vô lực như vậy nên trở nên khủng hoảng, trong khoảng thời gian ngắn tâm trạng hoảng loạn nên gào thét một trận lớn.

Nước mắt của cô là liều thuốc ngăn cản lại hành động của Dương Sĩ Bảo, tay anh không thăm dò sâu vào bên trong nữa, chỉ là mặt lạnh lùng không chút biểu cảm trước gương mặt rơi lệ của cô.

Vì vừa rồi cô mới giãy dựa nên tóc có vẻ xộc xệch, quần áo trên người cũng bị hành động thô bạo của anh mà bị rối tung lên.

Chóp mũi của cô và hốc mắt của cô hồng hồng, vừa khóc vừa dùng mũi hít, bộ dáng trông rất đáng thương...

Nhưng mà, Dương Sĩ Bảo không đồng tình với cô một chút nào, bởi vì đây là do cô gieo gió gặt bão.

Ai bảo lần nào cô cũng làm như vậy, làm bộ như vô tội, không hiểu phong tình thế nào lại đến gần anh, đã thương sau lưng anh, lại còn hưng phấn khai mở chứ.

Có lẽ cô có thể đã quên, vào năm đại học thứ hai, cô nói thầm mến một nam sinh, nói rằng cô rất thích cậu ta, cô còn tìm anh muốn anh giúp đỡ một tay vì người đó là học đệ của anh.

Cô muốn anh dạy cô cách nói chuyện yêu đương như thế nào, dụ dỗ nam sinh đất tay cô như thế nào, thậm chí còn muốn anh đóng vai người hên trước với cô, bày những tình huống khi xuất hiện trong cuộc hẹn.

Anh làm, anh nghe lời cô, cùng cô đi hẹn hò, mỗi ngày đưa đón đi học, đến ngày nghỉ, anh còn phải dùng tiền tiêu vặt của mình mời cô đi ăn cơm, xem phim cũng phải giả dạng làm bạn trai bạn gái vậy, anh vẫn cứ cẩn thận chờ đợi cô.

Vào một năm đó, anh đùa mà thành thật, anh đã thích Quý Tiệp, nhưng vào một ngày kia, anh biết rõ trong mắt Quý Tiệp anh có địa vị như thế nào, cô đã vui vẻ hẹn hò với học đệ của anh.

Họ cùng cô đi qua quán ăn kia, cùng cô đến sân chơi, sau khi trở về cô còn vui vẻ báo cáo cuộc hẹn tâm đắc của cô, từ lần đầu tiên nắm tay làm cô xao động, đến lần đầu tiên được hôn lên mặt, cô đều... báo cáo với anh.

Trời mới biết anh muốn cô câm miệng lại ngay lập tức, vì anh không muốn nghe đến những thứ kia.

Cũng trong một khắc đó, anh biết Quý Tiệp rất tàn nhẫn.

Anh không tin cô không biết tình cảm của anh đối với cô, không tin cô không nhìn ra anh đã động lòng với cô, nhưng cô cứ lựa chọn làm đà điều, hoàn toàn không nhìn thẳng vào hảo cảm của anh với cô, vô tình hướng vào lòng ngực của một chàng trai khác.

Quý Tiệp cùng thằng bé kia qua lại được một năm, quá trình yêu đương của họ có vui, có nước mắt, nhưng không quản xem bọn họ làm trò khi gì, xảy ra chuyện gì vì nhất định ngày hôm đó Quý Tiệp nhất định sẽ báo lại.

Tại sao cô muốn làm như vậy?

Vài năm sau, cô vẫn chứng nào tật nấy, rốt cuộc Dương Sĩ Bảo cũng đã khám phá ra tâm địa độc ác của Quý Tiệp, rốt cuộc cũng hiểu rõ Quý Tiệp chỉ muốn chơi anh, lấy tình cảm của anh đối với cô làm lợi thế.

Cô hưởng thụ hư vinh được người khác ái mộ, rồi lại gài bộ ngu ngốc khi không muốn chịu trách nhiệm về tình cảm của anh.

Từ ngày đó trở đi, thái độ của anh đối với Quý Tiệp lúc lạnh lúc nóng, vậy mà cô lại mở to mắt ra mà tiếp tục chơi, cô tự cho mình có quyền chơi mà không biết mệt.

Cô cho rằng chơi như vậy rất vui sao?

Nếu như cô thực sự muốn như vậy thì anh rất xin lỗi, vì anh không thích chơi.

“Tôi chịu đủ rồi.” Dương Sĩ Bảo đẩy thân thể của Quý Tiệp ra, trong tròng mắt hiện lên dòng chữ ngênh ngang khinh bỉ.

Vào giờ phút này, khoảng cách của hai người lại xa như tận cuối chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Từ ngày đó trở đi, họ như trở thành hai người xa lạ, vẫn trải qua cuộc sống thường nhật của mình, chỉ khác biệt chính là Quý Tiệp không còn thường xuyên đến làm phiền chỗ ở của anh nữa.

Cô giả vờ ung dung, làm bộ như không có việc gì, thế nhưng... Ai gia, thật là khó!

Biết A Bảo đã hai mươi mấy năm, mỗi một năm tháng thanh xuân đều có bóng dáng của hắn, điều đó đã trở thành thói quen, dù là vui vẻ hay đau khổ đều cùng hắn vượt qua, thoáng cái cuộc sống không còn hắn khiến Quý Tiệp không biết phải làm thế nào.

Quý Tiệp không còn sức lực nào khiến các đồng nghiệp nhìn không quen.

“Cô ấy làm sao vậy?” Một đồng nghiệp hỏi.

“Ai mà biết!”

“Có phải tới kỳ sinh lý không?”

“Không thể nào! Hai tuần trước tôi mới mua sô cô la dâng nạp mà. Có người nào có kỳ sinh lý một tháng hai lần sao?”

Chỉ có người phụ nữ mới có kinh nghiệm, chứ bọn họ là đàn ông thì làm sao mà biết được. Nhưng mà, căn cứ vào hiểu biết có hạn đó, hình như có nghe qua có người một quý tới một lần, cũng có người nửa năm qua một lần, nhưng chưa từng nghe ai một tháng tới tận hai lần.

Họ tuy rằng chưa từng có kinh nghiệm làm ‘phụ nữ’, nhưng trong nhà có chị em gái, có mẹ thì chắc phần lớn cũng hiểu được phụ nữ một phần đến mức có thể so sánh việc rút máu cc chứ.

Một tháng thực sự tới hai lần sao? Người phụ nữ này có bị thiếu máu trầm trọng không?

“Cô có phải để kỳ mãn kinh nên bị loạn kinh không?”

“Nghe nói là người mập thì thời kỳ kinh nguyệt tương đối loạn.”

“Ừm...” Mọi người không nhận được bắt đầu tự hỏi về khả năng này.

“Muốn chết à, mấy người xem tôi là người chết đi nhé!” Trước mặt cô đám bàn luận về thời kỳ kinh nguyệt của cô, họ đúng là không muốn sống nữa rồi. Quý Tiệp đang phát cáu, cô đang muốn tìm người để đánh nhau.

“A, cà phê của tôi!”

“A, bánh vòng của tôi!”

Trong một khoảng thời gian ngắn, không khí trong cục cảnh sát bắt đầu trở nên ngột ngạt. Quý Tiệp hoàn toàn không chú ý đến hình tượng của mình mà

rượt đuổi theo đám người đó, cuối cùng cô cũng khôi phục được tinh thần như lúc đầu, làm trong mọi người lớn nhỏ trong cục cảnh sát ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm...

“Quý Tiệp!” Một người đàn ông đi vào trong lúc rối loạn.

Là bọn hán cầm đầu mà.

“Đội trưởng!” Nhìn thấy cấp trên, Quý Tiệp lập tức dừng tay, đứng lại ngay ngắn.

A Hải đứng ngay sau lưng Quý Tiệp, len lén đem bánh vòng trong tay Quý Tiệp cướp lại.

Đó là bánh vòng của hán mà!

“Anh...” Quý Tiệp quay đầu lại lờm hán.

“Đội trưởng muốn nói chuyện với cô!” A Hải vội vàng thông báo cho cô biết, tiện thể xem sắc mặt của nguowfid đàn ông phía trước.

Đội trưởng của bọn hán tâm tình rất khó hiểu, một chút hài hước cũng không có, Quý Tiệp đối mặt với đội trưởng thì như đối mặt với một bức tượng.

“Đội trưởng gọi cô kia?” A Hải đẩy Quý Tiệp lập tức trở lại bình thường, phát hiện đội trưởng đã quay người đi trước rồi. Chết rồi, đội trưởng nói gì vậy? Cô không nghe thấy gì cả.

“Đội trưởng muốn cô đi vào phòng kia cùng anh ta.” A Hải chỉ thẳng vào văn phòng mà người đó làm, đó là chỗ làm việc của sếp.

“Hán gọi tôi vào đó để làm gì?”

“Tôi không biết!” A Hải nhún nhún vai. “Dù sao thì cô cũng yên tâm đi! Lấy đạo đức của đội trưởng chúng ta, hán tuyệt đối sẽ không cưỡng ép cô làm chuyện kia đâu, bởi vì cô không có ngực, lại còn không có mông nữa.” Cuối cùng, A Hải tự cho mình là vui tính cười ‘hì hì hì’ vài cái.

“Hì hì!” Quý Tiệp cũng bắt chước hán cười khan hai tiếng, rồi sau đó nhân lúc A Hải không đề phòng, một tay túm lấy cả hộp bánh vòng của hán vứt xuống mặt đất 1 cái toẹt.

“A...” A Hải kêu lên trong thâm thương “Bánh vòng của tôi!” Đó là bánh ngọt của hán mà.

Sau buổi trà chiều, đang lúc A Hải mặc niệm thay cho hán thì Quý Tiệp đắc ý đi vào trong phòng làm việc của đội trưởng.

“Kỳ lạ thật!” Đó là phòng làm việc của cục trưởng.

Khi Quý Tiệp nghe xong cục trưởng và đội trưởng báo cáo vấn đề tư cách của cô, cô thực muốn ôm đội trưởng khóc nức nở thôi. Bởi vì, cô hoàn toàn không nghĩ tới, thì ra trong suy nghĩ của đội trưởng, cô lại là người tốt không hề sứt mẻ làm như bọn họ trong cục là không có cô thì hoàn toàn không thể sống được vậy.

Ô ô ô...Cô cực kỳ cảm động. Thế nhưng, lời kể tiếp của đội trưởng làm cô thấy sợ hãi.

“Cho nên, dựa vào ý kiến của tôi, nhiệm vụ lần này thích hợp nhất là cử ứng viên không ai khác chính là Quý Tiệp.”

Oa ~ Nhìn đi, đội trưởng đã đánh giá cô cao như thế, còn có nhiệm vụ thị phi không ai có thể làm được hơn cô này. Quý Tiệp mừng thầm, hoàn toàn quên mất mình đang vì A Bảo mà đau khổ.

“Nhưng mà, xem dương cương đứng lên rồi?” Đây là cục trưởng đang nói lời khách sáo, thật ra thì cục trưởng trong lòng thực ra muốn nói là, hoàn toàn không xem Quý Tiệp giống như một người phụ nữ.

“Cục trưởng xin yên tâm, Quý Tiệp chung diện cũng rất ra dáng phụ nữ mà.”

A? Đội trưởng đang khen cô sao? Quý Tiệp thật là có chút thụ sủng nhược kinh, chỉ là đội trưởng và cục trưởng cùng nói chuyện tựa hồ càng lúc càng có xu thế đúng.

“Tôi còn có hình làm bằng chứng.”

Đội trưởng không biết từ đâu đẩy tới một xấp hình, tất cả đều là cô lần trước vì bắt cái tên khách làng chơi biến thái kia mà ăn mặc như vậy.

“A! Các anh chụp lúc nào vậy?” Tại sao cô lại không biết? Quý Tiệp thật muốn đem toàn bộ tất cả số hình đó huỷ đi, nhưng đội trưởng so với cô nhanh hơn một bước, chỉ có thể cho cô nhìn trong tuyệt vọng.

“Đội trưởng!” Cô kháng nghị.

“Cục trưởng đang nói chuyện nghiêm chỉnh.” Cô giống như đang muốn nói một cái gì đó, nhưng đội trưởng dùng ánh mắt cảnh cáo cô chớ hành động thiếu suy nghĩ, muốn cho cô rõ bây giờ là trường hợp nào, trở lại quyết định cô nên làm chuyện gì.

Quý Tiệp bậm môi, nhất quyết không bằng lòng.

Đội trưởng cười ha ha “Cô ấy so với hình tượng cảnh sát của chúng ta hình như không được giống cho lắm.”

“Tôi biết anh ấy có phần hơi bướng bỉnh.”

Đội trưởng, đây là đang khen ngợi cô sao? Quý Tiệp nghe được có cái gì đó không đúng.

“Nhưng mà, cô ấy thực sự thích hợp làm nhiệm vụ này. Thứ nhất, cô ấy có bản lĩnh rất tốt, đầu óc đủ nhanh nhạy. Thứ hai, cô ấy coi như là một khuôn mặt lạ. Thứ ba, tính bướng bỉnh của cô ấy rất giống khí chất của một thiếu phu nhân nhà có tiền.”

Ừm! Nói như vậy mới đúng chứ.

Quý Tiệp gật đầu phụ họa, lúc này mới đồng ý thừa nhận trăm phần trăm là đội trưởng thực sự đang khen ngợi mình, bởi vì... khí chất, là khí chất à nha. Đã lâu không có ai nói cô có khí chất rồi, huống chi là khí chất của thiếu phu nhân nhà có tiền... Ah, không đúng nha! Có khí chất thì có khí chất, làm gì còn phải xác định là khí chất của một thiếu phu nhân nhà có tiền?

“Được rồi! Quyết định là của cô ấy!” Cục trưởng đồng ý nói.

Đội trưởng lúc này mới đưa Quý Tiệp ra ngoài.

“Có chuyện gì? Tại sao tôi đi nửa ngày rồi mà vẫn không biết mình đang làm nhiệm vụ gì?”

Cục trưởng nói chuyện với đội trưởng thần thần bí bí như vậy, cô nghe chỉ hiểu được duy nhất chính là người hiếm khi khen người khác như đội trưởng đang không ngừng khen ngợi người từ trước đến nay hần coi như không có kinh nghiệm với cục trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Nói cô xinh đẹp khí chất, bản lĩnh tốt, đầu óc cũng đủ nhanh nhẹn...

“Rốt cuộc là nhiệm vụ gì? Đội trưởng?” Quý Tiệp hiếu kỳ chết mất.

“Cô theo tôi vào đây!” Đội trưởng ra lệnh.

Lại muốn cùng hần vào phòng sao?

A! Quý Tiệp cảm thấy cực kỳ phiền phức rồi, làm gì phải giao phó nhiệm vụ thần bí như vậy chứ? Quý Tiệp không cam lòng, không muốn theo đội trưởng đi vào phòng làm việc của hần.

“Cô ngồi đi!” Rất khó mà mới gặp đã được ngồi rồi! Đủ để thấy được nhiệm vụ này hết sức khó khăn. Nghĩ được như vậy, máu của Quý Tiệp không ngừng sôi trào lên.

Cô vội vàng ngồi xuống.

Đội trưởng đưa một phần tập hồ sơ cho cô, Quý Tiệp dùng không đến mười phút đã xem xong hết một phần hồ sơ đó. Bên trong đại khái nhắc tới nguồn gốc đầu mối, còn có cả địa điểm giao dịch, mà những thứ này cũng không quan trọng, quan trọng nhất là nội dung giao dịch.

“Đôi vọi!” Quý Tiệp hét lớn.

Ngày xưa cô có nghe qua vụ án này, nhưng mấy loại ‘giao dịch’ này rất ít khi tiến hành ở Đài Loan, vì đa số mấy người giàu có thường ra nước ngoài, một là để nghỉ ngơi, hai là lợi dụng lý do này để tha hồ tung tăng.

“Căn cứ vào những tin tức này, nơi đây chính là địa điểm giao dịch.” Đội trưởng đem một xấp hình trong túi đưa ra cho cô xem.

Đó là một khu dân cư cao cấp bên trong biệt thự, chiếm diện tích hàng ngàn héc ta, còn có mấy tấm hình chụp cảnh quan của mấy căn biệt thự khác.

Có hồ bơi, có sân nhà rộng, nhà chính được xây dựng theo phong cách cổ xưa của lâu đài cổ, nhìn theo góc độ chụp trong bức ảnh thì chỉ là một căn nhà trọ lớn, trần đã cao hàng trăm mét, khí thế rất huy hoàng.

Chỉ nhìn những thứ này, Quý Tiệp liền loáng thoáng nhận ra được có điều gì đó không đúng, cô nhú mắt nhìn về phía sắc mặt nặng nề của đội trưởng. Đội trưởng có vẻ mặt muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

A ~~~ Chuyện sẽ không phải như cô nghĩ chứ?

“Tôi không muốn đến đó!” Cô không cần phải vào trong đó nằm vùng chứ.

“Cô vừa mới ở trước mặt cục trưởng không nói là không muốn, ngược lại còn đồng ý với những lời nói của tôi.”

“Đó là bởi vì, tôi không biết anh muốn tôi làm cái nhiệm vụ này.”

Khó trách lúc đó, trước mặt cục trưởng, đội trưởng không ngừng khen ngợi cô vừa đẹp lại vừa có khí chất, thanh nhã lại bướng bỉnh, thì ra anh ta muốn cô giả dạng thành một thiếu phụ nhân nhà có tiền, để một người khác nằm cùng dần thân vào toà biệt thự đó.

“Nhiệm vụ này có cái gì không tốt sao?”

“Đội trưởng! Tôi cũng là phụ nữ mà!”

Nhiệm vụ này cần một nam một nữ, nên tôi mới để cô đi.

“Nhưng mà, nếu tôi vào trong đó thì sẽ nhìn thấy những điều không nên thấy.” Cô là cảnh sát, mà vào đó phá án, chuyện cô không nên thấy chính là bằng chứng trước toà trong tương lai của họ.

“Nhưng mà giao dịch đổi vợ đó!” Đây không có nghĩa là cô ấy cũng sẽ bị người ta đổi qua đổi lại, cùng người đàn ông khác thế này thế nọ sao? Cái đó...

“Quý Tiệp!”

“Hà?”

“Tôi biết rõ cô đang lo lắng chuyện gì, nhưng cô rất thông minh, đội trưởng tin cô nhất định có thể lấy được chứng cứ, toàn thân trở về.”

“Đúng rồi!” Không biết đây là khen hay chê đây? Tại dưới loại tình huống này còn có thể toàn thân mà lui thì chứng tỏ cô không có tư sắc, không cách nào lấy được ưu ái của người ta sao?

“Còn nữa, neeys cô lo lắng lúc đổi vợ không kịp rút ra, cũng không sao. Bởi vì hành động lần này của chúng ta có hai đội, hai nam và hai nữ. Đến lúc muốn đổi vợ thật, hai đội các người đổi với nhau là được.” Đội trưởng nhẹ nhàng nói. “Tóm lại, tôi sắp xếp thoả đáng hết rồi.”

Đội trưởng nỗ lực muốn Quý Tiệp yên tâm, nhưng Quý Tiệp vẫn chính là không thể yên tâm nổi.

Điều cô ấy sợ chính là chỉ vì một chút bất trắc, sự trong trắng có thể mất đi một cách rẻ mạt, nhưng cô là cấp dưới của người ta, làm sao có thể có quá nhiều suy nghĩ được.

“Được rồi!” Cô cuối cùng cũng gắng gượng đồng ý, chấp nhận nhiệm vụ này.

Người cùng thực hiện nhiệm vụ này cùng với Quý Tiệp chính là một thành viên của tổ khác, một cảnh sát mới vào nghề, chiều cao khá ổn, đáng vẻ thư sinh, cái trang thành một người giàu có cũng có chút giống.

Còn thành viên của tổ còn lại, đội trưởng có cho cô xem qua tự liệu, trong bốn người trừ cô ra, đều là người mới từ tổ khác được điều qua đây.

Quý Tiệp không nhìn được vui mừng, thật may là nhiệm vụ lần này không quá nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là đi bắt ‘gian phu dâm phụ’, bằng không, mạng mạng này cho mấy tay mơ đi ra ngoài, không chết cũng chỉ còn có nửa tính mạng.

“Tiền bối! Lần đầu tiên gặp mặt!” Đàn em đóng vai chồng của cô xem ra rất lễ phép, khom lưng chào cô một cách rất mẫu mực.

Giáo dục rất tốt! Quý Tiệp đối với hắn có chút hảo cảm lập tức tăng lên.

Sau đó một tuần, Quý Tiệp loay hoay bận rộn hơn, cô cùng A Hào – chính là người giả trang chồng cô, bị nhốt trong phòng học về ‘cuộc sống hôn nhân’.

Ngoại trừ gánh vác tài liệu gia đình, cô còn phải gánh vác cả phần của hắn, mà cũng còn coi là một trường hợp nhỏ, khó khăn nhất là gánh vác quá trình yêu của hai người bọn họ, từ mới quen đến khi kết hôn, từ cuộc sống bây giờ đến kế hoạch tương lai, những chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua, quả thật so với thi lên đại học còn khó hơn.

Từ trên xuống muốn cô cùng A Hào vào vai một đôi hiện đại rồi lại gần như xa, đối với hiện tại cuộc sống cảm thấy buồn chán đến mờ mịt, kết hôn đã được ba năm.

Họ cùng nhau sinh hoạt một tuần lễ, phần lớn là loại cảm giác đó.

Cô cũng từng nghi ngờ qua, tại sao không diễn đêm tân hôn vợ chồng? Như vậy tình thoảng lộ ra sơ hở còn có thể nói thác là tân hôn, cuộc sống đối với nhau vẫn chưa thể hiểu rõ được.

Nhưng cấp trên lại nói, tân hôn vợ chồng vẫn còn trong giai đoạn ngọt ngào, nào có người nào đêm tân hôn muốn đổi vợ?

Nói cũng phải đó!

Lý do này Quý Tiệp cũng coi như miễn cưỡng chấp nhận.

Mà đến thời điểm cùng nhau hợp tác, cô cùng A Hào đã quen thuộc như một cặp vợ chồng, hai người bọn họ cứ đi song song cùng đến phòng chủ nhân gặp mặt.

“Chật quá, đừng quá khẩn trương!” Nhanh chóng tiếp cận mục tiêu, Quý Tiệp hỏi A Hào, ý đồ trì hoãn không khí khẩn trương, không nghĩ tới A Hào còn quay lại trấn an cô.

“Đừng khẩn trương!” Thật ra thì A Hào vừa nghĩ đến chính là hình ảnh kích thích ướt át, liền quên mất cảm xúc khẩn trương khi đang làm nhiệm vụ.

A Hào nhe răng cười nói: “Tôi rất hưng phấn!”. Hắn lộ biểu tình như một chiến binh xuất chinh, giống như súng đã được trang bị tốt, kiếm cũng đã được đánh bóng.

“Sắc lang.” Quý Tiệp không khách khí phi nhò A Hào một tiếng. “Không ngờ rằng cậu có bộ dạng lịch sự thế nhưng tận trong xương tủy cũng giống đám đồng hão sắc kia.”

“Trên đời này làm gì có đàn ông nào mà không háo sắc chứ?” Khi chuyện xấu của gia đình Thành Long truyền ra, không phải đều nói như vậy sao? Hắn đã phạm phải cái tội mà bất cứ đàn ông trên đời này đều hay phạm vào.

“Tự người tạo nghiệp thì phải tự gánh chịu. Minh háo sắc là bản chất, chó đem đàn ông trên thiên hạ kéo xuống nước. Tôi biết một người đàn ông, một chút cũng không hề háo sắc.” Cô dám cam đoan, A Bảo đối với con gái trên khắp thiên hạ, ngoài cô ra đều không đánh vào nhan sắc.

“Tiền bối, cô cười trông rất đẹp đó, có phải cô đang nghĩ đến bạn trai phải không?”

A Hào giễu cợt Quý Tiệp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Từ khi hắn quen biết tiền bối tới nay, đây là lần đầu tiên thấy bộ dạng thẹn thùng đó. “Không ngờ tiền bối cũng có cả những lúc như thế này!” Hắn thật sự được mở rộng tầm mắt rồi.

A Hào cứ lú lo mãi.

Quý Tiệp hưng hăng gõ đầu anh xuống “Cậu đừng suy nghĩ lung tung!” Nói gì đến bạn trai, làm ơn cô với A Bảo...

Làm sao có thể!

“Còn nữa, cậu mới gọi tôi là gì?” Quý Tiệp trừng mắt, liếc nhìn A Hào.

A Hào gãi đầu, không chút nghĩ ngợi liền trả lời “Tiền bối!”

“Sai.” Đánh hắn phát nữa “Gọi tiền bối gì chứ! Đừng quên, bây giờ tôi là vợ của cậu đó. Cậu phải gọi tôi là ‘Tiệp’.”

“Nhưng cô cũng không được gọi tôi là ‘Hào’ nha! Hơn nữa, nào có người vợ nào dữ với chồng như vậy, xem bộ dạng của cô đúng là ‘Bắc cự!’” A Hào rung mình một cái.

“Thằng nhóc chết tiệt! Thật là không biết lớn nhỏ, tôi cũng là tiền bối của cậu đó!” Quý Tiệp nhe răng nhếch môi với anh ta, cô với đồng nghiệp trong cục giống như anh em đồng môn, từ trước tới giờ không biết cái gì gọi là hình tượng.

Ai...Cô chính là như vậy đó, cho nên người trong cục mới không cho rằng cô là con gái.

Nhìn xem, A Hào mới đến cục không có mấy ngày mà so với các đồng nghiệp khác cũng không khác nhau là mấy, cùng cô vai kề vai, hay cô thật sự không có chút đáng về của con gái nhỉ?

“Nhưng cô vừa mới bảo tôi đừng gọi cô là ‘tiền bối’ mà?” A Hào đưa lời dẫn chứng để biện hộ.

Không nghĩ rằng Quý Tiệp lại khó lay chuyển như vậy...’Này chỉ là nhất thời, kia cũng là nhất thời, hoàn toàn không giống nhau nha.” Cô lấy vẻ mặt uy nghiêm của tiền bối ra, lộ ra dáng vẻ của một tiền bối trước mặt hắn.

“Ai...” A Hào thở dài, hắn cũng chỉ có thể nói con gái trở mặt như lật sách.

Hai người bọn họ đang cãi nhau trong khi tới mục đích của mình.

Vừa đến nơi, thái độ cười giỡn đó không còn tồn tại, họ nhắm lấy tay nhau, lấy tư thái của một đôi vợ chồng thân mật bước vào hội trường.

Muốn đi vào cửa trước thì ngoài cửa có bảo vệ chặn lại.

“Thư mời!”

Họ đưa thư mời ra, lúc đó bảo vệ mới cho họ vào.

Trong một quán lớn, bày ra tài liệu họ giống nhau như đúc, nhưng trong đó lại chứa rất nhiều hình của cả trai lẫn gái, phóng tầm mắt nhìn đi, đại khái còn có cả một cuốn sổ, ước chừng có cả trăm người.

Thế giới này đúng là loạn rồi, thậm chí còn có nhiều đàn ông lớn tuổi chưa vợ, đàn bà lớn tuổi chưa chồng như vậy, hơn nữa còn có rất nhiều người đã kết hôn rồi, thế mà không chịu ở yên trong nhà, còn tới sân thức ăn, thật là muốn chết mà!

“Đi bên này!” Có người dẫn Quý Tiệp cùng A Hào qua một sảnh lớn.

Chỉ thấy chỗ đó đã có mấy đôi nam nữ đang nghịch nước trong bể bơi.

“Ừ?” Quý Tiệp bị mấy cánh ướt át kích thích trong hồ dọa sợ đến trợn mắt há mồm “A Hào, cậu xem” Quý Tiệp sợ cô hoa mắt mà nhìn nhầm, còn kéo kéo A Hào muốn hắn nhìn “Người đó có phải đang thất lễ?”

A Hào nhìn theo hướng mắt của Quý Tiệp.

“Oa~” Hắn kêu lên một tiếng, “Không ngờ ở đây lại có tình huống còn nóng bỏng hơn cả tôi nghĩ.” Thế mà lại gấp rút như thế, chưa vào trong nhà đã vùng lên mà làm tại chỗ rồi!

Trong hồ có mấy nam nữ trần truồng, thậm chí còn có 3P (2 nam 1 nữ hoặc 1 nam 2 nữ) khiến A Hào xem đến choáng váng.

“Có phải rất kích thích không?” Rất nhanh, có người liền tiến đến chỗ bọn Quý Tiệp.

Người đến là một người đàn ông, xem ra hắn rất có hứng thú với Quý Tiệp. Người đàn ông kia tự giới thiệu mình, hắn nói hắn là “TIM”...

Tên là Dương Hoá, nhìn người cũng có vẻ giống người ngoại quốc. Quý Tiệp cho rằng đứng bên cạnh hắn, dựa vào dáng vẻ cổ tò ra tay của cô vợ nhỏ kia tựa như là vợ của TIM, không ngờ TIM dám nói không phải.

“Cô ta là vợ của A P.”

“A P? Vậy là sao?”

Cô gái TIM gọi là Khiết Mỹ, A P là chồng cô, là chồng của cô ta ư?

Ngón tay Khiết Mỹ chỉ về hướng hồ bơi “Anh ấy đang ở chỗ đó!”

Ồ đó làm gì?

Quý Tiệp bắt gặp, thì ra A P đang ân ái cùng cô gái khác.

“Cô không có chút tức giận nào sao? Chồng cô xem ra đang rất vui vẻ với bọn con gái đó!”

“Không biết... ừm...” Khiết Mỹ suy tư một chút rồi sửa lại “Vừa mới bắt đầu có lẽ có chút xú tức giận. Vì anh ta cùng tôi đi với nhau cũng không chơi điên cuồng như vậy. Nhưng sau khi suy nghĩ lại một chút, cảm thấy mình ghen đúng thật là nhầm chán!”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi với A P cùng tham gia bữa tiệc này, sớm đã biết tình huống này sẽ như thế nào rồi. Huống chi, tôi cũng được chơi rất vui vẻ.” Nói xong, Khiết Mỹ còn ngửa mặt ra hôn TIM, chỗ lưỡi hôn đến nóng hừng hực.

Quý Tiệp không nhin nổi liền kéo A Hào bỏ của chạy lấy người.

“Tại sao cô lại chạy?” A Hào quuyền luyến không thôi, còn tiếp tục quay đầu lại. Hắn muốn ở lại chỗ đó thêm một lúc, xem mình với Khiết Mỹ có cơ hội tiến thêm một bước nữa hay không.

“Không đi thì ở lại chỗ đó làm gì?”

Thấy họ trước mặt mọi người ‘này nọ í ề’ gây ồn ào như vậy mà được sao? Cô còn sợ bị đau mắt hột nữa đó, Quý Tiệp rùng mình một cái không chịu nổi.

“Như vậy đã không chịu nổi à?”

A Hào cảm thấy Quý Tiệp giống như một người rất phóng túng, thế nhưng tận xương tuỷ lại giữ vững chuyện một vợ một chồng. Nếu người chồng kia có ý đồ lên kút bên ngoài thì nhất định cô sẽ làm loạn lên rồi đòi ly hôn. Đối với tình yêu, cô chỉ cần quan hệ luôn bên nhau mà không thay lòng.

Xem ra, đội trưởng phái tiền bối Quý Tiệp đến đây nằm vùng thật sự là không khôn ngoan, rõ ràng gương mặt tiền bối cự tuyệt ngoài ngàn dặm, chẳng biết liệu cô có hoàn thành được nhiệm vụ được giao hay không?

“Chúng ta nên biểu hiện thân mật một chút đi, bằng không sẽ làm người khác nghi ngờ đó.” A Hào nhỏ giọng đề nghị “Mà cái tên TIM đó hình như có tình ý với cô, chúng ta nên xuống tay từ chỗ hắn trước đi.”

“Nhưng tôi không có tình ý với hắn!” Quý Tiệp tức giận nói. Giờ cô chỉ muốn nhanh chóng tìm được một đối tượng khác để hợp tác, nhanh chóng lục soát tất cả các chứng cứ, hoàn thành tốt cái nhiệm vụ quái gở này.

Trong lúc Quý Tiệp đang dãi cổ tìm người thì cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc phía trước, cách cô không xa. Cô lập tức liếc mắt, vì cô không nghĩ người nọ cũng ở đây.

“Tiệp, cô làm sao vậy?” A Hào nhìn theo ánh mắt của Quý Tiệp.

Đó là một người đàn ông xa lạ.

“Hắn là ai?” A Hào hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Là A Bảo!

Tại sao anh ta lại ở đây?

Khi Quý Tiệp thấy Dương Sĩ Bảo thì thiếu chút nữa là ngất. Ồ...không thể nào!

A Bảo cũng tới chỗ này sao?

Ah, không đúng! Bởi vì A Bảo còn chưa có vợ mà, hắn lấy đâu ra phụ nữ để trao đổi với người khác cơ chứ. Quý Tiệp quyết định giáp mặt để hỏi rõ ràng với Dương Sĩ Bảo.

Cô kéo A Hào qua đó.

“Làm gì thế?” Người ta cũng đang thương thức người đẹp mà. Nhìn xem, cô gái nào ngực cũng lớn hết.

Ha ha! Hường ba giờ có một cô gái xinh đẹp, ngực lớn đang liếc mắt với hắn. A Hào sung sướng muốn chết đi. Nhiệm vụ lần này đúng là được mở rộng tầm mắt thật rồi!

Hắn bắt đầu lộ rõ bộ dạng háo sắc của mình.

Thấy bộ dạng bi ối như vậy của tên đàn ông này, Quý Tiệp cực kỳ tức giận.

“Miệng anh chảy nước miếng rồi kìa!” Thật là dơ bẩn! Còn chảy cả xuống tay cô nữa chứ.

Quý Tiệp vội vàng nắm lấy bộ quần áo tây trang của A Hào mà lau lau.

“Anh có thể hoàn hồn nhìn tôi một cái được không? Đừng dùng cả hai mắt nhìn chăm chăm cô gái ngực lớn kia nữa.” Đàn ông thật là động vật có vú, lý trí đều bị giác quan mang đi hết rồi.

“Nhìn cô làm gì?” A Hào bắt lức hoàn hồn. Ai bảo Quý Tiệp là tiền bối của hắn cơ chứ? Bàn về vai vế thì cô xem như là sếp của hắn.

Quý Tiệp bữu môi, bắt A Hào đi theo bắt chuyện với bạn gái của A Bảo.

“Cô tìm được JJ nữa à?” A Hào nhỏ giọng kinh hô.

JJ là mã số nhiệm vụ của họ.

A Hào hết nhìn đồng lại nhìn tây để tìm đồng nghiệp.

“Anh không phải tìm nữa, không phải JJ.”

“Không phải JJ? Vậy chính là đối tượng vừa mất cô có phải không?”

Thế này quá ly kỳ, một giây trước tiền bối còn nghiêm chỉnh mà nói khinh thường những trường hợp này, nhưng không ngờ rằng tiền bối lại tìm được một anh chàng vừa mất. Cô đúng là rất dũng cảm.

“Ai, là ai?” A Hào hưng phấn nghiêng cổ nhìn quanh. Hắn mong đợi gặp phải một anh chàng ưu tú, tốt nhất là bạn gái của anh chàng kia còn thật cay độc thì nhiệm vụ của hắn bây giờ sẽ trở thành ‘mèo chết’.

Không ngờ lại chính là anh chàng mà hắn vừa liếc mắt qua!

Còn bạn gái hắn đang theo đuổi nhìn thoáng có vẻ cao ngạo, dường như rất khó trị.

“Tôi không thích cô gái kia, không muốn tiến thêm một bước với cô ta.” Loại này vừa nhìn là biết thiên kim tiểu thư, đáng vẻ được nuông chiều, hắn căn bản không thể chọc nổi.

Đối với loại phụ nữ kia, A Hào luôn chọn luôn kính nhi viễn chi, có thể tránh thì tốt nhất nên tránh thật xa.

“Ai thèm dè ý anh có thể tiến thêm bước nữa với anh chứ. Tóm lại, anh phải phối hợp hành động với tôi!” Cô cứ như một con ngựa đi tìm A Bảo thì quá là kỳ quái rồi. Dù như thế nào đi nữa thì cô cũng phải kéo A Hào xuống nước theo.

“Đi thôi!” Quý Tiệp kéo A Hào đi.

“Tôi không muốn đi đâu!” A Hào nhăn nhó nhưng vẫn bị Quý Tiệp lôi đi.

Ôi...Sao hắn lại xấu số thế không biết.

A Hào đứng trước mặt cô gái đó, đầu cúi thật thấp đến nửa câu cũng không nói được với người ta. Nhưng Quý Tiệp kiên quyết ném hắn cho cô gái kia, còn mình lúi A Bảo đến giữa sân.

Cô chính là không ưa bộ dạng không quen biết cô của A Bảo.

Đùng ròi! Mấy ngày trước cô đùa hơi quá mức một chút, vẫn còn đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh với A Bảo mà. Nhưng họ là bạn bè thân thiết bao nhiêu năm, A Bảo tới những chỗ như thế này mà người bạn như cô lại không hề biết gì!

Thật là đáng ghét! Tại sao A Bảo lại có thể như vậy, hại cô còn cho rằng A Bảo là người đàn ông tốt hiếm có trên đời này, còn tưởng rằng hắn đối với phụ nữ trên toàn thế giới đều không quan tâm, không ngờ hắn lại chạy tới nơi thanh sắc như thế này, cô thật là đã nhìn nhầm hắn rồi!

“Anh làm gì ở đây?”

Dương Sĩ Bảo bị Quý Tiệp lôi đến giữa sân với tâm trạng không cam tâm tình nguyện.

Cô kéo anh đến cái chỗ dễ bị nhìn thấy như thế này để làm gì? Hắn cau mày suy nghĩ.

“Khiêu vũ với tôi! Như vậy mới không khiến người khác dè dặt!”

“Khiêu vũ?” Lòng này Dương Sĩ Bảo nhướn cao “Làm ơn đi, căn bản là cô đâu có biết khiêu vũ, đúng không?”

Còn nhớ năm cô tốt nghiệp trung học, cô vì tham gia dạ tiệc tốt nghiệp mà cả ngày lẫn đêm chạy đến nhà anh để học khiêu vũ. Sau đó, anh mới biết một khi Quý Tiệp gặp phải mấy động tác linh hoạt như khiêu vũ thì chân tay không dễ sai bảo, kỹ thuật nhảy kém đến không chịu nổi.

“Ai da! Cô giẫm lên chân tôi rồi!” Dương Sĩ Bảo nhìn cô chăm chăm nói.

Chân trái của cô đang dẫm lên chân phải của anh.

“Rất đau đó!”

“Anh nhỏ tiếng một chút đi. Anh sợ hai chúng ta chưa đủ để bị chú ý hay sao? Làm gì mà phải hét to thế chứ?” Quý Tiệp lặng lẽ liếc hẩn một cái.

Ồ...ơ...ơ! Thì ra cô làm gì sai, không xin lỗi coi như xong lại còn dám to nhỏ giọng với anh nữa chứ.

“Tôi biết kỹ thuật nhảy của tôi không tốt lắm.”

“Cô quá khiêm nhường rồi, kỹ thuật nhảy của cô không phải không tốt lắm mà là quá tệ hại, vô cùng không tốt. Giờ tôi đã hiểu tại sao tên con trai mời cô tham gia dạ tiệc tốt nghiệp năm đó lại không ra ngoài với cô rồi.”

Nghe vậy, Quý Tiệp trừng mắt với anh.

Cô cũng không muốn hỏi anh là làm sao anh biết tên con trai kia hẹn cô đi ra ngoài. Bởi vì cô hiểu rõ miệng chó không mọc ra ngà voi được.

“Hắn ta biến thành người què rồi phải không?”

Cô không hỏi, anh vẫn cứ nói.

“Anh có cảm ngay đi không!” Quý Tiệp không nhịn được cho anh một chương “Tại sao anh lại đến đây?”

“Tôi cho là hai chúng ta đã đạt đến mức độ cả đời không qua lại với nhau nữa rồi cơ, cô còn quan tâm chuyện của tôi làm gì?” Thái độ của Dương Sĩ Bảo vẫn lạnh lùng như trước kia.

Nhưng Quý Tiệp biết, nếu như A Bảo thật sự tức giận thì bây giờ sẽ không làm theo yêu cầu của cô, sẽ không khiêu vũ ở đây với cô, che giấu thân phận cho cô.

Nói vậy, A Bảo biết cô vì phá án mới đến đây.

“Tôi không muốn chiến tranh lạnh với anh nữa.” Quý Tiệp như uất ức mở miệng. Tình hình hôm đó A Bảo rõ ràng hơn ai hết. Rõ ràng là hắn không đúng, là hắn đột nhiên bộc phát thú tính, rồi đột nhiên giận...

“Quan hệ giữa hai chúng ta không phải chiến tranh lạnh, tôi nhớ rõ hôm đó là tôi bảo cô rút!”

Nhìn đi! Bây giờ ngay cả nói chuyện cũng sắc nhọn như dao kiếm vậy.

“Anh như vậy thật khiến cho người khác chán ghét đó!”

“Tôi chưa bao giờ yêu cầu cô yêu thích tôi!” Hắn nhảy, xoay tròn cơ thể cô khiến đầu cô cũng muốn hôn mê luôn.

Cô cảm thấy có chút vô lực, chỉ có thể mềm yếu nép vào lồng ngực Dương Sĩ Bảo.

A Bảo nói chuyện vẫn làm người khác chán ghét như vậy.

Cô rất ghét, cô ghét hắn nhưng rồi lại thích, rất thích hắn. Dường như cảm giác của cô với A Bảo vẫn luôn duy trì trong trạng thái mập mờ không rõ như vậy.

Có lẽ A Bảo nói đúng, cô thật sự đang đùa giỡn với tình cảm của hắn...

Bởi vì, quả thực mấy năm trước cô đã biết được tình cảm của A Bảo dành cho mình, cô thực sự đã từng tột lợi dụng A Bảo để thức tỉnh phái nữ sức quyến rũ của mình.

Cô luôn luôn lắc lư trong trò chơi mập mờ không rõ ràng này, hơn nữa còn chơi không biết mệt.

“Này!” Anh gọi cô.

Hiện giờ đến cả tên cô anh cũng không muốn gọi sao?

Quý Tiệp khổ sở “Ừ” một tiếng coi như là đáp lại.

“Cô tới điều tra?”

Chương 17

“Ừ!” Hai lần đầu trong lòng anh, còn nói: “Có thấy khuyên tai của tôi không? Đó là một chiếc camera nhỏ không chân, nó có thể chụp được tất cả những hình ảnh mà tôi nhìn thấy!”

“Vậy giờ cô đang chụp hình tôi sao?”

“Hả?” Anh nói gì thế, cô không hiểu lắm!

“Cô không làm chuyện chính mà cứ đứng ở đây khiêu vũ và nói chuyện với tôi à?”

Ánh mắt cô giăng co trên người anh, trong mắt chỉ có anh nên đương nhiên đúng là chỉ chụp được hình của anh. “Hay là, cô cho rằng cô có thể tìm được tài liệu tội phạm từ trên cơ thể tôi?”

Dương Sĩ Bảo đột nhiên nhe răng cười, nụ cười rất gian xảo, Quý Tiệp biết, ý anh ám chỉ cô không phải muốn lợi dụng anh chứ.

“Làm ơn đi! Tôi không có xấu xa như vậy, dù có hận anh, chán ghét anh cũng sẽ không dùng thủ đoạn này để hãm hại mà bỏ tù anh đâu.” Cho nên cô vẫn quán chặt lấy anh, mục đích là muốn biết lý do tại sao anh lại đến những chỗ như thế này. Nhưng qua vài lời hỏi hấn, cô biết được rằng anh không muốn cô biết mục đích chính của mình khi đến đây.

“Thôi đi, anh không thích tôi dây dưa với anh, vậy tôi đi là được.” Quý Tiệp thả tay Dương Sĩ Bảo ra nhưng anh vẫn nắm chặt tay cô lại.

“Anh làm gì thế hả?” Anh nắm chặt khiến tay cô bị đau đớn. Quý Tiệp kêu đau, nhưng Dương Sĩ Bảo vẫn không chịu buông tay cô ra.

Anh tiếp tục cùng cô khiêu vũ, không chịu cho cô đi.

“Thế nào, lúc này lại không sợ tôi dẫm lên chân anh nữa à?” Cô không nhận được mà chế nhạo.

Ai bảo anh vừa gặp cô đã có biểu hiện không vui vẻ, hơn nữa lại còn dùng biểu tình cự tuyệt như không nhìn thấy cô, ai cũng không chịu nổi giọng điệu này đâu.

Dương Sĩ Bảo không để ý đến cô, anh vẫn tiếp tục cùng cô khiêu vũ, vừa nhảy, vừa giúp cô thấy mọi người trong toà nhà này.

“Hắn ta chính là chủ nhân của nơi này!” Anh giới thiệu.

Quý Tiệp rất kinh ngạc, bởi vì... “Làm sao anh biết?” Nhưng Dương Sĩ Bảo không nói rõ cho cô biết, ngược lại lặng lẽ giới thiệu mấy nhân vật lớn cho cô biết.

Quý Tiệp bí mật ghi chép lại. Nhưng cô không nghĩ những người tới dự tiệc lại toàn là những doanh nhân kinh doanh! Như vậy rất tốt. Cứ cho rằng đây là một vụ bình thường, không ngờ phạm nhân đều là những nhân vật lớn, xem ra vụ án này không biết nên làm thế nào bây giờ?

Quý Tiệp di chuyển đầu mình, chụp vài tấm các nhân vật lớn nổi bật.

Tóm lại, cô chỉ phụ trách lục soát chứng cứ, còn vấn đề quan toà không phải nhiệm vụ của cô. Quý Tiệp đang nghĩ như vậy thì đột nhiên một tiếng còi dài làm cho suy nghĩ của cô bị thức tỉnh.

“Sao vậy?” Quý Tiệp hỏi.

“Đến giờ ghép thành đôi rồi!” Dương Sĩ Bảo tốt bụng giải thích cho cô.

“Cái gì? Đến giờ ghép đôi rồi? Chết rồi, tôi vẫn chưa tìm được đối tượng mà.”

Lần này làm sao được? Hiện giờ Quý Tiệp mới khiếp sợ nghĩ đến chuyện tìm người.

Cô lại vội vàng muốn thoát khỏi Dương Sĩ Bảo, nhưng anh không để cho cô đi, hơn nữa còn nhìn về phía cô lắc đầu một cái nói “Không kịp nữa rồi!”

“Tại sao?”

“Bởi vì giờ ghép đôi đã kết thúc!” Anh nói, Quý Tiệp vẫn không thể ứng phó hay giải thích được. “Cô vừa rồi không nghe rõ chủ trì đã nói rõ quy định

trò chơi này sao?”

Cô lắc đầu một cái “Không có. Sao nào, tôi đã bỏ qua chuyện quan trọng nào sao?” Cô hỏi nhưng Dương Sĩ Bảo không cho cô biết đáp án, ngược lại chép miệng muốn cô nhìn sang bốn phía một chút.

Quý Tiệp nghe lời, dò mắt nhìn xung quanh.

Ồ...! Tại sao có thể như vậy?

Xung quanh tất cả mọi người đã thành đôi, hơn nữa còn đã dựa gần như vậy hết rồi!

“Đây chính là tiết mục cao trào nhất của buổi tiệc này, không ngừng trao đổi bạn nhảy, không ngừng loại bỏ những ứng cử viên trong lòng mình. Khi người chủ trì cất tiếng thổi còi, trong tay cô nắm lấy người nào thì đó chính là đối tượng của cô tối nay.”

Hà...hà...? Cái gì? Sao có thể như vậy?

“Nhưng mà tôi vẫn chưa tìm được đối tượng của mình mà!” Mặc dù cấp trên đã an bài, nhưng cô vẫn không biết họ là người như thế nào, nhưng dù gì họ cũng sẽ không làm việc tùy tiện với cô. “Tôi phải đi tìm họ, anh buông tôi ra đi!” Quý Tiệp vội vàng muốn thoát khỏi sự giam cầm của Dương Sĩ Bảo.

“Tôi đã nói là không kịp rồi, cô nghe không hiểu sao? Nếu như cô không muốn thân phận bị vạch trần thì tốt nhất nên dựa theo quy củ để làm việc.”

Nhưng mà...Cô không muốn ở cùng anh! Vậy rất kỳ quái, hơn nữa chuyện xảy ra ngày đi vẫn còn rất mới mẻ trong ký ức của cô, cô sợ A Bảo lại làm một lần nữa, có thể làm cô ăn không tiêu rồi.

Trong mắt Quý Tiệp lộ ra tín hiệu như vậy.

“Cô bây giờ chỉ có thể dựa vào tôi che chở cho cô.” Anh chống đỡ bên tai Quý Tiệp, nhỏ giọng nói cho cô biết, muốn cô an tâm hơn “Tôi sẽ không làm thật với cô, chỉ là làm dáng một chút, để cô có thể an toàn vượt qua cửa ải này.” Nói xong, Dương Sĩ Bảo nhanh chóng đề cô lên tường, kẹp chặt cô giữa tường với anh.

A, trời ơi! Anh đang làm gì vậy?

“Anh ép sát như vậy làm tôi thực sự bị đau.” Quý Tiệp thàn oán trách.

“Cô im lặng một chút!”

“Tại sao?”

Cô còn hỏi anh tại sao? Dương Sĩ Bảo thờ dài một hơi bất đắc dĩ. Anh chưa bao giờ gặp cảnh sát ngu ngốc như thế này, nào có người nào đang trong lúc kích tình ân ái lại còn nói chuyện làm nhảm không ngừng chứ?

Không thể làm gì, anh chỉ còn cách dùng miệng mình để chặn cái miệng đang làm nhảm của cô lại.

Quý Tiệp biết A Bảo đang diễn trò, mục đích là không để người khác nhìn ra sự khác thường của cô, phát hiện được thân phận thật sự của cô, nhưng mà, nhưng mà...

A Bảo có nhất thiết phải làm giống thật như vậy không? Tay của anh đang để ở ngực của cô đó!

“A Bảo, chúng ta có nhất thiết phải làm tới mức này không?” Quý Tiệp giống như một con mèo nhỏ phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Tay A Bảo thật sự rất nóng, sức nóng lan đến cả cơ thể cô rồi.

“Cô cứ nói đi.” Dương Sĩ Bảo ném trả lại vấn đề cho cô. “Cô nhìn bốn phía xem. Không phải người nào cũng đang châm lửa sao? Muốn tôi không cần làm gì hết, cứ quang minh chính đại đứng ở đây hàn huyên cùng cô sao?”

Uwmmm...Hình như là không được.

Quý Tiệp cũng đồng ý với cách nói của anh, nhưng mà, nhưng mà A Bảo sao lại vờ tay xuống dưới váy cô làm gì?

“A Bảo...”

“Ngoan, đem chân nâng lên.”

“Anh muốn làm gì?” Thân thể Quý Tiệp bị ngón tay của A Bảo đùa bỡn, cơ hồ muốn hoá thành nước. Cô phải giữ bộ ở dưới, A Bảo còn không ngừng dùng giọng điệu dụ dỗ dụ dỗ cô, muốn cô nhấc chân lên. Thật là mất mặt mà. Rốt cuộc anh ta muốn làm gì chứ?

“Cởi quần lót của cô!” Dương Sĩ Bảo nói như là chuyện đương nhiên, hợp tình hợp lý vậy.

“Đừng! Thật là mất mặt!” Mặc dù là diễn trò nhưng Quý Tiệp không muốn làm tới loại trình độ đó.

Úm. Nhất là hôm nay cô còn mặc quần lót màu sắc gì đó. Không biết cởi ra có bị mất mặt không nữa.

“Quý Tiệp!?”

“Úm...”

“Nhắc chân!” Anh dịu dàng ra lệnh cho cô.

“A!” Cô bị giọng của Dương Sĩ Bảo thôi miên, tự nguyện nâng chân lên, ngoan ngoãn để bàn tay anh đặt bên hông mình, thuận lợi cởi quần lót của cô ra.

Anh đem quần lót của cô giặt trên ngón tay của mình.

Mất thể diện thì cũng mất rồi. Anh còn làm như vậy để làm gì? Đem quần lót của cô giờ cao như vậy nữa, Quý Tiệp vội vàng giành nó lại, nhưng Dương Sĩ bảo lại cao hơn cô rất nhiều.

Cô giậm chân một cái, muốn anh đừng làm như vậy.

Thế nhưng anh lại nói cho cô biết “Đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi!”

“Vậy anh cũng đừng làm như vậy, giống kẻ biến thái quá”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

“Biến thái cái gì? Tôi không làm như vậy liệu có thể lấy lòng tin của chủ nhân nơi này không.”

“Là như vậy à?” Cô không tin chuyện hoang đường của anh đâu.

“Cô không nghĩ phòng này quá đơn giản à, không nghĩ có camera không chân ở đây sao?” Anh miễn cưỡng nhắc nhở cô.

“Cái gì?” Quý Tiệp giật mình “Nơi này cũng có sao?” Cô kia, cô ta vừa mới rên rỉ, còn lộ ra dáng vẻ phóng đảng, chẳng lẽ đã bị tiến vào?

“Bây giờ không phải lúc phiền não, chờ cô điều tra bằng đảng kia thì sẽ giải quyết vụ án, đương nhiên đó sẽ trở thành chứng cứ. Đến lúc đó, cô lợi dụng quan hệ của cô mà xem trộm đi, không phải không ai biết sao?”

“Úm!” Quý Tiệp ngây ngô bị Dương Sĩ Bảo dùng vài lời thuyết phục.

“Mở chân ra!” Dương Sĩ Bảo lại dụ dỗ cô.

“Muốn làm gì?”

“Cô cho rằng lúc đang ân ái có người giống cô cứ đứng nghiêm như thế này sao? Hai chân cứ khép chặt sao?” Anh cười nhạo cô.

Đúng rồi, đúng rồi! Cô đúng là không có kinh nghiệm mà. Vậy thì thế nào? A Bảo dùng bộ dạng đắc ý chế giễu nhìn biểu cảm của cô sao?

Quý Tiệp thoáng mở hai chân ra.

“Đem móc chân cô vào hông của tôi.”

“Tại sao?”

“Để người khác cho rằng chúng ta đang thực sự làm.”

“Thế nhưng bộ dạng sẽ rất khó coi.”

“Cô mặc váy, sợ gì chứ? Nhanh lên một chút!” Anh dùng lực vỗ mông cô kêu cô hạ xuống, người bên ngoài nhìn vào giống như hai người đang gõ tình mắng tiếu.

Anh nhỏ giọng nói với cô “Cô không muốn bị người khác đoán được thân phận, bị người ta oanh tạc đuổi ra ngoài chứ?”

Lại đem những lời này uy hiếp cô.

Chỉ cần hữu dụng là được.

Quý Tiệp đem hai chân móc vào bên hông Dương Sĩ Bảo, lúc này mới phát hiện ra bắp chân của cô kẹp chính là hông của anh ấy, nhưng da thịt lại đung da thịt, trong lúc này lại không có bất cứ quần áo nào ngăn cản cả.

Á! A Bảo đã cởi quần anh ra rồi sao?

Quý Tiệp nhìn xuống dưới. Quả nhiên là thấy dưới chân A Bảo có một đồng quần áo. Đó là quần tây với thắt lưng của anh, còn hiện rõ bốn góc quần của anh nữa.

Chết tiệt! Đây, cổ kén của cô ma sát với thứ nóng như lửa kia của A Bảo không phải chính là cái kia... Khó trách cô vừa cảm thấy vật kia thô sấp, nóng nóng, không hề giống với cảm giác ma sát với quần áo.

Quý Tiệp hoảng sợ trừng mắt nhìn chằm chằm Dương Sĩ Bảo.

Anh lại nhìn cô chế giễu.

“Thả tôi xuống!” Cô ra lệnh cho hắn.

Anh không nghe lời “Tôi nói rồi, tôi không giả mà làm thật đâu.”

“Nhưng mà, anh đùa như vậy với làm thật thì có khác gì nhau?” Nhiệt nóng của anh không ngừng làm dừng động tác.

Mặc dù anh không đi vào cô thật sự, nhưng cứ ở bên ngoài cọ xát da thịt nhạy cảm của cô càng làm cho người ta cảm thấy khó nhịn dục hoả.

“Cô yên tâm, cô mặc váy, không ai nhìn thấy đâu.”

“Ai mà lo cái này!”

“Nếu không thì cô đang lo lắng cái gì?”

Cô đang lo, đang lo anh không ngừng kích thích điểm mẫn cảm của cô, cô sẽ thét lên chói tai, sẽ bị hoà tan. “A Bảo...”

Khi anh cứ vượt ve, trong lòng cô đột nhiên căng thẳng, bụng dưới tựa hồ như có một luồng nhiệt nóng không quen thuộc vọt ra. Trời ơi! Thật ra mất mặt, không biết A Bảo có nhận ra không.

“Chúng ta có thể không đùa nữa được không?” Cô núp mình trong ngực anh rên rỉ, cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ có một ngày như thế này. Lại là ngay giữa chỗ đông người cùng A Bảo làm những chuyện như vậy nữa.

“Tại sao không được đùa?”

“Bởi vì tôi cảm thấy quá mất mặt.”

“Vì cái này sao?” Tay anh cố ý đưa xuống phía dưới cô, lơ đãng đụng phải chỗ mẫn cảm của cô.

Quý Tiệp kích động ôm anh thét chói tai.

Không nên có bộ dạng này, cô không nên có bộ dạng này! Thân thể Quý Tiệp nhạy cảm đến cả cô cũng không dám tưởng tượng, đầu vú cô đã trở nên cứng nhắc lại còn rất nhạy cảm, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô nghĩ cô sẽ muốn...

“A Bảo...” Cô giống như con mèo nhỏ gọi anh.

“Hả?”

“Anh có bạn gái chưa?”

“Không có!”

“Vậy anh có thích tôi không?”

“Trong thâm tâm cô vẫn luôn rất rõ ràng mà, không phải sao?” Dương Sĩ Bảo không trả lời thẳng thắn.

Này... Vậy là... Cô có cần tự mình phải làm rõ mọi chuyện không? Anh có yêu cô hay không?

“A Bảo...”

“Ừ?”

“Anh có thể cứ đứng ở bên ngoài mãi được không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì...” Mặc dù rất khó mở miệng, nhưng mà, vì lửa nóng dục vọng của mình, Quý Tiệp vẫn cắn răng nói “Anh tiến vào đi!”

“Cái gì?” Anh cố gắng đè nén nụ cười, làm bộ như không nghe thấy.

Anh là tên đáng ghét! Anh rõ ràng biết cô đang nói cái gì mà còn giễu cợt nữa.

“Rốt cuộc anh có vào hay không hả?” Người ta muốn á! Quý Tiệp cúi đầu vào trong lồng ngực Dương Sĩ Bảo.

Dương Sĩ Bảo lần này không giễu cợt cô nữa, ngược lại, còn đưa tay chạm vào dưới váy cô, nâng lửa nóng dục vọng của anh và chỉ đạo cô nói: “Ngồi xuống một chút!”

Cô nghe lời, đem thân thể hạ thấp xuống, thuận lợi đem dục vọng của anh nuốt vào.

“Ừm...” Cô thoả mãn ưm một tiếng.

“Đừng kêu đau.” Anh xoay mình hôn che lại tiếng thét chói tai của cô. “Tôi sẽ rất cẩn thận, rất cẩn thận.” Anh biết đây là lần đầu tiên câu cô, nhưng chuyện này thật không thể để cho người sáng suốt nhìn thấy, bằng không tình cảnh của anh và Quý Tiệp sẽ bị nghi ngờ.

“Ngẩng đầu lên!”

“Tại sao?”

“Bởi vì, cô không thể trở về phát băng ghi hình đều là hình hai chúng ta làm tình chứ?”

Là vậy à? Cô thiếu chút nữa là quên mất chuyện quan trọng rồi.

Chỉ là, mặc dù cô nghĩ tới, nhưng mà... cái này thực sự khó khăn đó.

Nào có người nào thời điểm đang làm tình còn nghĩ đến chức vụ đảm nhận chứ.

“A... Anh chậm một chút, chậm một chút nữa...” Quý Tiệp vô dụng rên rỉ.

Dương Sĩ Bảo không nhịn được cười phá lên.

Anh thật sợ Quý Tiệp về tường trình cung khai, bên trong đều là giọng của cô.

“Tiền bối, cô chạy đi đâu vậy? Cô có biết là tôi tìm cô cả buổi tối không, hai chân tôi cũng muốn gãy cả rồi đây này.” A Hào thở hổn hển chạy tới còn cảm râm một mớ. Bỗng dưng, thấy bộ dạng đỏ mặt của Quý Tiệp, tinh thần càng trở nên hoảng hốt.

“Tiền bối, cô làm sao vậy?” A Hào ngồi xổm xuống quan tâm nhìn cô.

Bộ dạng của tiền bối có chút gì đó không đúng. A, a..! Chẳng lẽ...

“Tiền bối, có phải cô đã làm thật rồi hay không? Muốn chết à, vậy là đã thật sự làm sao?”

“Tiền bối có biết họ đang làm nhiệm vụ không chứ? Tại sao có thể biến đùa thành thật với người đàn ông hoang dã kia chứ.”

Sớm biết có thể như vậy thì vừa rồi hẳn không nên khách khí mà tìm một cô em, cần gì hợp tác diễn trò với tổ viên chứ. Thật ghét mà! Bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, hẳn thật là ‘Đắm tâm can’ mà!

“Cậu mới ngu đó, ai làm gì hả?” Quý Tiệp mắng hần.

“Nhưng cô đỏ mặt!” A Hào chỉ chứng cứ cho cô xem. Mặt của tiền bối đúng là đỏ như quả táo chín, đây rõ ràng là vẻ mặt sau khi làm tình xong mà.

“Đây là do trình độ diễn xuất của tôi quá tốt. Nếu không có bộ dáng như vậy, người ta liệu có tin tưởng tôi vừa mới làm tình xong sao?” Quý Tiệp không một chút chột dạ, tiếp tục nói láo.

“Đúng rồi!”

Đỏ mặt chỉ là diễn, vậy trình độ diễn xuất của tiền bối đúng là quá tốt rồi. Tại sao cô không đi làm diễn viên mà lại làm cảnh sát chứ? Thật là, lừa ai chứ, cho hẳn là đồ ngốc sao?

“Cậu tìm được JJ rồi à?” Quý Tiệp vỗ vỗ mặt, nghĩ muốn xoa một chút dấu vết kích tình. Cô còn muốn đứng lên, nhưng vừa mạnh mẽ đứng lên mới phát hiện chân mình bị nhũn ra rồi.

Thiếu chút nữa là cô ngã nhào...May có A Hào nhanh tay đỡ cô, nếu không cô đã sớm té theo kiểu chó ăn phân rồi.

“Trình độ diễn của tiền bối thật tốt, ngay cả việc nhuyển chân cũng diễn như thật nữa!” A Hào dối trá vỗ vỗ tay.

Hắn rõ ràng đang giễu cợt cô, làm sao cô nghe lại không hiểu chứ?

Cô tròn mắt nhìn A Hào một cái: “Nói chuyện chính được không? Cậu đã tìm được JJ hay chưa?”

“Tìm được rồi! Bằng không vừa rồi một trận cười vang lên, hôm nay thất thân cũng không chỉ có mình cô...”

Quý Tiệp liếc mắt một cái.

“Được rồi, được rồi. Không nói nữa!” Chỉ là, nam JJ không tìm được cô, hẳn sợ cô xảy ra chuyện nên liền dừng cảm xông vào hang cạp.

“Hắn đi đâu?” Quý Tiệp kinh hãi hỏi.

A Hào nhún vai một cái tỏ vẻ không biết.

“Ai nha! Chẳng lẽ hắn xông bậy vào cái chỗ hắn không nên vào à?” Tất cả những hành động ở đây đều phải rất cẩn thận, bằng không bị phát hiện thân phận sẽ rất thê thảm.

“Quý Tiệp, không xong rồi!” Dương Sĩ Bảo vội vã trở lại.

Hắn nói hắn muốn ra ngoài dạo một vòng, cô cũng không biết ý hắn nói muốn đi đâu. Nhưng sao vừa trở lại đã nói không xong rồi?

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Một tổ viên của các người đã bị phát hiện thân phận rồi.” Dương Sĩ Bảo nói “Anh ta bị bắt rồi!”

“Là JJ!” A Hào lập tức nghĩ đến người anh hùng chạy đi tìm Quý Tiệp tiền bối.

Hắn thật sự được gọi là anh hùng, Trịnh Anh Hùng, cái tên nghe thật kém cỏi. “Làm sao bây giờ? Nếu không, lập tức thông báo tổng cục.” Quý Tiệp quyết định thật nhanh nói.

“Chuyện này bảo cô phối hợp là được rồi, cô đi theo tôi!” Dương Sĩ Bảo lôi tay Quý Tiệp chạy.

“Ha! Tiền bối, cô muốn đi đâu?” A Hào đuổi theo.

“Cậu nhanh thông báo cho tổng cục đi.”

“Nhưng cô bị người khác lôi đi...” Trời mới biết được người đàn ông kia có phải người xấu hay không. Mặc dù anh ta không gọi là anh hùng, nhưng có thể là anh hùng cứu mỹ nhân.

“Tôi không sao..cậu nhanh đi đi.” Mặc dù Quý Tiệp không biết tại sao A Bảo lại lôi cô chạy lên lầu, nhưng cô tin A Bảo tuyệt đối sẽ không hại cô.

Trong căn phòng họ từng ở, mặc dù Quý Tiệp không thấy gì bên trong, nhưng từ bên trong xuất hiện những âm thanh dâm đãng cũng đủ biết bên trong đang trình diễn tiết mục gì.

“Nơi này cũng có người đang làm tình sao?”

“Ừ! Họ vừa mới làm dưới lầu xong liền nói với người hầu bàn muốn chia khoá căn phòng kia, rồi trực tiếp dẫn người tới rồi triền miên mấy lần nữa.”

“Cái gì? Cũng có thể ở trong phòng làm? Vậy....Vậy vừa rồi sao anh không nói?” Tại sao lại muốn cô làm chuyện đó với anh trước mặt bản dân thiên hạ cơ chứ?

Thật là mất mặt quá!

“Cô sẽ không muốn đâu”

“Sao anh biết? Anh làm gì mà lại chắc chắn như vậy?”

“Bởi vì bên trong đều có một ít đạo cụ SM. Nói một cách khác, cũng chính căn phòng kia đều có một chút đam mê đặc biệt, cũng chính là khuynh hướng bị ngược hoặc là người có khuynh hướng ngược. Cô là loại nào?”

“Tôi không phải loại nào hết!”

“Dùng chẳng phải được sao?” Hân giương môi khẽ cười “Huống chi, cô cho rằng căn phòng kia rất đơn giản sao? Nếu trong phòng, trong phòng tắm, không có vài camera nhỏ như lỗ kim vậy thì ông chủ trong này không dám liều mạng làm những chuyện phạm pháp như thế này.”

“Anh nói?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Hân ghi hình làm bằng chứng, chính là muốn những nhân vật có mặt mũi kia làm con rối của hân.” Dương Sĩ Bảo vẩy vẩy chìa khoá trong tay, hỏi cô “Thế nào? Muốn vào xem một chút không?”

“Không cần.” Quý Tiệp không suy nghĩ liền cự tuyệt. A Bảo chết tiệt, anh cho là cô có khuynh hướng ngược đãi hay là khuynh hướng bị ngược đãi?

Còn nữa. ...

“Làm sao anh lại có chìa khoá này?”

“Mua được.” Anh cười gian “Chẳng lẽ ngay cả thuê phòng cũng phải có tiền mà cô cũng không biết ư?”

Chết tiệt, lưu manh! Quý Tiệp len lén mắng Dương Sĩ Bảo.

“Ai muốn theo anh thuê phòng chứ!” Rốt cuộc hân có beets cô đang làm nhiệm vụ không vậy? Đến lúc này mà hân còn muốn lưu manh nữa.

“Anh tránh ra!” Cô muốn đi cứu đồng nghiệp.

Nhưng, Dương Sĩ Bảo lại lôi kéo cô không buông, tự tay mình mở cửa rồi kéo cô vào.

“Không cần!”

“Bên trong có thứ cô không ngờ được đó!”

“Tôi không thèm nhìn thứ ghê tởm, hạ lưu, xấu xa đó.”

“Vật kia rất ghê tởm, hạ lưu, xấu xa, nhưng chắc chắn cô sẽ có hứng thú đó.”

“Có quỷ mới có thể hứng thú với thứ đồ này.” Quý Tiệp phun một tiếng, xoay người muốn bỏ đi.

Dương Sĩ Bảo vì muốn giữ cô lại liền nhỏ giọng nói bên tai cô “Bên trong có băng ghi hình.”

Hả? Cái gì?

Quý Tiệp đột nhiên dừng bước “Là những băng ghi hình kia sao?”

“Không sai, đúng rồi!”

“Tại sao lại để ở chỗ này? Vật quan trọng như vậy, không phải nên để trong phòng kín đáo hơn rồi dùng tủ sắt hoá lại hay sao? Tại sao nó lại được đặt bên trong căn phòng mà ai cũng có thể thuê như vậy?”

“Bởi vì chủ nhân nơi này tin chắc rằng chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Hân cho là, ai cũng sẽ không ngờ hân đem vật quan trọng như vậy đặt ở trong phòng khách.”

“Nhưng sao anh lại biết.”

Đúng vậy. Sao anh lại biết? Trong mắt Quý Tiệp có tia nghi ngờ, đến giờ cô mới phát giác, A Bảo biết quá rõ chuyện này, thật là kỳ quái.

Rốt cuộc A Bảo đóng vai nhân vật gì ở đây?

“Cô đừng nhìn tôi như vậy, như thể tôi là người xấu không bằng.”

“Anh muốn tôi đừng nghĩ như vậy cũng được. Nói cho tôi biết, tại sao anh lại biết rõ chân tướng như vậy?” Anh biết rõ chân tướng đến mức cô không

thể không nghi ngờ anh.

“Nếu tôi đúng như cô nghĩ, cùng một phe với những người kia thì hôm nay tôi có thể dẫn cô tới đây lục soát chứng cứ sao?” Anh hỏi ngược lại Quý Tiệp. Quý Tiệp cũng cảm thấy anh nói có lý, nếu như anh thực sự là nhân vật chủ chốt, không lý do gì anh lại cảm tăng đá tự đập chân mình.

“Nhưng tại sao anh không chịu nói cho tôi biết, lý do tại sao anh lại biết nhiều chuyện như vậy?” Trừ phi, anh thật sự có nỗi khổ tâm không thể cho ai biết.

Dương Sĩ Bảo khẽ mỉm cười.

Anh không thể không thừa nhận năng lực quan sát của Quý Tiệp rất nhạy bén. Nhưng anh không muốn nói cho cô biết đáp án, bởi vì anh không muốn cô biết anh rất quan tâm đến cô.

Vì chuyển nhiệm vụ này của cô, anh đã dùng tất cả quan hệ cùng những người bí mật tới để giúp đỡ, vì không để cô gặp phải bất cứ nguy hiểm nào.

Tâm tư của anh, cô không hiểu, anh chỉ có thể lạnh nhạt nói một câu “Có tiền có thể mua suy nghĩ khiến” để chấm dứt những nghi vấn.

“Anh dùng tiền mua những tin tức này?”

“Cô cảm thấy không đáng giá sao?”

“Không, không phải là không đáng giá, chỉ là rất kinh ngạc. Những tài liệu này có thể dễ dàng dùng tiền mua đến vậy thì tình báo của chúng tôi không thể nào không biết.” Cho nên, Quý Tiệp vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, tuyệt đối không đơn giản như A Bảo đã nói.

“Nếu như cô không tin tôi. Vậy thì coi như xong!” Anh còn mở cửa cho cô đi vào.

Lần này Quý Tiệp không chần chờ. Bất kể bên trong là đầm rồng hay hang hổ, bất luận là thật hay giả. Vì nhiệm vụ, cô đều phải đi vào dò xét đến cùng.

Bên trong quả thật như Dương Sĩ Bảo đã nói, có rất nhiều loại đạo cụ SM.

“Đồ ở đâu?”

“Trên vách tường. Thấy bức hoạ hoa hướng dương kia không? Đừng nhìn hướng đó, dùng khoé mắt liếc là được rồi. Đừng quên, bây giờ chúng ta vẫn đang bị người khác theo dõi.”

Quý Tiệp dùng khoé mắt liếc trộm, quả đúng có bức tranh hoa hướng dương thật.

“Thứ kia ở trong đó?”

“Ừm!” Dương Sĩ Bảo gật đầu, còn đẩy Quý Tiệp ngã xuống giường.

“Anh làm gì vậy?” Quý Tiệp sợ đến muốn dùng tay đẩy Dương Sĩ Bảo ra.

Bây giờ là lúc nào mà anh còn lòng dạ làm cái chuyện kia.

Cô lấy tay đẩy ngực anh ra, Dương Sĩ Bảo lại đem tay cô nhốt trong ngực anh.

“Anh.....” Cô vừa muốn mở miệng mắng thì Dương Sĩ Bảo lại cúi đầu xuống, dùng nụ hôn ngăn cản cô gào thét.

“Đừng lớn tiếng kêu la, tôi biết cô muốn lục soát chứng cứ, nhưng lúc này không phải cứ muốn là được. Cô suy nghĩ chút đi, đồng nghiệp của cô vừa mới bị bắt, bên ngoài bây giờ đang thần hồn nát thần tính. Cô nghĩ xem, cô mang theo những bằng ghi hình này đi liệu có thể không bị người khác chú ý sao?”

Anh nói có lý.

“Vậy giờ chúng ta phải làm thế nào?”

“Làm chuyện chúng ta nên làm.”

Như vậy thật chết người! Cô liếc ngang Dương Sĩ Bảo một cái.

“Cái gì mới là chuyện bây giờ nên làm?”

“Theo tôi làm chuyện này đi!” Tay anh trượt vào từ dưới váy cô, vuốt ve làn da nhẵn nhụi từ trong đùi cô. “Chúng ta làm bộ ân ái, chiếm giữ căn phòng này, làm họ muốn huỷ diệt chứng cứ cũng không có cơ hội, đây chính là chủ ý của tôi, cô cảm thấy thế nào?”

“Ừm...”

Nói thật, Quý Tiệp cảm thấy cái chủ ý này của Dương Sĩ Bảo chẳng ra làm sao cả. Bởi vì tay của hắn ở trên người cô sờ khắp mọi nơi, khó đảm bảo rằng cô sẽ không có phản ứng. Như vậy quá nguy hiểm, nhưng cô lại muốn, không còn cách nào khác đành phải ở đây chờ đợi trợ giúp, tiện thể coi chừng chứng cứ. Đây chính là cách tốt nhất.

Bất đắc dĩ, Quý Tiệp đành gật đầu.

Cô ngậm cho phép chủ ý của hắn “Nhưng mà, anh không thể làm thật!”

“Thật cái gì? Giả cái gì?” Tay của anh trên đùi cô sờ tới sờ lui “Đây là thật hay là giả?”

Đáng chết, anh sờ làm cô sờn cả da gà, anh thậm chí còn hôn ngực cô mặc dù bị ngăn cách bởi quần áo, như vậy thì cô sẽ có phản ứng đó.

“Kêu lên.”

“Không được.” Cô cắn môi, liều mạng chống lại cảm giác thoải mái của đầu ngón tay anh đưa tới.

“Cô phải biểu hiện kịch tình một chút thì người khác mới tin cô đang thật sự làm với tôi” Dương Sĩ Bảo đẩy cao quần cô.

Quý Tiệp kẹp hai chân lại, không thể để cho anh càng thêm xâm nhập vào bên trong hơn nữa. “Anh không thể vén váy của tôi lên, như vậy sẽ bị người ta nhìn thấy mất.”

“Nhưng tôi phải giữ chữ tín với người khác.”

“Tôi không cần chỉ vì nhiệm vụ mà phải hi sinh đến mức đó.” Quý Tiệp cho là mình không có hứng thú làm diễn viên AV, cho nên cô thà chết cũng không nghe lời.

Đang lúc hai người tranh chấp không để ý thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Là máy theo dõi bên trên phát hiện gian phòng này có người dùng thất kinh. Tại sao lại đúng thời điểm quan trọng như vậy, là ai thuê căn phòng này chứ? Người bên trên nổi giận lôi đình, vội vàng tìm người xuống giải quyết.

Người bị phái xuống biết người bên trong là nhân vật lớn có máu mặt, người vô danh tiểu tốt như hắn không thể đắc tội được, nhưng sự việc quan trọng, hắn không thể không bắt chấp nguy hiểm trước mặt.

“Tiên sinh!” Hắn vẫn rất lễ phép gõ cửa, nhưng không ai để ý đến hắn.

Bên trong, Quý Tiệp nhỏ giọng kể tai Dương Sĩ Bảo nói: “Làm sao bây giờ, có người tới!”

“Họ nhất định là tới để huỷ diệt chứng cứ.”

“Vậy chúng ta nên làm sao?”

“Đừng để ý đến hắn, chúng ta tiếp tục làm chuyện của chúng ta.” Tay Dương Sĩ Bảo vẫn sờ mó trên người Quý Tiệp, mà Quý Tiệp cũng còn đang rên rỉ.

Người bên ngoài nghe được tiếng rên, nhưng lại không thể không cắt đứt chuyện tốt của họ.

“Tiên sinh, căn phòng này không thích hợp để cho hai người dùng, xin mời hai vị ra ngoài. Tôi sẽ đổi căn phòng khác cho hai người có được không?”

Hắn cầu xin người bên trong nhưng lại phát hiện vẫn không có ai thèm để ý đến hắn. Cuối cùng, hắn bất đắc dĩ đành phải dùng đến chìa khoá dự bị để vào trong.

“Thất lễ rồi, tôi...” Hắn còn chưa nói hết đã bị Quý Tiệp cầm cho cái ghế đập cho một phát.

Trời ạ! Như thế sẽ chết người đó!

Hắn còn chưa kịp nói gì bỗng trời tối sầm, sau đó gục xuống.

“Cô làm gì thế?”

“Hắn xông vào, đương nhiên tôi phải xử lý hắn rồi!”

“Đáng chết, lần này thân phận của cô nhất định đã bị nhìn ra rồi.” Dương Sĩ Bảo hỗn hển nói. Sao Quý Tiệp lại làm việc mà không nhìn trước ngó sau vậy chứ?

Dương Sĩ Bảo động thủ tháo bức tranh hoa hướng dương ra, xuất hiện đằng sau là một chiếc tủ sắt.

Anh quay từng con số một. 7437. Tủ sắt lập tức mở ra, anh đem toàn bộ đồng băng ghi hình bên trong đưa cho Quý Tiệp ôm vào ngực.

“Đi mau!”

“Tại sao? Chúng ta không chờ cứu viện tới sao?”

“Thân phận của cô bị lộ rồi, còn chờ cứu viện cái gì nữa.” Làm ơn đi, cô chết đi còn nhanh hơn đó. “Đi mau!” Hấn mở toang cửa sổ, muốn Quý Tiệp nhảy xuống.

“Đây là lầu ba đó!” Quý Tiệp kêu to.

Cô chưa bao giờ nhảy lầu cao như vậy nên có chút sợ hãi. Nếu như là lần trước thì nhà anh cũng chỉ đến mức lầu hai thôi.

Dương Sĩ Bảo bị Quý Tiệp đánh bại, anh xuống trước rồi sẽ đón cô sau.

Anh không suy nghĩ gì mà nhảy xuống trước, Quý Tiệp lại nhảy xuống vào ngực hấn, nhưng nhất cử nhất động của họ đều bị ghi hình rồi, các trùm trên lầu lập tức ra lệnh cho bọn thuộc hạ vội vàng đuổi theo.

Quý Tiệp ôm một đồng băng ghi hình trong ngực chạy theo Dương Sĩ Bảo, chỉ một chốc lát sau, truy binh đã tới, nhưng cứu binh vẫn chưa thấy bóng dáng đâu...

Haizzz. Lúc này Quý Tiệp mới thở phào nhẽ nhỡ, thật là quá nguy hiểm mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20

Vụ án kết thúc, những người có liên quan cũng bị mời đến làm chứng, mà những băng ghi hình ngày đó Quý Tiệp trộm được đã trở thành chứng cứ có lợi nhất. Chỉ là, Quý Tiệp tuyệt đối cô không nghĩ tới video cô cùng Dương Sĩ Bảo í ẹ cũng ở trong đó.

Đúng rồi! Cô quên lấy cuốn của cô ra rồi, may ba cô là sĩ quan hai vạch bốn sao cao cấp (hình như là đại tá), cuốn băng tới chỗ ba của cô chắc chắn sẽ bị giữ lại. Nếu không, bây giờ xe điện ngầm chắc chắn sẽ trở thành trò cười trong cục cảnh sát.

Chỉ là, tránh được một kiếp thành trò chơi nhưng có thứ còn đáng sợ hơn chờ cô ở phía sau.

Cái này mà ba cô mang video của cô về nhà, ba cô liền lấy thập nhị liên hoàn lập tức triệu hồi cô trở về nhà.

“Con nói đi. Chuyện gì đang xảy ra đây?”

Khi cha cô đem băng ghi hình vứt xuống trước mặt cô thì Quý Tiệp còn có thể giữ bình tĩnh như bình thường được. Việc này phải nhờ công lao của mẫu thân đại nhân nhà cô báo cáo.

Nghe đâu, mẹ cô cũng thấy cuốn băng ghi hình này rồi, phản ứng là vừa nhìn vừa chất lưỡi ngạc nhiên. Cô không biết mẹ cô nói gì. Nhưng ít nhất cô hiểu rằng, cuốn băng ghi hình kia chắc là bị máy quay phim nhỏ như cây kim trên khuyên tai cô quay lại rồi.

Nếu như là cuốn băng đó, vậy thì cô có cái gì phải sợ sao?

Quý Tiệp giả bộ như không biết gì hết “Ba, ba đang nói gì thế? Con nghe không hiểu.”

“Con lại giả ngu rồi! Ta hỏi con, có phải con đã làm chuyện không nên làm với Sĩ Bảo hay không?”

“Con nghe vẫn không hiểu. Ba, ba có thể nói thẳng ra một chút có được không?” Quý Tiệp vẫn lác lác đầu, ngay cả mẹ cô cũng bị phản ứng của cô hù dọa.

Muốn chết quá, không phải là bà đã sinh ra một đứa con gái ngoan chứ? Trước đó, bà đã mật báo cho con gái rồi, sao giờ nó vẫn là cái bộ dạng ngu ngoan thế kia, hỏi cái gì cũng kêu không biết?

Băng ghi hình... băng ghi hình... Quý mẹ dùng khẩu hình đánh mặt khẩu với con gái.

Không ngờ tới, Quý Tiệp lại lớn tiếng hỏi bà “Băng ghi hình nào?”

A....Để bà chết đi cho rồi! Quý mẹ xiu tại chỗ.

Ngược lại, Quý ba lại tương đối hiểu con gái, biết Quý Tiệp một mực giả ngu. Không phải là cô thực sự không biết, chỉ là đang trốn tránh vấn đề.

Quý ba đứng lên dùng mấy cái phần cuối AV kết nối máy quay với ti vi, đem tất cả hình ảnh ghi lại lúc Quý Tiệp trở về chuyển lên TV màn hình lớn.

Hình ảnh bắt đầu là cô cùng A Hào đến địa điểm xảy ra vụ án, từ bảo vệ ở cửa vận hỏi đến những hình ảnh hoạt sắc sinh hương bên trong, những thứ này ba cô tua nhanh. Dĩ nhiên, mẹ cô vẫn oa oa lớn tiếng kháng nghị nói bà muốn xem, bởi vì nội dung còn mạnh bạo hơn so với phim Mỹ.

Bà muốn xem nữa...

Nhưng, không ai để ý đến bà.

Quý ba chuyển hình ảnh tới đoạn tiếng cười vang lên trong nháy mắt, cô cùng Dương Sĩ Bảo đang lửa nóng quần quýt... Quý mẹ nhìn đến choáng váng, bà chưa bao giờ biết hoá ra con gái bà cũng có thể phóng đảng đến như vậy!

“Con nói thế nào đây?” Về mặt Quý ba lạnh lùng hỏi. Băng ghi hình này ông đã xem qua một lần rồi lại một lần nữa, lửa giận trong lòng càng dâng cao hơn.

Đưa con gái bé bỏng của ông, đưa con gái được ông nâng niu trong lòng bàn tay, thế mà lại làm ra hành động phóng đảng như thế, làm ra loại hành động bại hoại đạo đức với đàn ông ngay chốn đồng người như thế.

“Ai nha, đây là giả mà!” Quý Tiệp nói dối mặt không hề biến sắc, hơi thở không gấp. “Lúc ấy con đi nằm vùng, nếu không diễn với Sĩ Bảo một đoạn như vậy thì sẽ bị người khác nghi ngờ.”

“Đây là giả?” Quý mẹ nghi ngờ nhìn ti vi. Bà còn ngại như vậy chưa đủ, bèn ngồi trực tiếp trước TV để có thể nhìn rõ hơn một chút.

“Giống như thật vậy, không giống như đag giả vờ gì cả!” Quý mẹ vẫn cảm thấy lúc đó nhất định con gái với Dương Sĩ Bảo đã có những hành động bừa bãi.

“Không có đâu. Thật là không có, bằng tin thì ba mẹ xem tiếp đi.” Thái độ của Quý Tiệp thần nhiên đối mặt với tất cả.

Video tiếp tục chạy, sau đó là hình ảnh của tất cả các đôi nam nữ đang yêu nhau trong hội trường, còn về phần cô và Dương Sĩ Bảo...

Thật may là khi đó A Bảo đã nhắc nhở cô, kêu cô quay đi chỗ khác, đừng ghi hình lại chính mình. Bằng không, bây giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Là...” Quý mẹ cũng gạt đầu “Quả thực không thấy hình ảnh con ‘í ẹ’ với Sĩ Bảo.”

Quý mẹ như trinh thám, xem xét vô cùng cẩn thận, mong muốn tìm được dấu vết gì đó từ bên trong, nhưng trong video ngoài nụ hôn nóng bỏng ra thì không còn hình ảnh của con gái với Sĩ Bảo nữa.

“Cái này không thể nói con gái đã có cái gì đó với Dương Sĩ Bảo được, nhưng mà... hình ảnh này đúng đưa cũng rất lợi hại nhé. Hơn nữa, tiếng kêu của con cũng rất lớn... Ừ a... Con gái, con khẳng định con chưa làm gì với Sĩ Bảo sao?”

Sức quan sát của Quý mẹ quả nhiên lợi hại hơn người.

Ai... Thiếu chút nữa Quý Tiệp lửa gạt được ba cô rồi, không ngờ rằng cuối cùng lại bị phá huỷ trong lòng bàn tay mẹ cô. Làm sao có thể nuốt hận đây.

“Đối với nghi ngờ của mẹ con, con giải thích thế nào đây?” Quý ba lại hỏi con gái.

Quý Tiệp không phải là đèn cạn dầu, mặt vẫn không biến sắc, hơi thở vẫn không gấp mà nói “Diễn trò chỉ là diễn trò mà thôi. Thế nào, con gái ba rất có năng khiếu diễn trò đúng không? Khi đó, ngay cả A Hào cũng khen con, nếu như con không ở lại giới cảnh sát thì có thể đi làm diễn viên được đó.”

“Làm diễn viên gì? Diễn viên AV sao?” Quý mẹ lại cười nhạo con gái, muốn làm diễn viên ở Đài Loan không có gương mặt là không được, con gái bà thế này mà...

Quý mẹ nhìn từ trên xuống dưới Quý Tiệp một cái.

Con gái bà nha. Chỉ có vóc người là còn có thể, thế nhưng tính tình này...

“Ai! Con tính lại đi!” Tóm lại, Quý mẹ chính là cực kỳ xem thường con gái mình.

Quý Tiệp lập tức nhảy dựng lên kháng nghị. “Mẹ, mẹ làm sao thế? Dù gì con cũng là do mẹ sinh ra. Làm sao mẹ có thể sỉ nhục con như vậy chứ?”

Hai mẹ con cãi nhau ầm ĩ, Quý ba cuối cùng cũng buông tha bức cung.

Cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Quý Tiệp không nhận được mà báỉ phục bản lĩnh nói láo của mình. Thật ra thì, ba cô hỏi quan hệ câu cô với A Bảo không phải là cô không muốn thừa nhận. Chỉ là, ngay cả cô cũng không rõ tình cảm của mình với A Bảo là gì.

Cô vẫn coi A Bảo là anh em, nhưng nếu quả thật là tình cảm anh em thì sao cô lại tự nguyện lên giường với A Bảo?

Thật sự là do tình huống bắt buộc ư?

Thật sự là do bất đắc dĩ ư?

Hay là cô thực sự có chút tình cảm không bình thường với A Bảo?

Mà A Bảo thì sao chứ? Tình cảm của anh với cô như thế nào?

Cô biết A Bảo từ nhỏ đã thích cô, cô cũng thừa nhận mình đang lợi dụng lòng tốt của A Bảo để thoả mãn hư vinh của phái nữ. Nhưng, những thứ này đều là chuyện trước kia rồi. Mấy năm qua, tuy A Bảo vẫn cưng chiều cô, nhưng lại dần dần xa cách với cô, thậm chí còn có lần trước mặt cô kêu cô cút đi. Nếu không phải do nhiệm vụ lần này thì cô đoán rằng cả đời này cô cũng không thể khôi phục quan hệ với A Bảo được. Mà chính vì như vậy, cho nên, cô càng hoài nghi sao ngày đó A Bảo lại muốn ‘này nọ í é’ với cô.

Ai da... thật là phiền quá đi.

Quý Tiệp trở lại chỗ ở, đi lên khu nhà trọ cũ kỹ. Lúc này mới phát hiện ra tất cả các hộ gia đình trong khi nhà trọ đều đang ồn ào bao vây cửa nhà cô.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chết thật. Cô Quý à, phòng tắm nhà cô rỉ nước, nước chảy lênh láng, căn hộ nào dưới lầu cũng ngập lụt. Cô xem xem, toàn bộ cầu thang toàn là nước.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Các hộ gia đình nhường ra một con đường cho Quý Tiệp có thể nhìn rõ, lúc này cô mới phát hiện ra quả thật trên cầu thang toàn là nước. Tại sao lại có thể như thế được? Hai ngày nay cô không hề về nhà mà. Chẳng lẽ nước bắt đầu chảy từ hôm cô làm nhiệm vụ đến tận bây giờ?

Quý Tiệp vội vàng vọt vào. Cả phòng cô ngập chìm trong nước, quả thật thành ao hồ ngập nước rồi. Quý Tiệp vội vàng cứu vớt vài thứ gì đó đang ngâm mình trong nước.

Lúc này, đột nhiên Dương Sĩ Bảo xuất hiện.

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Cái này thì phải hỏi cô nhé. Tại sao trong tư liệu hộ gia đình điền người cần liên lạc gấp lại là tôi? Cả phòng cô ngập nước, chủ cho thuê nhà không tìm được cô liền gọi điện thoại cho tôi, hại tôi khổ cực hai tiếng ở chỗ này.” Làm ơn đi. Như thế có đáng uất ức cho anh không cơ chứ?

Sắc mặt của Dương Sĩ Bảo có bao nhiêu là khó coi.

Lúc nào rồi mà anh còn mắng cô nữa?

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Quý Tiệp vẫn còn rơi vào mối quan hệ ám muội không rõ ràng với A Bảo. Vốn dĩ cô đã cảm thấy A Bảo bắt đầu chán ghét cô, rồi lại nghĩ không ra tại sao ngày đó A Bảo lại muốn lên giường với cô.

Tóm lại, một đồng chuyện làm cô phiền lòng rồi mà lúc này A Bảo lại còn câu nhàu với cô. Vì thế, tính khí của cô cũng không nhịn được mà bùng phát.

“Anh cảm hành lý của tôi làm gì?” Anh muốn làm gì đây? Quý Tiệp giận đến mức muốn giành lại hành lý trong tay anh.

Dương Sĩ Bảo cũng không ngăn cản cô, để cho cô giành lấy. Anh chỉ vòng tay trước ngực, lạnh lạnh thuật lại chuyện chủ cho thuê nhà mới nói chuyện với anh cho cô nghe.

“Chủ cho thuê nhà bảo cô dọn đi.”

“Tại sao?”

“Cô biến phòng của người ta thành ra như thế này lại còn hỏi tại sao à? Người ta không bảo cô bồi thường là đã đủ nhân từ với cô rồi đấy.”

Dương Sĩ Bảo đứng trên chữ ‘lý’ mà nói chuyện. Vấn đề là, Quý Tiệp lại không cho là như thế, cô tin rằng chủ cho thuê nhà như vậy là hành động bỏ đá xuống giếng.

“Chỉ có như thế này mà bắt tôi dọn nhà? Cái đồ quỷ hẹp hòi, kẻ bịp bợm gì đó. Anh ta cho rằng tôi là một cô gái yếu đuối dễ bắt nạt sao? Quá ghê tởm, tôi đi tìm anh ta tính sổ.” Quý Tiệp giận đến kéo ống tay áo lên cao, vẻ mặt như muốn đi đánh nhau.

Cô như vậy mà là cô gái yếu đuối sao?

Ha ha, đúng là không biết thân biết phận.

Dương Sĩ Bảo dùng một tay để bắt cô trở lại.

“Anh làm gì thế?” Cô quơ chân múa tay, muốn thoát khỏi sự giam cầm của Dương Sĩ Bảo nhưng sức lực của anh rất lớn, đáng người lại cao lớn, vạm vỡ hơn cô.

Chết thật. ...Cô căn bản không thể nhúc nhích được nữa phân sao? Cô ngừng giãy dụa “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Cô đừng cố ý gây sự. Tự cô nói đi. Kể từ khi cô chuyển tới phòng này tới nay, cô đã gây ra bao nhiêu phiền toái cho người ta rồi?” Dương Sĩ Bảo hỏi.

Những hàng xóm còn lại của Quý Tiệp thì gật đầu như bấm tỏi, trong lòng còn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, chỉ kém cái không đứng tại chỗ tốt ra câu ‘Dương tiên sinh, cậu thật anh minh!’ nữa thôi.

Quý Tiệp liếc qua mọi người một cái.

Chuyện của cô sao lại cần tới những bà tám này xía tới vậy.

“Các người ăn no không có việc gì làm sao?” Quý Tiệp đối xử với người khác rất hung dữ, có thể thấy cô thật sự không phải là dạng hàng xóm tốt hoà thuận với láng giềng.

Thấy mọi người không ai nói lời nào, cô lại rống lên “Vẫn chưa về sao, nhìn cái gì thế? Chưa thấy người ta gây gỗ bao giờ sao?”

Có loại hàng xóm xấu bụng như thế này coi như họ xui xẻo đi. Các bà tám nhanh chóng bỏ của chạy lấy người.

Tất cả mọi người đi rồi nhưng Quý Tiệp vẫn cực kỳ khó chịu.

“Đến nhà tôi đi!” Anh nói.

Anh biết sở dĩ Quý Tiệp tức giận như vậy bởi vì một khi cô bị đuổi ra khỏi đây thì sẽ không còn nơi nào để đi. Nha đầu hung dữ như cô quen phóng túng bên ngoài rồi, căn bản không thể thích ứng được với cuộc sống chung với ba mẹ.

“Tại sao tôi lại phải đến nhà anh?” Trong lòng Quý Tiệp rõ ràng rất vui vẻ vì A Bảo chủ động mở miệng lấy lòng cô, nhưng bên ngoài vẫn mạnh mẽ, anh cần phải van xin thêm một chút nữa để dụ dỗ thì cô mới cam tâm.

“Một mình tôi sống rất tốt, đến nhà anh, ăn của anh, ở của anh, rồi lại phải nhìn sắc mặt anh mà sống. Thế thì làm sao được. Làm như vậy là khinh rẻ chính mình.” Cô còn làm bộ làm tịch.

Dương Sĩ Bảo giờ cờ trắng đầu hàng, anh không cãi với cô, chỉ cam kết.

“Tôi sẽ không để cô phải nhìn sắc mặt tôi mà sống.”

“Sẽ không trong lúc rảnh rồi lại mắng tôi?”

“Không.”

“Sẽ không vừa nhìn thấy tôi đã đuổi tôi đi?”

“Sẽ không.”

“Tôi có thể làm chủ nhà của anh.”

“Có thể.”

“Vậy anh có thu tiền nhà không?”

“Tôi nào dám!” Cô muốn làm chủ nhà của anh rồi, anh còn dám thu tiền nhà của chủ nhà sao?

“Nhưng mà, tôi không muốn làm việc nhà!”

“Tôi cũng không dám để cô làm đâu.”

Anh và Quý Tiệp cùng lớn lên từ bé bên nhau, cô có tính cách như thế nào anh lại còn không biết sao? Muốn cô làm việc nhà, không chừng nói cô trực tiếp đốt nhà anh còn nhanh hơn.

“Anh đang ghét bỏ tôi sao?”

“Sao dám, sao dám.”

Dương Sĩ Bảo lộ ra vẻ mặt cung kính, cực kỳ thoả mãn hư vinh của Quý Tiệp, lúc này cô mới gắng gượng gạt đầu mà nói “Được rồi! Vậy tôi đến nhà anh.”

Thật ra thì, trong lòng Quý Tiệp mừng chết đi được, bởi vì đã từ lâu lắm rồi, A Bảo không đối xử thân mật với cô như vậy.

Từ đó đến nay, đây là lần đầu tiên A Bảo đáp lại ý tốt cô bỏ ra... Ừm! Không phải là A Bảo đã nhận ra địa vị của cô trong mắt anh, hiểu được ở trong lòng anh, cô không thể thay thế được chứ...

A a a... Cô cũng biết là A Bảo yêu cô. Quý Tiệp kiêu ngạo đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài.

“Cô làm gì vậy?” Lại còn chống hai tay lên hông ngửa mặt lên trời cười lớn nữa chứ.

“Cô có biết cô như vậy trông rất ngốc không?” Dương Sĩ Bảo vô tình dội cho Quý Tiệp một gáo nước lạnh.

Ai... Cái loại thái độ này của anh bảo sao cô còn tin được là anh vẫn còn thích cô cơ chứ. Tâm tình đắc ý của Quý Tiệp trong nháy mắt dừng lại. Có lẽ, A Bảo kêu cô ở chỗ anh ta, đơn thuần chỉ là thương hại cô mà thôi.

Nghĩ như vậy, thái độ phách lối vừa rồi của cô trong nháy mắt đã biến mất.

Cô bắt đầu có cảm giác lo bị mất A Bảo muốn chết! Đây không phải là triệu chứng yêu chứ? Quý Tiệp kinh hãi nhìn bóng lưng của Dương Sĩ Bảo.

Anh vẫn luôn phong độ như vậy, đem hành lý của cô xếp lên xe gọn gàng, thái độ cực kỳ lịch sự nhưng lại duy trì một khoảng cách nhất định với cô.

Rốt cuộc là A Bảo đối xử như vậy với cô là sao?

Thành thật mà nói, Quý Tiệp cũng không rõ nữa.

“A Bảo, rốt cuộc anh có yêu tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Ngày thứ ba chuyển vào Dương gia, rốt cuộc Quý Tiệp không nhịn được đành mở miệng hỏi Dương Sĩ Bảo suy nghĩ trong lòng anh. Cô đối với anh mà nói, rốt cuộc là bằng hữu hay là tình nhân đây?

Không nghĩ rằng đến nhìn Sĩ Bảo cũng không thèm nhìn cô một cái, chỉ trả lời cô một câu “Không nên hỏi tôi vấn đề ngu ngốc như vậy.”

Ai da... Cái này là vấn đề gì đây? Đây là vấn đề rất nghiêm túc, cũng rất quan trọng.

“Đưa chân còn lại cho tôi.” Dương Sĩ Bảo ra lệnh cho cô.

Vì vậy, Quý Tiệp ngoan ngoãn thu chân trái lại rồi duỗi chân phải ra để Dương Sĩ Bảo cắt móng chân cho cô.

Quan hệ giữa họ chính là như vậy, hết sức mập mờ. Cuộc sống của hai người giống như một đôi vợ chồng già. Dương Sĩ Bảo vẫn vô cùng cung chiêu cô như trước kia, nhưng cái gì cũng mặc kệ cô, làm cô không hiểu được trong lòng anh rốt cuộc là nghĩ như thế nào.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, cô đã chuyển tới ba ngày, ba ngày rồi. Thế nhưng đến động vào một sợi lông tơ của cô A Bảo cũng không động vào.

Như vậy không phải là rất kì quái sao?

Không phải mọi người đều nói là đàn ông ăn hết cả xương tủy mới biết nó ngon sao. Ném ngon ngọt một lần rồi sẽ lại muốn lần nữa, tại sao A Bảo của cô lại không như vậy?

Chẳng lẽ... Cô không ngọt sao? Cho nên, A Bảo mới ăn rồi mà không muốn ăn cô lần nữa? Như vậy thân phụ nữ như cô thật là khổ a.

Quý Tiệp gào thét.

“Sao vậy? Có phải cắt quá sâu rồi không?” Dương Sĩ Bảo vội vàng xoa đầu ngón chân cô, tiện thôi thôi.

“Không phải!” Quý Tiệp tức giận rút chân về, gối đầu lên đầu gối.

“Cô có lời muốn nói sao?” Anh nhìn không hiểu mà muốn nói lại.

“Ừ!” Cô há miệng.

“Rất khó mở miệng?”

“Có chút xịu!”

“Sợ tôi cười?”

“Ừ!” Cô lại gật đầu.

Đôi khi, Quý Tiệp cảm thấy nói chuyện với A Bảo rất dễ dàng, bởi vì không cần cô mở miệng, A Bảo nhất định hiểu rõ cô đang suy nghĩ cái gì.

“Cảm thấy tôi giống như con giun trong bụng cô?” Anh lại hỏi, trong mắt Quý Tiệp thoáng lộ ra vẻ ngạc nhiên, bởi vì cô không ngờ ngay đến cả chuyện này A Bảo cũng đoán được.

“Không phải tôi lợi hại mà là cô quá đơn thuần. Về mặt của cô như nhìn thấy quý, dĩ nhiên là tôi đoán được cô đang kinh ngạc cái gì. Cho nên. Không cần phải quá sùng bái tôi, bởi vì tôi đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không nghĩ ra được tại sao dạo này cô lại không vui vẻ.”

“Đoán không ra?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, bộ dạng có chút đáng yêu.

“Cô thật sự coi tôi là con giun trong bụng cô à?” Anh bóp mũi cô.

Ai... Anh chính là như vậy! Luôn có một ít động tác thân mật giữa tình chân nhưng lại không tỏ rõ lòng mình với cô. Cô phát hiện, mình càng lúc càng quan tâm suy nghĩ của A Bảo, nhưng cô lại không bao giờ có thể nhìn thấu anh.

“Tại sao không nói gì?”

“Bởi vì có mấy lời tôi không biết có nên nói hay không, tôi sợ tôi nói ra sẽ rất mất thể diện!”

“Cô sợ tôi cười cô?”

“Ừ!”

“Tôi sẽ không có phong độ như vậy chứ? Lấy tâm sự của cô ra mà cười nhạo sao? Nói đi. Tôi rửa tai lắng nghe.” A Bảo kéo Quý Tiệp qua ngồi giữa hai chân xếp bằng của mình.

Giữa hai chân đó!

Quý Tiệp cảm thấy đây là cơ hội tốt, cô có thể làm thí nghiệm. Nghĩ vậy, cô liền không ngừng cọ cọ giữa hai chân Dương Sĩ Bảo. Dương Sĩ Bảo bất đắc dĩ nhú mày.

“Cô đang làm gì vậy? Không muốn để tôi ôm sao? Thật xin lỗi, tôi còn cho là ôm cô giống như trước kia sẽ làm tâm tình cô sẽ khá hơn một chút.”

Nếu cô không nghĩ vậy, không lẽ những động tác mập mờ không rõ này của anh làm cô buồn bực? Dương Sĩ Bảo vội vàng muốn đẩy Quý Tiệp ra.

“A! Không phải, như vậy rất tốt, tôi thích ngồi ở đây!” Quý Tiệp vội vàng bám anh không buông, không để cho Dương Sĩ Bảo đuổi cô đi.

Lúc này cô thật khó hiểu, ngay cả anh cũng không nhận được mà đành phải đầu hàng.

“A Bảo.” Cô lại gọi anh.

“Ừm?”

“Anh thường ôm con gái ngồi lên đùi anh sao?”

“KHông, cô là người đầu tiên!”

“Cũng sẽ là người cuối cùng sao?”

“Ừm...” Đây là một câu hỏi rất khó trả lời, anh cũng không dám đảm bảo với cô.

Thấy anh trả lời ngập ngừng, Quý Tiệp nóng nảy “Tôi mặc kệ, tôi muốn ngồi vị trí này. Chỗ này của anh cả đời cũng không được cho người khác ngồi.” Quý Tiệp lập tức tuyên bố bắt đầu của anh là lãnh thổ của cô, ai cũng không thể sờ được.

“Đến cả vợ của tôi cũng không được?”

“Đúng, đến cả vợ anh cũng không được.”

“Vậy con gái tôi thì sao?”

“Con gái cũng không được.”

Bá đạo thế? Dương Sĩ Bảo không cách nào khác đành thở dài “Quý Tiệp!”

“Ừm?”

“Cô biết cô đang làm gì không?”

“Không biết.”

“Hành động của cô bây giờ là đang công khai quyền lãnh thổ đấy.”

“Cái này thì tôi biết.”

“Nhưng, cô có biết chỉ có ai mới có quyền lãnh thổ trên thân thể tôi không?”

Người đó nên là vợ của anh mới đúng, mà Quý Tiệp cô tự coi mình là ai hả?

Trong mắt Dương Sĩ Bảo thể hiện rất rõ sự bất mãn, nhưng Quý Tiệp vẫn mặc kệ, kiên quyết muốn A Bảo đồng ý với cô, chỉ có cô mới có thể ngồi trên đùi của anh...

Mặc dù cô ngồi ở chỗ đó, nhưng một chút phản ứng sinh lý A bảo cũng không có, nhưng đây chính là cái mà cô muốn.

Cô lại đùa giỡn rồi, lại chứng nào tật nấy chơi trò chơi tình ái. Anh biết, bởi vì Quý Tiệp lại bày ra cái thái độ trước kia với anh. Thái độ đoạt lấy nhưng lại không chịu nói hứa hẹn.

Nói yêu anh thật sự khó vậy sao?

Dương Sĩ Bảo không nhận được muốn hoài nghi rằng không phải là anh đánh giá sai mức độ quan tâm của cô, rốt cuộc cô còn muốn đùa giỡn tình cảm của anh đến khi nào? Anh cảm thấy có chút không đành lòng.

“Sĩ bảo, rốt cuộc anh có đồng ý hay không?”

“Đồng ý? Tại sao tôi lại không đồng ý cơ chứ?” Cô đã nói rồi, cô muốn làm chủ ở đây không phải sao? Vậy tại sao anh lại không thể không nghe lệnh bà chủ được.

Dương Sĩ Bảo bắt đầu dĩ gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

“Rốt cuộc con lúc nào mới chịu kết hôn cùng A Bảo?”

Khi Quý Tiệp đường đường chính chính chuyển đến ở chung cùng Dương Sĩ Bảo, thời gian cũng đã trôi qua được hai năm, Quý ba đợi có cháu để bế nãi nhưng không thấy. Cuối cùng không nhận được gọi Quý mẹ đi hỏi đứa con gái bất hiếu đó rốt cuộc còn muốn đùa giỡn tình cảm của A Bảo đến khi nào.

“Cái gì mà con trêu đùa tình cảm của người khác chứ? Con nào có?” Quý Tiệp không nhận được mà kháng nghị.

“Không á? Con không có làm vậy, tại sao không còn cùng Sĩ Bảo kết hôn chứ?”

“Kết hôn cái gì? A Bảo là người không muốn mở miệng nói muốn lấy con. Con làm sao mặt dày đòi lấy người ta. Như vậy con không còn mặt mũi nào nữa rồi.”

“Mặt mũi cái gì? Mặt mũi quan trọng như vậy sao? Haizz... Thế nào, vậy thì con cho rằng năm nay ba mươi tuổi rồi mà không ai thèm lấy thì cái nào mặt mũi hơn?” Bà thật không biết đầu óc của cô con gái lớn thế nào, thế mà cũng không phân biệt được chuyện nhỏ chuyện to gì cả.

Chết mất, mẹ cô nói vậy là sao? “Cái gì mà không ai thèm lấy chứ? Con là người không cần gả đi ý.”

“Gả? Hừ!” Quý mẹ tức giận xì lỗ mũi “Con vừa mới nói tất cả đó, căn bản A Bảo không có mở miệng cầu hôn con, con gả cho ai hả?” Quý mẹ dùng lỗ mũi nhìn Quý Tiệp, nhìn cô với ánh nhìn khinh bỉ.

Những năm gần đây, tuy Quý Tiệp cùng A Bảo ở chung với nhau, nhưng mà mỗi người lại có một cuộc sống riêng, nói là quan hệ người yêu nhưng chẳng bằng nói hai người là bạn bè cùng chia phòng ra thuê còn thoải đáng hơn.

Trong hai năm qua, quan hệ giữa bọn họ vẫn giống như trước, cứ mập mờ mãi như vậy. Quý Tiệp thỉnh thoảng vẫn xem mặt cùng với những người đàn ông khác, có những lúc tâm trạng không tốt vẫn tìm Dương Sĩ Bảo giận dữ như cũ.

Ngược lại, Dương Sĩ Bảo trong hai năm qua vẫn thủy chung như một, dựa theo tính bốc đồng của Quý Tiệp mà nhảy múa theo cô sống qua ngày.

Có lúc suy nghĩ lại một chút, hai người lớn tuổi của Quý gia cảm thấy A Bảo thật uất ức. Trái lại, họ không thể hiểu được chính là bất kể điều kiện bên ngoài hay là tính tình bên trong hết sức ưu tú như A Bảo, tại sao lại có thể để ý đến đứa con gái vừa ngu ngốc vừa thô lỗ cộc cằn chứ? A Bảo cũng không phải là không ai muốn, tại sao phải chịu sống cảnh uất ức hạ mình vì lợi ích chung của mọi người như vậy?

Tóm lại, bất kể A Bảo có lý do gì, dù sao thằng bé kia đã chấp nhận rồi. Cho nên, nếu như hai người họ muốn bùng cháy thì đành phải xuống tay với con gái mình thôi.

Mẹ Quý là người hiểu Quý Tiệp nhất, không thích người khách khiêu khích cô.

Quả nhiên, Quý Tiệp liền khoe khoang khoác lác “Cái gì không ai muốn lấy con? Được rồi, con gọi A Bảo lấy con cho mọi người xem”

Lời vừa nói ra đã khiến Quý Tiệp vô cùng hối hận.

Ai nha. Cô làm gì mà phải phát cáu lên như vậy chứ? Cô ở cùng A Bảo đã hai năm, A Bảo đối với cô vẫn làm cái bộ dạng chết tiệt kia, một chút cũng không thay đổi. Phải nói là anh đối với cô rất tốt, anh thực sự đối với cô rất tốt, nhưng nếu muốn nói rằng A Bảo thích cô, vậy tại sao cô đi hẹn hò với người đàn ông khác mà anh cũng không có chút phản ứng gì?

A Bảo rất kỳ quái, bởi vì cô không biết chút gì về anh.

Quý Tiệp mang tâm tình phiền não trở về nhà Dương Sĩ Bảo.

Anh vẫn giống như thường ngày. Đến đúng sáu giờ sẽ trở về, sau khi trở về chỉ đơn giản xào cho cô món ăn cô thích, cuộc sống của hai người thực sự rất đơn giản.

Cuộc sống như thể một đôi vợ chồng già, nhưng cô đối với A Bảo không phải vợ chồng chân chính.

“A Bảo.” Lúc ăn cơm, Quý Tiệp quyết định đem nghi vấn nhiều năm qua ra hỏi, hôm nay cô tính không màng đến thể diện và tôn nghiêm.

Cô cũng đã ba mươi tuổi rồi, cũng nên bỏ trò tình yêu này đi. A Bảo có muốn cô hay không, có yêu cô hay không, hôm nay cũng phải hỏi cho rõ.

“Anh muốn có bạn gái sao?”

“Không!” Không phải cô luôn cho rằng như thế sao? Hai người cùng sống chung, anh có thể giấu giếm được chuyện gì qua Hoả Nhân Kim Tinh của cô chứ?

“Vậy chuyện sinh hoạt tình dục của anh phải làm thế nào?”

“Khụ.. Khụ..” Nghe đến vấn đề sét đánh như thế, Dương Sĩ Bảo đột nhiên bị hạt cơm làm cho bị sặc. Dùng sức đem nó ho ra ngoài, anh muốn xác định lại lần nữa.

“Em nói cái gì?”

Quý Tiệp liếc mắt nhìn anh một cái. “Anh biết em hỏi anh là cái gì mà. Hai năm qua vẫn luôn không có bạn gái, không phải vậy sao? Vậy làm sao anh có thể giải quyết nhu cầu đó được chứ? Gọi gái à? Hay đi ra ngoài săn thức ăn? Hay là lên nuôi bạn gái bên ngoài mà không để cho em biết?”

“Em đang hỏi đi đâu đấy?”

“Nói hết lời tận đáy lòng ra đi.”

Đáng chết! Cô tiếp nhận được đúng là dễ dàng. Dương Sĩ Bảo không ngừng dùng tay bắm lấy trán “Rốt cuộc em muốn biết cái gì?”

“Anh không có nhu cầu sao?”

“Anh là một người đàn ông bình thường, đương nhiên là có nhu cầu đó rồi.”

“Vậy bình thường anh giải quyết như thế nào?”

“Em nhất định phải hỏi vấn đề khiến cho người khác lúng túng vậy sao?” Dương Sĩ Bảo vô lực rên rỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

“Đúng vậy!” Hôm nay cô nhất định phải hỏi cho ra nhẽ.

“Được rồi!” Nếu như cô cứ kiên trì hỏi thì anh đành phải trả lời thôi. Dương Sĩ Bảo đưa tay phải ra.

“Có ý gì vậy?”

“Cái này nói ra rất xấu hổ?” Cô cần anh nói thẳng ra, như vậy cô mới có thể hiểu sao? A ~ Dương Sĩ Bảo kêu rên thống khổ.

Sau này anh còn có thể ngẩng đầu lên làm người trước mặt cô sao? Kêu anh nói thẳng ra như vậy...

“Cái gì? Ý của anh là, là...” Quý Tiệp nhìn Dương Sĩ Bảo vờn nắm đầu ngón tay ra, giận đến mức nói không nên lời.

A Bảo thà rằng tự làm cũng không thèm tìm đến cô.

“Anh cho em là người chết à?” Quý Tiệp giận đến buông chén đĩa. “Em ngủ cách vách trong phòng của anh!” Anh có nhu cầu nhưng lại không thể tới gõ cửa. Từ phòng của anh đến chỗ cô cũng không phải quá xa, anh làm gì mà lười thế! Hoặc là “Úm... Chẳng lẽ anh chán ghét em rồi à?”

Thật là tức chết mà “Em nói đi đâu vậy? Làm sao anh ghét bỏ em chứ?”

“Vậy tại sao không đến tìm em?”

“Quý Tiệp, em có biết bây giờ em đang nói gì không?” Cô đang nói lúc anh có nhu cầu thì nên đi tìm cô. “Em theo anh trong hai năm qua, bạn trai cũng chưa từng qua lại.”

“Thì sao?”

“Mà em đang có bạn trai, lại muốn tới giải quyết nhu cầu của anh à?” Dương Sĩ Bảo nhú mày “Rốt cuộc là em có ý kiến gì trong chuyện này sao?” Anh bắt đầu cảm thấy Quý Tiệp có chút khó hiểu.

“Cái này thì có gì khó hiểu? Những bạn trai kia căn bản không phải là thật, em là vì muốn anh ghen nên mới một đổi một. Bằng không, anh cho em là kỹ nữ à? Một năm đổi hai mươi bốn bạn trai, em ăn no rồi việc đến vậy à? Anh có biết không, hẹn hò cùng những người đó chẳng có tí thú vị gì. Làm ơn đi, em không phải thực sự thích họ...”

Đáng chết, cô đang nói gì thế?

Vừa rồi có phải cô có ý hay không, cô đúng là đã nói hết với anh ư? Quý Tiệp đột nhiên im miệng. Ánh mắt cô liếc về phía Dương Sĩ Bảo, chỉ thấy anh cười tủm tỉm như một tên trộm.

Anh có nghe thấy hay không?

Làm sao, làm sao đây? Nghe thì cũng đã nghe rồi, có gì đặc biệt hơn người đâu.

“Đúng vậy! Em thích anh đó! Thì sao?” Dáng vẻ của Quý Tiệp vô cùng cao ngạo.

Nếu như A bảo dám lấy chuyện mà cô thích anh ra để cười nhạo, cô nhất định sẽ đánh anh. Mặc dù hơi khó, nhưng mà, nhưng mà...Tối thiểu cả đời này, cô cũng sẽ không thềm để ý đến anh.

Ừm...cả đời dường như là quá lâu. Bằng không thì mười năm là tốt nhất, mười năm... Mười năm hình như cũng quá lâu, nếu không thì một năm cũng được, nhưng một năm...

“Tại sao không nói cho anh biết?” Dương Sĩ Bảo cắt ngang suy nghĩ lung tung của Quý Tiệp.

“Cái gì?” Ngụ ngốc hỏi lại một câu, cô nào biết anh muốn nói gì chứ.

“Tại sao không nói cho anh biết, chuyện em yêu anh?”

“Tại sao em phải nói cho anh biết chứ? Thái độ của anh đối với em vẫn luôn xa cách, em muốn để cho anh biết em thích anh, đây chẳng phải là quá xấu hổ sao?”

“Tại sao phải xấu hổ?”

“Giống như em đang theo đuổi anh vậy, cái này không phải xấu hổ là gì?” Làm ơn đi, mặc dù người ta rất thẳng thắn, nhưng con gái vẫn còn có sự dè dặt, cho nên cô phải làm sao chứ?

“Vậy nếu như anh nói anh yêu em trước thì sao?”

“Vật không giống nhau. Bởi vì người nói trước là anh nên chuyện đương nhiên là...” Ah, Sĩ Bảo nói gì đó làm Quý Tiệp bỗng nhiên bừng tỉnh, hai con mắt mở to nhìn anh chằm chằm.

Cô không nghe lầm chứ? Sĩ Bảo nói anh yêu cô.

“Điều này sao có thể?”

“Tại sao lại không hiểu chứ? Bằng không, em cho rằng tại sao những năm gần đây anh chưa từng có bạn gái chứ?”

“Em cho rằng anh hơi cổ quái!” Cô nói hươu nói vượn.

Anh trừng mắt nhìn cô.

Thật sự là vậy mà! Không phải cười cợt là được rồi sao? Làm gì mà dữ vậy “Vậy tại sao anh không nói cho em biết là anh yêu em?”

“Bởi vì anh cho rằng em nhìn ra được.”

“Em không phải là thần, anh không nói thì làm sao em biết được?” Quý Tiệp liếc mắt nhìn anh, đương nhiên không vui với lời anh nói.

“Mỗi lần em có khó khăn anh đều biết, còn mặc cho em có biểu thị quyền sở hữu trên cơ thể anh. Em nói xem, anh không yêu em thì sao phải cung chiều em đến vậy?”

“Nói cũng phải.” Quý Tiệp gật đầu, dường như hiểu được chút ít lời anh nói. Nhưng mà, ngay sau đó cô lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

“Nói như vậy, anh đã yêu em từ lâu rồi?”

“Bây giờ em mới biết à?” Đúng là đồ không có lương tâm. Làm hại anh cứ đợi cô hết sức chân thành.

Dương Sĩ Bảo thật sự chỉ muốn mình cô, vì vậy anh đưa tay ra.

Quý Tiệp đánh tay anh một cái.

Cô hiện giờ có chuyện rất quan trọng muốn hiểu rõ, anh đừng làm cô bối rối “Nói như vậy, hai năm qua, chuyện em thầm mến anh là rất vô nghĩa à?”

Nghĩ đến điểm này, Quý Tiệp đột nhiên hết sức tức giận, cũng giống như đã bỏ mất một chặng đường oan uổng với cô vậy.

“Ha! Cô hai à, em có lương tâm một chút có được không? So với em, anh còn oan hơn ý chứ. Từ năm mười tuổi anh đã luôn thầm mến em.” Hai mươi mấy năm qua, cô cho rằng anh nhìn cô đôi bạn trai hoà mà tâm tình rất vui sao? “Em còn dám tới thanh toán tội của anh?” Cô thật không muốn sống nữa mà.

“A!” So ra thì anh càng uất ức hơn cô rồi.

Coi như mọi chuyện đã sáng tỏ, rốt cuộc vấn đề đã được giải. Dương Dĩ Bảo lại muốn Quý Tiệp “Tới đây!” Anh ngoắc tay, muốn Quý Tiệp ngồi bên cạnh anh.

Quý Tiệp nghe lời đi tới.

“Có nghĩ đến anh không?” Dương Sĩ Bảo ôm Quý Tiệp vào trong ngực.

“Ngu ngốc! Mỗi ngày đều nhìn thấy anh, làm sao mà phải nghĩ đến anh chứ?” Trán cô dựa trên gương mặt anh, hôn vào vành tai anh cùng tóc mai chạm vào nhau.

“Anh hỏi em có nghĩ đến thân thể anh không?” Dương Sĩ Bảo để cho cô ngồi vào bắp đùi anh, làm cô cảm nhận được dục vọng dưới hông anh.

Thân thể của anh rất nhớ cô.

“Em không cần à?” Anh dùng giọng nói khàn khàn quyến rũ cô.

Quý Tiệp xấu hổ gật đầu một cái.

Thật ra thì, kể từ hai năm trước, sau khi cô được ném thử mùi vị vui thích của tình yêu, mỗi ngày mỗi đêm cô đều mơ ước thân thể của anh “Không ngờ anh lại có thể nhớ lâu như vậy!”

“Làm sao em biết anh nhớ chứ?”

“Cái gì?” Lời anh nói là có ý gì?

“Cô hai à, em ngủ sát vách với anh!” Có rất nhiều phương tiện. Đi bộ không cần phải tốn tới một phút “Lúc em ngủ đều không khoá cửa, hơn nữa, lần nào em ngủ cũng rất ngon cho nên...” Cho nên, cô cho rằng anh thật sự an phận sao? Cô nằm ngủ sát vách, thế mà anh lại không chịu làm cái chuyện dễ dàng đó à? Ngu ngốc!

“Anh nói là, tôi nào anh cũng nhân lúc em ngủ, đối với em như vậy...” Quý Tiệp càng nói mắt càng mở lớn.

Khó trách cô rõ ràng rất nhớ những lúc ân ái cùng A Bảo, nhưng mà thân thể lại rất thoải mái, một chút cũng không có việc chưa thoả mãn dục vọng. Lại khó trách mỗi sáng lúc rời giường, bên đùi cô ẩm ướt nhớp nhúa, thì ra nguyên nhân là do anh.

“Sao anh có thể làm như vậy? Đồ tiểu nhân!” Cô tức chết mất. Quý Tiệp giờ quả đắm lên muốn đánh anh.

Dương Sĩ Bảo vội vàng giữ lại quả đấm của cô “Chính em cũng rất thích mà.”

“Điều này sao có thể? Rõ ràng em đang ngủ mà!” Cô một chút cũng không có cảm giác hưởng thụ, cho nên, anh chớ đem tội lỗi đổ lên người cô.

“Mặc dù em đang ngủ, nhưng mà thân thể vẫn có phản ứng rất tốt khi làm xong mà? Hơn nữa, em cho rằng anh lén lút đi vào thì anh vui lắm sao? Anh cũng rất nhẫn nại. Bởi vì anh đều ở đây để lấy lòng thân thể em, anh cần bản cũng không được hưởng thụ.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên rồi. Bằng không sao sau khi anh làm xong lại cứ lẩn tránh một mình ở trong phòng, len lén nằm ngày mới làm một lần.”

Nói cũng phải, Quý Tiệp cảm thấy A Bảo nói rất có lý. Thế nên cô đành gật đầu.

“Vậy bây giờ anh còn muốn không?”

“Em nói đi?” Anh nhắc cái miệng hướng lên trên húc một cái khiến Quý Tiệp hiểu được lừa dục vọng của anh mãnh liệt biết bao nhiêu. Anh rất muốn, rất muốn...

Vì vậy, Dương Sĩ Bảo ôm Quý Tiệp tiến về phòng, đối với chuyện Quý Tiệp muốn làm gì thì làm, làm hại anh đến hai mươi mấy năm tới đều nghĩ là làm chuyện đó với cô.

Nhưng những chuyện ấy cũng phải có phần hạn chế nhiều, cho nên họ cũng đóng cửa phòng len lén làm, vì vậy tất cả mọi người không ai nhìn thấy nha!

Ha ha!

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dã Man Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.